Shoko Tendo

jakudzos mėnulis

gangsterio dukters atsiminimai

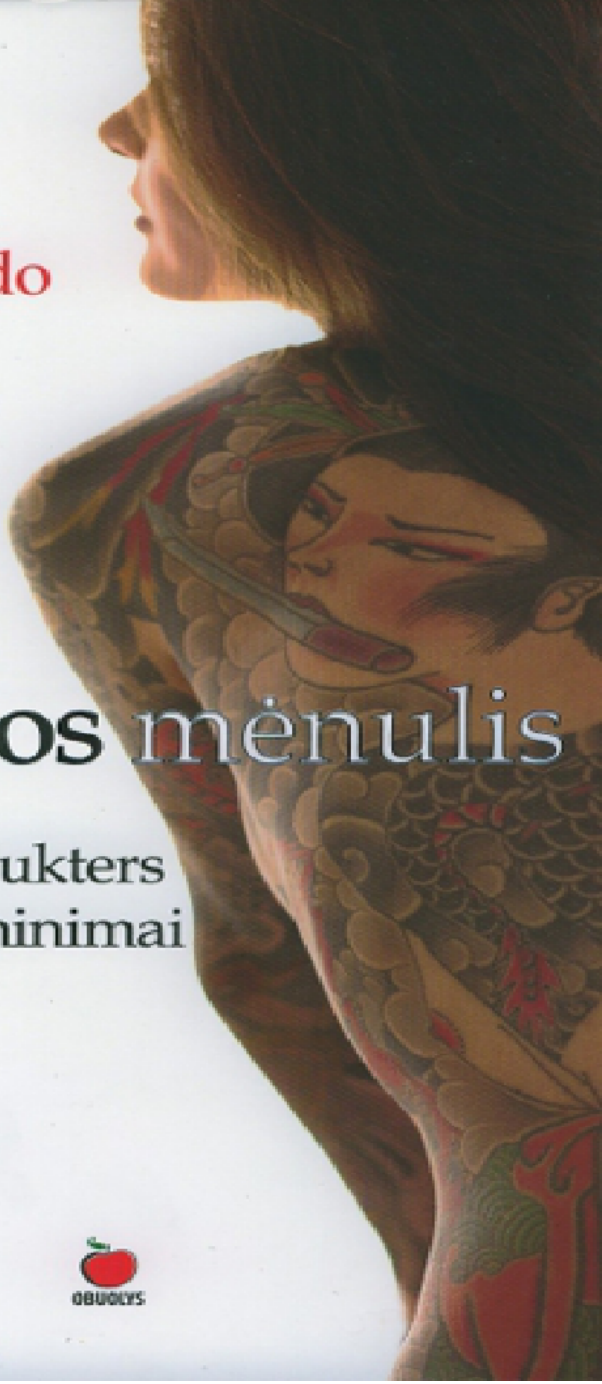

OBUOLYS

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Su ilgais rudais plaukais ir standžiai aptemtais madingais džinsais 39 - erių Shoko Tendo atrodo kaip bet kuri kita stilinga Japonijos moteris - kol ji nenusimeta marškinėlių, po kuriais slepiasi tatuiruotė, dengianti jos nugarą ir didžąją dalį kūno. Drakonai, feniksai, moteris apnuoginta krūtine ir peiliu dantyse - tai Tendo vaikystės ir jaunystės, praleistos tarp jakudzų, simboliai. Kai perskaitysite šią autobiografiją, serialas „Sopranai: mafijos kronika", palyginti su Shoko Tendo gyvenimu, atrodys lyg muilo opera. Itin kontraversiškai sutikta Japonijoje ir sulaukusi net 11 leidimų Tekančios saulės šalyje, knyga praskleidžia uždangą į slaptąjį šiuolaikinės Japonijos mafijos - jakudzos - pasaulį.

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

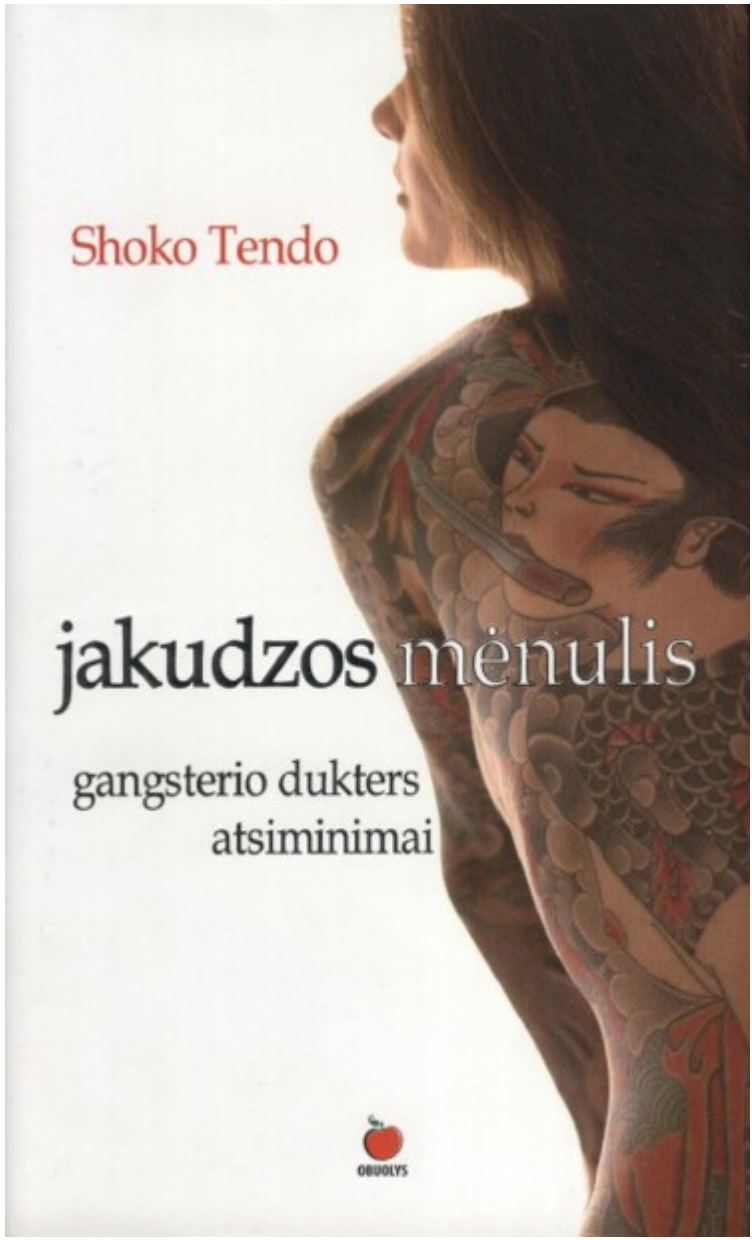

Shoko Tendo
JAKUDZOS MĖNULIS
Gangsterio dukters atsiminimai
PIRMAS SKYRIUS

Plaukiantys debesys
Aš, jakudzos duktė, gimiau 1968 metų žiemą. Buvau trečia iš

keturių mano tėvui Hirojasu ir motinai Satomi gimusių vaikų. Brolis Daikis buvo dvylika metų vyresnis, po jo gimė sesuo Maki, vyresnė už mane vos porą metų. O Nacuki, penkeriais metais jaunesnė už mane, buvo mūsų šeimos pagranduke. Mes visuomet ją vadinome Načian **[* - čian (-cban) — mažybinė priesaga, vartojama prie vaikų arba labai artimų, jaunų moterų vardų]** .

Esame kilę iš Tojonakos Osakos šiaurėje. Bet kai buvau visai maža, persikraustėme į visiškai naują namą kitoje miesto pusėje, Sakai rajone. Namas buvo nuostabus. Už dvivėrių metalinių vartų baltais ir rausvais azalijų krūmais apsodintas vingiuotas akmenų takelis vedė iki paradinių durų. Namas japonų standartais buvo didžiulis: kiekvienas turėjome savo kambarį, be to, buvo svetainė, valgomasis, du japonų stiliaus tatamio **[* Tatamis — šiaudinis demblys, skirtas grindims iškloti]** kambariai ir darbo kambarys, kuriame tėvas tvarkė reikalus ir priiminėjo lankytojus. Prisimenu, visi namai kvepėjo šviežiai supjauta mediena.

Mūsų svetainės langai vėrėsi į pilies griovio stiliaus tvenkinį, kurio vandenyje grakščiai nardė įvairiaspalvės auksinės žuvelės. Mes netgi turėjome baseiną, kuriame vasarą pražaisdavome kiaurą dieną. Už mano miegamojo lango augo aukšta žydinti vyšnia, savotiška mano bičiulė. Mėgdavau nusinešti savo rūpesčius ir problemas po jos vainiku ir pasėdėti.

Be to, kad buvo vietos jakudzos bosas, mano tėvas turėjo dar tris kitus verslus: kelių ir tiltų statybos kompaniją, statybos firmą ir nekilnojamojo turto verslą. Mums, vaikams, tėvas buvo neaprėpiama asmenybė. Jis buvo pamišęs dėl mašinų, visuomet turėjo keletą pačių naujausių japoniškų ir užsienietiškų automobilių modelių, jau nekalbant apie Harley ir kitus motociklus. Mūsų garažas priminė transporto parodą su tobula nupoliruotų automobilių ir motociklų eile. Aišku, jo niekada netenkino serijiniai pavyzdžiai, todėl laisvalaikiu jis nuolat tobulino savo ratus. Jeigu per raudoną šviesą šalia sustodavo koks nors tipas su senu galingu laužu, jis imdavo birbinti varikliu kaip lenktynininkas, o užsidegus žaliai, išmindavo akseleratorių iki dugno. Mano tėvas prie vairo buvo kaip antis vandenyje. Kantrioji mano motina maldaudavo nevažiuoti taip greitai, o mane, vos pajusdavau greitį, visuomet užliedavo milžiniškas malonumas.

Kiekvieną savaitgalį mūsų šeima kartu važiuodavo pirkinių arba papietauti į restoraną. Kai išeidavome iš namų, tėčio krokodilo odos piniginė būdavo išsipūtusi lyg stambų grobį prarijusi gyvatė. Mama visuomet atsisėsdavo prieš trijų dalių veidrodį atlikti šukuosenos ir smulkmeniško makiažo ritualo. Ji išeidavo plonais baltais pirštais gniauždama rausvą skėtį, o aš eidavau įsikibusi į kitą ranką ir spoksodavau į mamos žiedą su opalu, kuriame vaivorykštės spalvomis atsispindėjo saulė. „Kai užaugsi, jis bus tavo”, — sakydavo ji man

šypsodamasi.

Tėtis būdavo labai užsiėmęs savo grupuotės reikalais ir kitais darbais, tačiau pirmą Naujųjų metų savaitę visuomet praleisdavo su šeima. Negalėdavome sulaukti, kai kibsim į mamos paruoštą šventinį stalą: sojos padaže virtas daržoves, storas saldaus omleto riekes, cukruotas juodąsias pupas, su ryžiais pašutintus, auksinius kaštainius, gražiai patiektus triaukštėje juodo lakuoto medžio lėkštėje. Naujųjų dieną pavalgę visa šeima išeidavome į artimiausią šventyklą sukalbėti pirmos Naujųjų metų maldos. Mes, vaikai, ištraukdavome likimo ritinėlį ir prašydavome tėvų perskaityti jį ir mums paaiškinti. Toks buvo kasmetis Tendų šeimos ritualas. Kai pradėjau lankyti mokyklą, per Naujuosius metus tėtis įdėjo man į delną mažo varpelio pavidalo talismaną.

— Čia tau, Šioko.

Tas talismanas šildė man delną, rodės, šiluma smelkiasi giliai į vidų. Pasikabinau jį ant kuprinės ir per pertrauką patilindžiavusi pirštu paskęsdavau smagiuose Naujųjų metų prisiminimuose.

Mano tėvai visuomet buvo geri, tik griežtai žiūrėjo drausmės. Netgi namų šeimininkei buvo užginta mus lepinti. Mums valgant niekuomet nebuvo leidžiama žiūrėti televizorių. Turėdavome padėkoti prieš valgį ir pavalgę, privalėjome nusinešti lėkštes. Buvome auklėjami senoviškai, bet man tai patiko.

Mūsų namai nuolat šurmuliavo nuo žmonių; atvykstančių ir išvykstančių automobilių pardavėjų, juvelyrų, kimono pardavėjų, siuvėjų ir panašiai. Buvo smagu augti tokiame nuostabiame pasaulyje.

Senelis iš tėtės pusės mylėjo mane labiausiai iš visų vaikaičių. Vieną dieną, kai buvau trejų, jis supo mane ant kelio dainuodamas: „Šioko, Šioko” ir kažkaip užmigo. Pasirodo, mirė nuo širdies smūgio. Po ketverių metų, kai pradėjau lankyti pradinę mokyklą, mirė mano senelė. Kai po laidotuvių susėdome valgyti priešpiečių, prie tėčio priėjo vienas mano dėdė.

— Tu, padugne jakudza, negausi nė grašio Tendų šeimos pinigų, — iškošė jis.

— Laidotuvės dar nepasibaigė, o tu jau apie pinigus? Atsikniskite ir palikite mane ramybėje, maitvanagiai! — suriaumojo tėvas ir išlėkė lauk.

Kiti mano giminaičiai liko sėdėti, nudelbę akis į grindis. Man pasidarė negera, kad žmonės gali peštis dėl pinigų ką tik palaidoję senelę. Prisimenu, pagalvojau, kad nors ir jakudza, mano tėvas šįkart išties teisus.

Po kelių dienų tėvas pateko į bėdą ir buvo uždarytas į kalėjimą. Atsikraustę į Sakai rajoną mes mažai bendravome su kaimynais, bet staiga visi ėmė apie mus kuždėtis... Buvo labai šlykštu. Taip pirmą, bet tikrai ne paskutinį kartą patyriau diskriminaciją.

Kartą, kai tapiau piešinį netoli mūsų namo, prie manęs priėjo viena moteris iš mūsų gatvės. Ji pasilenkė ir sušnibždėjo man į ausį: „mažoji Šioko, ar žinai, kad vyresnysis tavo brolis nėra tikras brolis? Tavo motina susilaukė jo dar nepažinodama tavo tėvo.”

Kaimynės žodžiai nepakeitė mano santykių su broliu, ir aš niekaip nesuprantu, kam reikėjo tokius dalykus kalbėti vaikui. O kaimynų vaikai greitai perėmė savo tėvų požiūrį. Mokykloje mane vadino „jakudzos vaiku” ir elgėsi kaip su atstumtąja. Pradinės mokyklos metai virto šešeriais nuolatinio priekabiavimo metais.

Antroje klasėje nutiko vienas dalykas, kurio niekuomet nepamiršiu. Mano grupelei atėjo eilė tvarkyti mokytojų kambarį. Klūpėdama šveičiau grindis, todėl stalai mane paslėpė. Išgirdusi pažįstamą mokytojos, kuri visuomet maloniai su manimi elgėsi, balsą, pastačiau ausis.

— Šioko Tendo? Piešti ji gali, dar skaito ir rašo pusė bėdos. Bet tai viskas. Ko daugiau išmokysi tokią kvailę?

Ji kalbėjo su panieka. Mačiau, kaip nušveitė popieriaus lapą ant stalo. Mokytojai susispietė pasižiūrėti.

— Tu nejuokauji! — ėmė juoktis jie.

Ten buvo paskutinis mano testas. Galbūt nepasirodžiau geriausiai, bet labai stengiausi. Kai jie pastebėjo mane nustėrusią, skubiai pasakė: „Baigei plauti? Puiku!” ir dirbtinomis šypsenomis išlydėjo mane iš mokytojų kambario.

Taip aš sužinojau, kad žmonės gali būti dviveidžiai, ir šitos pamokos niekad nepamiršau.

Tais laikais vaikams nuo ketverių iki keturiolikos nebuvo leidžiama lankytis kalėjime, todėl neteko susitikti su Maki ir kalbėtis su kalinčiu tėvu. Mama perėmė verslo reikalus ir jaunesnių grupuotės narių priežiūrą. Jai teko visur su savimi tampytis mažąją Načian, bet ji buvo tyli laukdama, kada bus paleistas tėtis. Negirdėjau, kad ji bent kartą būtų nusiskundusi. Todėl nenorėdama užkrauti naujų rūpesčių, niekada neužsiminiau, kaip man sekasi mokykloje.

Bet kadangi niekam apie priekabiavimą nepasakojau, jis tapo kasdienis. Mano gimnastikos drabužiai ir sportbačiai buvo įmesti į krosnį, švaros dieną man visuomet tekdavo gremžti grindis. Dažniausiai būdavau visiškai nematoma, todėl jaučiausi taip, lyg išvis neegzistuočiau. Daugiausia erzino ir labiausiai prieš mane buvo nusiteikę geriausiai besimokantys ir elitinius darbus dirbančių tėvų vaikai. Jie kabinėdavosi taip gudriai ir išradingai, kad mokytojai to niekada nepastebėdavo, jeigu nepasiskųsdavau. Aš žinojau, kad nėra prasmės kam nors pasakoti, bus tik dar blogiau. Priekabiautojai kitą kartą dar labiau stengsis, kad jų nesugautų. Tačiau kad ir ką jie sugalvodavo, aš niekada neverkdavau ir nepraleidinėdavau pamokų, nebent tikrai susirgusi.

Vieninteliai mano draugai buvo sąsiuvinis ir pieštukas. Pertraukas ir priešpiečių metą praleisdavau piešdama ir ignoruodama klasės draugų patyčias.

— Tavo tėvas — jakudza. Kaip baisu!

— Atrodo, tavo tėvas neateis į tėvų susirinkimą, nes jis kalėjime!

— Kas bloga, kad esi jakudza? — atšaudavau, nes vienintelis dalykas, kurio negalėdavau pakęsti — tai tėvų įžeidinėjimas. Ir nors būti jakudzos dukra reiškė būti šiukšle, nutariau neapsimetinėti, kad ja nesu, vien todėl, kad susirasčiau draugų.

Kai grįždavau namo iš tos klaikios vietos, vadinamos mokykla, mūsų šuo ir katė visuomet laukdavo prie laukujų durų. Atsisėsdavau ir beglostydama minkštus jų kailius nusiramindavau. Žmonės meluoja ir elgiasi žiauriai, o gyvūnai kitokie. Auksinės žuvelės, kurias kasdien pamaitindavau, išgirdusios mano žingsnius, sekdavo mane aplink tvenkinį. Gyvūnams reikėjo manęs, jie buvo daugiau nei augintiniai. Jie buvo mūsų šeimos nariai. Pavasarį pažvelgusi pro langą, matydavau tarsi snaiges vėjelyje šokančius vyšnios žiedlapius. Su jais šoko ir mano širdis. Buvau įsitikinusi, kad švelniai priglaudusi ausį prie kamieno girdžiu tylų pulsą, kad medis šnekasi su manimi. Kai ateidavo vasara, ir vyšnia išbarstydavo žiedlapius, atsigulusi po ja žiūrėdavau į dangų, įsivaizduodama pasaulį už plaukiančių debesų. Vaikystėje namai buvo vienintelė vieta, kur jaučiausi tikrai laiminga.

Mama man buvo ypatinga. Augau ligotas vaikas, todėl nerimaudama dėl manęs ji visuomet buvo šalia. Tačiau dėl to mane nuolat kankino baimė ją prarasti. Vieną kartą, kai sirgdama gulėjau lovoje, atsimerkusi neradau mamos. Bandžiau ją šaukti, bet mama neatsiliepė. Išbėgau basa į gatvę jos ieškoti. Galiausiai susitikau grįžtančią namo iš parduotuvės.

— Ką tu darai? Tau reikia gulėti, — pasakė ji sunerimusi.

Negalėjau paaiškinti, kodėl taip išsigandau. Kai sirgdavau, mama nešdavo valgyti man į lovą — ryžių košę su skaisčiai raudona rauginta slyva ant viršaus ir skaisčiais geltonais persikų pusmėnuliais. Aš dar prisimenu salsvą košės skonį ir aštrų sūrios slyvos prieskonį. Iš kur galėjau žinoti, kiek mažai bus tų mielų akimirkų su mama.

Vieną dieną, kai grįžau iš mokyklos karščiuodama, Midzugučis, vienas iš jaunųjų mano tėvo grupuotės jakudzų, įsmuko į mano kambarį. Jis priėjo prie manęs, gulinčios ant futono **[* Futonas — kietas japoniško stiliaus čiužinys]** .

— Sergi, širdele?

Jo akys neįprastai žibėjo, ir man jo elgesys pasirodė įtartinas.

— Taip, — atsakiau, stengdamasi į jį nežiūrėti.

— Mažoji Šioko, tu jau didelė mergaitė ir daraisi vis gražesnė.

Midzugučis prikišo savo veidą prie manęs ir bandė pabučiuoti. Ėmiau muistytis, kai jis šiurkščiai užkišo ranką už pižamos ir sugriebė

mano krūtį. Pamačiau iš po jo rankogalio išlindusią tatuiruotę. Man kažkaip pavyko kojomis ir rankomis išsivaduoti iš jo glėbio, bet taip išsigandau, kad tirtėjau visu kūnu ir vos neapsivėmiau. Po kelių dienų Midzugučį suėmė už prekybą narkotikais.

Vėliau niekada nebepasitikėjau suaugusiais.

Kai pradėjau lankyti ketvirtąją klasę, mano tėtį paleido iš kalėjimo. Jis įjunko kiekvieną vakarą lankytis prabangiuose baruose ir vidurnaktį grįžti su baro palydove už parankės.

— Satomi! Šioko! — šaukdavo jis. — Turiu jums dovaną. Padėkite man ją suvalgyti.

Nenorėdavau erzinti savo tėvo, kai tas būdavo įkaušęs, todėl šokdavau iš lovos, kad ir labai mieguista ar soti.

— Atrodo skaniai, tėti.

Prisiversdavau nusišypsoti, kimšdama paskutinį pyrago ar sausainio kąsnelį, kurį jis parnešdavo namo. Nuo tada ėmiau pilnėti. Mokykloje iš manęs tyčiojosi dar labiau, pravardžiavo „kiaule” arba „dirižabliu”.

Negalėjau pakęsti, kad tėtis kiekvieną vakarą grįžta namo girtas. Tiksliau, man buvo koktu nuo aštriais kvepalais trenkiančių palydovių vimdančiai saldžiais balsais.

— Štai mes ir namie. Grįžom sveiki ir gyvi!

Tos būdavo jį aplipusios, nesigėdijo nei manęs, nei mamos. Jau tuomet pakako proto suvokti, kad joms nė kiek nerūpi mano tėvas, jas vilioja pinigai. Jaučiausi siaubingai dėl mamos, kuriai tekdavo nulenkus galvą mandagiai dėkoti toms moterims už pagalbą.

Kai tėvą apnikdavo bloga nuotaika, jis imdavo kriokti iš visos gerklės ir išsiliedavo ant to, kas pasitaikydavo po ranka. Kresnas ir raumeningas jakudza įsisiautėjęs nepajėgdavo suvaldyti įtūžio. Daužydavo langus ar tol mygdavo naujutėlaitės mašinos akseleratorių, kol susprogdindavo variklį. Net nebesuskaičiuoju, kiek kartų mums teko keisti televizorių ir telefoną. Načian, jaunėlė, užsiropšdavo ant mano futono ir išsigandusi įsikibdavo mane.

— Šioko, aš bijau, bijau.

— Načian, eik miegoti. Kol aš čia, tau nenutiks nieko bloga.

Apsimesdavau stipria vyresniąja seserimi, nors viduje pati drebėdavau. Kai pagaliau viskas nurimdavo, atsikeldavau padėti mamai sutvarkyti namus. Ji paprastai verkdavo.

— Nesirūpink dėl manęs, — sakydavo, — rytoj tau į mokyklą. Grįžk į lovą.

Bet aš nenorėdavau jos palikti, apsimesdavau, kad negirdžiu, todėl toliau tvarkydavau išmėtytus daiktus.

— Kai užaugsiu, būsiu turtinga ir nupirksiu mums namus, kur galėsime ramiai gyventi, — žadėdavau, norėdama ją pralinksminti.

Kitą dieną tėvas stebėdavosi, kuo virto namai.

— Kas, po paraliais, čia vyko? — klausdavo jis.

Tėvas visiškai neprisimindavo apie savo įtūžį, ir todėl negalėjau prisiversti jo nekęsti, nors ir labai bijojau.

Vienu metu tėtis buvo taip užsiėmęs jakudzos reikalais, kad jo beveik nebūdavo namuose. Žmonės, kurie dirbo jo namų kontoroje, taip pat dažnai būdavo išėję, todėl neretai namie likdavau viena. Telefonas skambėdavo nenutildamas, o kai pakeldavau, išgirsdavau ką nors tokio: „Trečią rytoj po pietų šitas čekis bus anuliuotas. Prašau nedelsiant perduoti savo tėvams. Nepamiršk, gerai?"

Skambintojas padėdavo ragelį, bet tas žodis „anuliuotas" palikdavo negerą prieskonį. Net ir nežinodama, ką jis reiškia, nutuokiau, jog vyksta kažkas negera. Tėvas, įnikęs į savo planus, prasėdėdavo iki gilios nakties, kruopščiai matuodavo ir perbraižydavo linijas. Kartais jis tiesiog sėdėdavo valandų valandas prie savo stalo, susiėmęs rankomis už galvos.

Žinojau, jog tėtis dirba negailėdamas savęs, kad mus išlaikytų, bet susirangiusi ant savo čiužinio vakare negalėdavau galvoti apie nieką kita, kaip tik apie tai, kad jis grįš namo girtas ir viską vėl išdaužys. Spoksodavau į savo kambario tamsą, į medinių lubų raštą, kol imdavau įžiūrėti šiurpų veidą, o tada nusisukdavau pastėrusi iš baimės. Kai ateidavo miegoti mama, aš pažvelgdavau į jos veidą ant gretimo futono. Tik tuomet kūnas atsileisdavo ir aš pajėgdavau užmerkti akis. Tuo metu neišsimiegodavau naktimis ir nebeįstengiau susikaupti per pamokas. Tiesą sakant, niekada nebuvau stropi mokinė, todėl išsimiegojusi ar ne, nebūčiau daugiau krimtusi mokslų.

Pagaliau po šešerių metų baigėsi mano pradinis lavinimas.

ANTRAS SKYRIUS

Pigus malonumai

Maždaug tuo metu, kai pagaliau baigiau pradines klases, vyresnioji mano sesuo Maki metė mokyklą ir tapo janke, viena iš tų pašėlusių paauglių, kurie balina plaukus, laksto neregistruotais senais automobiliais arba motociklais be duslintuvų. Ji ėmė rengtis ryškiais drabužiais ir atrodė gerokai vyresnė nei vidurinės mokyklos moksleivė. Žinoma, man sesuo atrodė pasiutiškai šauni. Tačiau šitas susižavėjimas apvertė mano gyvenimą aukštyn kojomis.

Tai įvyko pavasarį, prieš pereinant į vidurinę. Vieną vėlų vakarą man pavyko sučiupti Maki, beišsmunkančią iš namų. Išsigandusi, kad ją išduosiu, ji pasiūlė man eiti drauge. Kai pagalvojau apie mamą, kuri jau ir taip baisiai nerimavo dėl savo dukters elgesio, pasijutau kalta. Nujaučiau, kaip jai bus sunku, jeigu ir kita jos dukra taps janke. Bet mirtinai troškau sužinoti, kur eina Maki.

Maki panaudojo savo meninius sugebėjimus ir pavertė mane, dvylikametę mergaitę, anksti subrendusia paaugle, storai nutepusi

mano veidą makiažu ir apvilkusi rėksmingiausiais savo skudurėliais. Kai sėdome į taksi ir pasukome centro link, jaučiausi kaip tikra jankė. Pro taksi langą mačiau gatves, prisigrūdusias akį rėžiančių spalvų mašinų, ir ant kiekvieno gatvės kampo besibūriuojančias jankių gaujas. Miestas pasikeitė. Naktis pavertė pažįstamas gatves neskoningomis — neono šviesomis užlietu jankių rojumi. Ore tvyrojo jaudulys.

Maki susimokėjo, ir taksi durys atsidarė. Ledinis nakties oras lyžtelėjo kojas. Stengdamosi nusipurtyti drebulį, mes paknopstom, kiek leido aukštakulniai, lėkėme prie iškabos Minami Disco. „Jei kas klaus, kiek tau metų, sakyk, kad aštuoniolika", — įspėjo Maki prieš lipant į liftą. Prie įėjimo švietė didelis užrašas: TIK TIEMS, KAM DAUGIAU NEI 18. Ėmiau panikuoti. Aštuoniolikos man tikrai neduosi. Aš tikrai nepakliūsiu į klubą.

Maki užvertė akis ir įstūmė mane pro duris. Mokestį už įėjimą ji laikė labai moteriškoje rankutėje raudonai lakuotais nagais. Praėjome taip lengvai, kad visa įtampa atslūgo.

Kai išėjau į blausiai apšviestą šokių aikštelę, vos išsilaikiau ant kojų nuo milžiniškos garso bangos. Bosinis Eartb, Windand Fire „Boogie Wonderland" ritmas, atrodė, griaudi man po kojomis ir persiduoda per visą kūną it žemės drebėjimas. Apsidairiusi supratau, jog prie durų turėjo būti užrašyta: TIK JANKIAMS. Nors buvo ankstyvas pavasaris, patalpoje buvo karšta ir tvanku lyg vidurvasarį. Keistai kontrastuodamas su karščiu, triukšmu ir kaip išprotėjusių maniakų minia šokančiais žmonėmis, virš galvų, laidydamas ant scenos saulės zuikučius, lėtai sukosi veidrodinis rutulys.

Taip man bestovint ir bevėpsant kaip idiotei, prie manęs priėjo vyresnė jankiškos išvaizdos mergaitė ir paklausė:

— Ei, kiek tau metų?

Ji akivaizdžiai nebuvo iš darbuotojų, todėl sulaužiau pažadą, kurį visai neseniai daviau seseriai.

— Dvylika.

— Rimtai? Maniau, kad maždaug mano metų. Einam, susipažinsi su chebra.

Ji nutempė mane už rankos prie gretimo stalelio ir pasodino. Maki jau smaginosi su draugais šokių aikštelėje ir nekreipė į mane jokio dėmesio.

— Ei, ei, kaip manai, kiek šitai panai? — paklausė jankė greta manęs sėdinčio vaikinuko. Jis buvo išsiskutęs gilias „V" raides ties smilkiniais, kad pabrėžtų pompadūrišką blogo berniuko stilių.

— Gal septyniolika?

— Šalta. Jai sumauti dvylika.

Visi, sėdėję prie staliuko, sužiuro į mane.

— Rimtai? Kuo tu vardu?

— Su kuo atėjai?

Staiga visi panoro su manimi susipažinti.

— Šioko. Atėjau su seserimi Maki.

— Velnias! Tai tu jaunesnioji Maki sesutė... — Vaikinas išskusta galva pasilenkė arčiau ir nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Nežinau, ar jam patiko mano išvaizda, ar jį tiesiog pagavo muzika, bet jis kalbėjo linksėdamas galva. Jankė mergina prisistatė.

— Aha, mes su Maki — geros draugės. Mano vardas Sajuri. Labas.

Ji padavė man imbierinio alaus stiklą, visi sušuko kanpai! ir sudaužė taurėmis. Pasijutau lyg mirusi ir nukeliavusi į dangų. Pirmą kartą gyvenime susiradau draugų. Pasirodo, jankiai nėra jau tokie blogi žmonės.

— Šioko, nešk čia kudlas! — šūktelėjo Sajuri iš šokių aikštelės, kai iš garsiakalbių užgriaudėjo Wild Cherry „Play That Funky Music". Šokome, kol baras užsidarė.

Jau beveik aušo, kai pasiekėme namus su Maki draugo ryškiai rožiniu Nissan Skyline. Automobilis buvo toks žemas, kad visas mano užpakalis atsitrankė, bet jaučiausi lyg skrajojanti debesyse. Iš automobilio stereogrotuvo būgnijo Šakio Kubotos „Ihidžin". Tuomet tai buvo mirtinai nugrotas hitas, bet tuo metu jis man skambėjo šviežiai ir naujai. Į namus patekome pro sesers miegamojo langą. Persivilkome pižamomis, mikliai nusiplovėme makiažą ir virtome ant Maki futono. Bet aš buvau pernelyg išsekusi, kad miegočiau. Pirmą kartą dariau kažką tokio.

Nuo tos dienos aš buvau jankė.

Kai po mėnesio pradėjau lankyti vidurinę, jau buvau prasidūrusi ausis žiebtuvėliu iškaitinta ir antiseptike pavilgyta siuvimo mašinos adata. Darydavausi pilną makiažą, lakavausi nagus ir rengiausi kaip tipiška jankė, tačiau ir toliau kasdien lankiau mokyklą. Šitaip atrodančios niekas nebedrįsdavo įžeidinėti, todėl patyčios liovėsi.

Tačiau vieną dieną auklėtoja pasikvietė mane į mokytojų kambarį.

— Tendo, susitvarkyk plaukus! — subliovė ji.

— O kam? Jie natūralios spalvos.

— Melagė! Kol nepersidažysi juodai, gali negrįžti į mano klasę.

Tai išgirdus ilgai gniaužtas pyktis mokytojams sprogo.

— Ką pasakei? Tu su kuo čia taip šneki, a?

Ir tai rėždama ant grindų nušlaviau viską, kas buvo ant mokytojos stalo, o tada iš visų jėgų nuspyriau jos kėdę. Mokytoja, žinoma, nelaukė tokio atsakymo, nes isterišką klykimą pakeitė saldus mėginimas mane nuraminti.

— Bijau, kad tai prieštarauja mokyklos taisyklėms.

O tuomet vos neapsimyžusi kuo greičiau manęs atsikratė.

Šiknaskylė.

Į savo klasę negrįžau, namo tą dieną taip pat nėjau. Tai buvo pirmas iš nesuskaičiuojamų kartų, kai pabėgau iš namų. Dienai baigiantis visa mokykla žinojo, kas nutiko, ir aš visiems laikams gavau jankės vardą.

Užuot ėjusi namo, pasukau pas Nacuko, vieną iš vyriausių mūsų gaujos merginų, ir viską jai papasakojau.

— Tai mane labiausiai ir užknisa. Todėl ir nekenčiu mokytojų, — išspjovė ji kartu su cigaretės dūmu. Nacuko buvo užkietėjusi jankė. Ji pati nustojo lankyti mokyklą visai neseniai, susipliekusi su vienu kitu mokytoju.

— Gerai, būsime draugės, — paskelbė ji ir išsibalinusi savo plaukus, likučiais nudažė manuosius iki platinos baltumo. Ji paskolino man drabužių ir mes važinėjomės kartu, iškišusios sėdynes pro automobilių langus, uostėme dažų skiediklį ir kaip beprotės kvatojomės gūdžią naktį.

Tada net nebeskambinau namo, nakvojau pas skirtingus mūsų šutvės narius. Pradėjau draugauti su Juja, dviem metais vyresniu vaikinu. Žmonės sakė, kad mes tinkame į porą, todėl man atrodė, kad galime sutarti.

Visos mūsų kompanijos merginos seniai buvo praradusios nekaltybę. Kaip ir jos, aš niekada labai rimtai nežiūrėjau į seksą — mums tai buvo savotiškas ritualas tapti suaugusiais. Aš taip skubėjau atrodyti suaugusi, kad Jujai pasiūlius eiti su juo miegoti, nuėjau, gniauždama rankoje maišelį su skiedikliu. Juja nusnūdo ir buvo akivaizdu, kad rimtai į mane nežiūri, bet kadangi tai buvo pirmas mano kartas, nekreipiau dėmesio. Pagalvojau, kad bus gerai su Juja.

Juja nurengė mane, kaip buvo daręs tai milijonus kartų anksčiau, ir ėmė bučiuoti. Staiga iš vaikystės iškilo šiurpus prisiminimas. Kai jo ranka nuslinko nuo mano krūties, aš neabejojau, kas laukia toliau. Atidaręs tualetinio staliuko stalčių ištraukė prezervatyvų dėžutę. Po to nusisukęs užsimovė...

— Ar skauda? — paklausė.

— Ne, — atsakiau, nors labai skaudėjo.

Kai viskas baigėsi, paklodės liko išteptos krauju. Išsigandau, kad jos išduos, jog buvau nekalta, todėl tyčia išpyliau skiediklio ir susukusi įgrūdau paklodes į skalbimo mašiną. Tačiau Juja visiems draugams raportavo, kad man tai buvo pirmas kartas ir, dar blogiau, kad aš buvau abejinga glamonėms — absoliučiai frigidiška. Jujos žodžiai mane įskaudino, bet ypač skaudu buvo todėl, kad tai buvo tiesa. Seksas su juo nesuteikė nė mažiausio malonumo.

Gal nuo streso, o gal todėl, kad dažniausiai būdavau apkvaitusi nuo skiediklio, pati to nejausdama numečiau daug svorio. Retsykiais grįždavau namo, bet tik kad būčiau užpulta įniršusio tėvo, kuris sušukdavo: „Ką, po galais, padarai savo kudloms?!" ir paleisdavo į

mane arčiausiai gulintį daiktą — peleninę ar ką nors tokio, kas suduždavo man virš galvos. Tėvas daužydavo mane iš visų jėgų, kol imdavo atrodyti, kad neišgyvensiu. Bet niekada neatsiprašydavau ir neidavau pas daktarą. Atsiguldavau ir gulėdavau, kol pasidarydavo geriau. Kartais mama bandydavo stoti tarp mūsų. Smulkutės moters susitaršiusiais plaukais, maldaujančios mane liautis ir tramdančios tėvą, kad nemuštų, vaizdas buvo blogiau už skausmą. Nekenčiau savęs, kad verčiu mamą šitaip verkti, bet nedariau nieko, kad sutramdyčiau savo norą valkiotis.

Maki taip pat įjunko bėgti iš namų. Kaip ir aš, sesuo būdavo surandama, partempiama namo ir tėvo sumušama. Palaukusi, kol užgis žaizdos, ji vėl išnykdavo — tipiška jankė. Bet kai nebe pirmą kartą atsidūrė policijoje, Maki buvo uždaryta į nepilnamečių kardomąjį kalėjimą. Kartą buvo išleista lygtinai, bet kadangi savo gyvenimo būdą keisti atsisakė, vėl turėjo ten sugrįžti.

Galiausiai sesuo atsidūrė nepilnamečių kolonijoje. Netrukus po to, kai ją uždarė, iš savo draugų išgirdau, kad į koloniją iškeliavo ir Juja. Kadangi nuo to karto, kai mylėjomės, mes net nesikalbėjome, man buvo vis vien.

Kiekvieną vakarą šlaistydavausi po centrą arba važinėdavau automobiliais. Nuo skiediklio niekada nepatyriau „blogos kelionės” **[* Bloga kelionė (ang. bad trip) — haliucinogenai, artimi LSD, kartais sukelia ne pakilią nuotaiką, euforiją, o priešingą efektą, kuris kartais baigiasi mirtimi]** , todėl man buvo dzin.

Kai buvau aštuntokė, mano draugas Makotas, trejais metais už mane vyresnis vaikinas iš motociklininkų gaujos, supažindino mane su bendraamžе. Mes su Jošimi netrukus pradėjome siausti kartu. Vieną dieną mus pasikvietė viena iš vyresnių mūsų grupuotės panų, sumąsčiusi, kad mes per daug „pasikėlusios”. Kai atėjome į vietą, supratome įkliuvusios į bėdą — mūsų laukė keturios merginos ir du vyrukai. Žinojome, kad laimėti nėra galimybių, bet jeigu pavyktų sumušti bent vieną, verta pradėti. Kaip ir reikėjo tikėtis, mes su Jošimi buvome sumaltos.

Kai užpuolikai dingo, mes šiaip ne taip atsistojome. Jošimi išsitraukė sulamdytą Seven Stars pakelį iš kišenės ir padavė man cigaretę.

— Ačiū.

Įsikišau ją į burną, ir į filtrą ėmė gertis kraujas. Jošimi čirkštelėjo galingu savo 100 jenų vertės žiebtuvėliu, vos nepadegdama mano karčių.

— Ei, Šioko. Nori atkeršyti?

— Kurgi ne, o tu?

— Kitą kartą tikrai juos išdulkinsimi.

Jošimi buvo ne juokais užsiutusi. Cigaretė tirtėjo jos pirštuose.

— Einam pas Makotą, — pasiūliau, nupurčiusi dulkes nuo Jošimi drabužių.

— Gerai. Man reikės daug skiediklio, kad visai atsijungčiau.

Susėdome ant savo skuterio be duslintuvo, kurį prieš dvi dienas buvo pavogęs ir mums perdirbęs Makotas, ir pasukome pas jį.

Po kelių dienų mane pakvietė kita pana. Šį kartą manęs laukė trys mergos ir krūva vaikinų.

— Šioko, kokį čia suknistą sijoną užsimovei?

Ji be perspėjimo sumalė litrinį skiediklio butelį man į galvą, tuo pat metu koja spirdama man į pilvą. Kai susiriečiau, susiėmusi už juosmens, mano galvą prie žemės prispaudė senas purvinas batas.

— Klaupkis ir atsiprašyk! — suriko ji, ir ėmė kaip išprotėjusi spardyti.

— Nesulauksi! — pašokau ir iš visų jėgų smogiau jai į veidą.

— Patvarkykit ją! — suriko ji keturiems laukiantiems vaikinams. Vienas prišokęs pastvėrė mane už plaukų. Nusitempė į savo mašiną ir įgrūdo ant galinės sėdynės. Jis užsilipo ant manęs iš garsiakalbių Kvinsiui Džonsui bliaunant Ai no corrida. Nuo jo nešė skiedikliu.

— Ei, palaikykite jai kojas! — suriko vienam iš savo bendrų.

— Niekas manęs nebarškins. Atsiknisk!

Spyriau jam į pautus kaip mokėjau ir bandžiau ropštis iš automobilio, bet jis įsikibo mano drabužių, ir aš kritau veidu ant asfalto. Vienas iš vaikinų, Tomonoris, kuris su mokėsi kartu manimi mokykloje, nebeištvėrė. Jis sugavo mano prievartautoją už rankos.

— Baik. Paleisk ją.

— Patrauk nuo manęs letenas, biče. Kaip manai, su kuo tu kalbi?

Įsiutęs jis parvertė Tomonorį ant žemės.

— Užtektinai prisiklausiau tokių mulkių, kaip tu, — keldamasis atšovė Tomonoris ir švirkštelėjo skiediklio maišą vaikinui į veidą.

— Ach!

Tas krito ant žemės užsidengęs delnais akis.

— Šioko, sėskis!

Aš užsikabarojau ant perlamutrinio rausvo Tomonorio Honda CBX 400 su tuomet madingomis iškeltomis rankenomis ir nuimtomis pagalvėmis, kad sėdėtum žemiau. Pažvelgusi į Tomonorio ranką ant vairo, negalėjau patikėti, kad jis turi ką nors bendra su tipu, kuris bandė mane iššaginti.

— Jie vejasi? Nematai? — šūktelėjo man Tomonoris iš priekio. Dirstelėjau per petį.

— Ne, nematau jų.

— Skyline be šansų pagauti mano mažutę.

— Tau bus ragas po šito...

— Tau dar blogiau.

— Nesvarbu. Man vis vien, — atsakiau, stengdamasi nuduoti

ramesnę, negu jaučiausi.

— Man irgi. Vien todėl, kad jie vyresni, nereiškia, jog gali elgtis su mumis kaip su šūdu, ar ne?

— Aha.

Man tikrai į muštynes buvo nusišvilpt. Šiaip ar taip, ne pirmą kartą vyresni grupuotės nariai mane išsikviečia, greičiausiai ir ne paskutinį. Todėl negalėjau suprasti, kodėl vis dar drebu. Ir tada supratau. Šiurpus balsas kuždėjo mano galvoje: „Mažoji Šioko, tu jau didelė mergaitė...”

Nepaisant to, kas įvyko, mano gyvenimo būdas nepasikeitė. Aš ir toliau šlaisčiausi su draugais, protarpiais, kai užeidavo nuotaika, užsukdavau į mokyklą. Na, tiksliau, kai mano šukuosena ir uniforma griežtai kirtosi su mokyklos taisyklėmis, aš tiesiog nueidavau aplankyti mokytojų. Kiti mokiniai, pamatę mane, pasišlykštėdavo. Gal iš dalies kalta raudona, išvirtusi egzema žasto vidinėje pusėje, kurios nė kiek neslėpė mano trumparankovė uniforma, bet visi žiūrėjo į mane kaip į atmatą. Vienintelė priežastis, kodėl apskritai ten rodžiausi, tai mokyklos patarėjas, vienas iš kelių žmonių, kuriems rūpėjo mane perkrimsti. Jis netgi kartais man suduodavo, tačiau bent jau skyrėsi nuo kitų mokytojų, kurie apsimetė, kad neegzistuoju. Jis buvo konservatyvus mokytojas, bet kažkoks žmogiškas. Bandydama jį pažinti, stengiausi įveikti savo nusistatymą prieš pedagogus. Nors ir jaunas, mano auklėtojas taip pat labai stengėsi susidoroti su mano problemomis. Mokyklos direktorius irgi buvo tolerantiškas žmogus. Išsiaiškinusi, jog yra toks dalykas kaip geras mokytojas, nuėjau į mokytojų kambarį ieškoti savo septintosios klasės mokytojos, tos pačios, prie kurios aną kartą mokytojų kambaryje pratrukau.

— Mokytoja, atsiprašau dėl praėjusio karto, — ištariau nuleidusi galvą.

— Tendo, aš irgi manau, jog tada prišnekėjau negerų dalykų. Kodėl negrįžti į mano pamokas? Aš tavęs laukiu, — atsakė ji ir netgi šyptelėjo.

Tas momentas tikrai buvo keblus, bet kažkodėl atsiprašius man palengvėjo.

Baigdama aštuntą klasę aš ir toliau bėgau iš namų, o mokyklą išvis užmečiau. Smaginausi šlaistydamasi su Jošimi ir jos šutve. Mes rimtai įjunkome į migdomuosius vaistus. Tabletes sukramtydavome ir nuplaudavome sodos vandeniu, nes tikėjomės, kad taip greičiau suveiks. Tada kovodavome su miegu, uostydami skiediklį, ir mėgaudavomės svaiguliu.

Kartą mes su Jošimi atsibudome vienu metu. Televizorius buvo paliktas įjungtas, ką tik prasidėjo žinios. Mes atsisukome viena į kitą nustėrusios ir puolėme prie pašto dėžutės paimti laikraščio.

— Šioko, tai negerai. Atrodo, mes išmiegojome tris dienas.

— Kaip porelė tikrų Ripų van Vinklių.

Abi prapliupome kvatoti.

Taigi daugumą laiko mes krėtėme panašias kvailystes ir iš to juokėmės. Bet kartą, kai išgėriau didelę migdomųjų vaistų „Benzalin" dozę, buvau taip apsvaigusi, kad kai vienas iš gaujos vaikinų — iš tų, kurie man nelabai patiko, — užlipo ant manęs, nesugebėjau sukliudyti jam mane išdulkinti. Kai pabudau kitą rytą, padėjusi galvą ant jo peties, ir prisiminiau, ką jis padarė, nubėgusi į vonią išsivėmiau.

Pradėjau traukti ir marihuaną, todėl nebuvo dienos, kai neužkaifuočiau. Apie marihuaną visi šnekėjo nekaltais terminais kaip apie „žolytę", „kanapes" arba „hašišą", todėl maniau, jog tai tik „linksmas tabakas". Kai kurie vaikai nuo jo greitai perėjo prie spido. Pažinojau merginų, kurios užsiiminėjo prostitucija, kad patenkintų savo įprotį. Mačiau, kaip jos sutikdavo miegoti su bet kuo, kad tik gautų spido. Visuomet aplink sukiojosi žmonės, siūlantys pabandyti ir man, bet manęs nė karto nesugundė. Nenorėjau baigti taip, kaip jos.

Maždaug tuo metu vieną popietę mūsų būrelis trynėsi priešais kompiuterinių žaidimų saloną, kai išgirdau šaukiant:

— Ei, tu! Šioko! Dėl tavęs bosas plaukus raunasi.

Apsidairiusi pamačiau jakudzą iš tėčio grupuotės, tokį Kobajašį. Draugai susikišo savo skiediklio maišelius ir išsilakstė kaip voriukai į visas puses. Nesvarbu, miesto centre ar kur nors kitur, sugavęs mus Kobajašis privers atsiklaupti ir išklausyti paskaitą, kurią išdėstys žiauru chimeros veidu. Jeigu bandyčiau ką nors vaizduoti, jis trenktų man ir nutemptų namo, o tėvas tikriausiai nepaliktų gyvos. Neturėjau jėgų šitą kęsti dar kartą.

— Ei, ateik čia!

Kobajašis išlipo iš savo Toyota Crown ir ėmė vytis mus pėsčias. Mes atsiplėšėme galą ir staiga supratome, jog įkliuvome ketvirtame kontorų pastato aukšte, neturėdami kur sprukti toliau. Neliko nieko kita, kaip tik šokti pro langą ant kito namo stogo ir bėgti.

— Šioko, negaliu patikėti, kad tas senas pirdyla ropščiasi įkandin mūsų.

— Ką jis sau galvoja? Jeigu nukris, nebegalės mūsų sumušti!

— Būtų neblogai.

Kobajašis — puikios formos, bet jau matėme, kad jis užduso. Kita vertus, prisiuostę skiediklio mes patys vos gaudėme orą.

— Juk Kobajašis mūsų nebesiveja, ar ne?

— Aha, jo snukis mums už nugaros.

— Velnias!

— Ne. Juokauju. Jo nėra. Čia nėra.

— Ne laikas juokauti. Jeigu pagaus mus, tikrai nudės.

— Taip, vos išnešėme subines.

Ir pradėjome raičiotis kvatodami.

Iš tikrųjų netgi nepritardamas mano gyvenimo būdui, tėvas liepė Kobajašiui palikti mane ramybėje. Bet kažkodėl jakudza įsikalė į galvą pabandyti mane sumedžioti. Lyg man neužtektų, kad persekioja policija.

— Šūdas, man nuobodu. Nekenčiu šito lietaus.

Tai Riė žodžiai. Ji sėdėjo atsišliejusi į sieną su plakatu, vaizduojančiu grupę jankėmis apsirengusių katyčių. Devintajame dešimtmetyje buvo madinga turėti tokį plakatą. Tos katės vadinosi „nameneko", buvo išleista visa serija plakatų su skirtinga kačių apranga. Jau kelias dienas pliaupė be paliovos, ir mes lindėjome vienoje iš savo priebėgų, išsijungusios nuo skiediklio. Taip mes stengėmės įveikti sezono monotoniją.

— Laimė, vasaros atostogos nebetoli. Galėsime paprašyti vyresnių vaikinų nuvežti mus į paplūdimį ar panašiai.

— Aha, bus jėga.

— Jeigu pasiseks, susipažinsime su kokiais nors gražuoliukais. Ei, kas eina su manim pirkti peroksido? Pasišviesinti sruogas?

— Rimtai.

Plaukų dažymas buvo įdomiausias dienos nuotykis. Mums buvo sunku laukti savo atostogų pradžios. Deja, tais metais vasara man anaiptol nebuvo linksma.

Vos lietaus sezonas spėjo pasibaigti, ir mes įsisukome į banalų kasdienį jankio gyvenimą, Jošimi vėl susiniovė su pana, su kuria turėjome problemų aštuntoje klasėje, ir pakvietė mane su ja susitikti.

— Galiu nueiti ir viena, bet neabejoju, kad lauks visa gauja, — tarė ji, vaizduodama kietą. Nutariau palydėti ją į susitikimo vietą. Kaip ir tikėjomės, laukė keturios panos. Viskas baigėsi peštynėmis, netrukus pasirodė policija. Už tai, kad sukėlėme kūno sužalojimų, buvome suimtos, sukaustytos antrankiais, aprištos virve per juosmenį ir nuvilktos į patrulių automobilį.

— Bukagalvės. Lipkite į mašiną! — suriko vienas pareigūnas.

Jis spyrė man į užpakalį ir užtvojo per galvą. Aš nusimoviau antrankius, kurie man buvo tokie laisvi, kad nebuvo prasmės rakinti, ir sviedžiau jam į snukį.

Kai atsidūrėme policijoje, atsisakiau pasirašyti prisipažinimą. Nepilnamečių poskyrio pareigūnas taip supyko, kad po stalu spyrė man į blauzdą, daužė kumščiu į stalą ir galiausiai viską baigė. Aš pasišoviau nesileisti palaužiama, todėl apklausa baigėsi man nepravėrus burnos. Pareigūnas pasidavė ir surašė kaltinimus.

— Pasirašyk čia! — liepė jis, kišdamas popierių po mano nosimi. Nereagavau. Kad ir kiek kartų man tai kartojo, sėdėjau nejudėdama.

— Matau, kad čia to šutvės vado dukrelė. Koks tėvas, tokia ir duktė. Obuolys nuo obels netoli rieda. Tu tikrai su pautais.

Pagalvojau, kaip ironiška, kad supratęs, jog prakalbinti manęs

nepavyks, policininkas užvedė kalbą apie mano tėvą. Nebuvau kieta. Žinojau tik tiek, kad ir ką sakyčiau, tik dar labiau save pasmerksiu. Užteko to, kad mano krepšyje radę paprastą aspiriną policininkai apkaltino mane „narkotikų laikymu". Policija įgudusi sukurpti kaltinimus. Po kelių dienų buvau perkelta į laikiną kardymo centrą Osakos kalėjimo kaimynystėje.

Dauguma dienų kardomajame kalėjime prabėgo skaitant arba darant koliažus. Neturėjome daug galimybių mankštintis, todėl nekantraudama laukdavau tu dviejų kartų per savaitę, kai mums leisdavo pažaisti stalo tenisą. Sėdėjau uždaryta viena, bet girdėdavau už sienos prislopintą juoką, prasismelkiantį iš bendros kameros. Nors naujokai paprastai nekęsdavo vienatvės, man buvo vis vien, nes pati su savimi jaučiausi patogiai. Kai įpranti, jautiesi visai laisvas. Maistas buvo dalijamas iš didžiulio katilo, tačiau dėl kažkokios priežasties miso **[* Miso — fermentuota sojų pasta, dažniausiai vartojama vegetariškiems patiekalams gaminti]** sriuba būdavo atgabenama mėlyname plastikiniame konteineryje, kuris labai priminė šiukšlių kibirą. Tada su padėklu būdavo įstumiama pro plyšį kameros sienoje. Sriuba buvo skysta, be jokių priedų, prėska, bet ryžiai, sumaišyti su miežiais, gana skanūs. Už kitų durų kažkuri su ašaromis skųsdavosi: „Šitie ryžiai šlykštūs. Negaliu ėsti tokio mėšlo." Supratau, kad kai kurioms merginoms čia tikrai liūdna, ir jų gailėjau.

Pagaliau vasara smogė visu karščiu, ir vakare, užgesinus šviesas, kalėjime pasidarydavo karšta kaip pirtyje. Greitai užmigti buvo neįmanoma. Vidurnaktį tyloje girdėdavau riaumojant kažkurios gaujos motociklus, kurie priminė man, kad nesu laisva. Tai buvo kaip druska ant žaizdos. Negalėjau patikėti, kad šitaip praleisiu vasarą. Atrodė, kad gatves šlifavome prieš visą amžinybę. Atrodė, kad net mėnulis mane erzina. Jis švietė tiesiai į veidą, kai bandydavau pažiūrėti pro langą, tačiau buvo man nepasiekiamas, kitapus grotų. Kaip tas, kas atrodo taip arti, gali būti taip sunkiai pasiekiama?

Išgirdau žvanginant raktus — atėjo prižiūrėtojas.

— Tendo, pas tave lankytojas.

Spyna sugirgždėjo, ir sunkios metalinės durys prasivėrė. Į pokalbių kambarį ėjau pirmą kartą, todėl sekiau prižiūrėtoją virpėdama, įsmeigusi akis į pėdas. Svarsčiau, kiek jankių prieš mane ėjo šituo keliu.

Atsivėrus durims išvydau mažą nematytą senučiukę su kokakolos skardine. Paaiškėjo, jog tai mano devintosios klasės auklėtoja. Kadangi perėjusi į devintąją klasę nekėliau kojos į mokyklą, nieko stebėtina, kad jos nepažinojau. Tačiau ji pasirūpino mane aplankyti ir atnešė man dovanėlę. — Tendo, prašau, nekelk daugiau rūpesčių. Pasistenk atversti naują lapą, — kalbėjo ji šiek tiek drebančiu balsu.

— E... gerai, e... ačiū už kolą.

Štai taip baigėsi mano pokalbis su vieninteliu žmogumi, kuris atėjo manęs aplankyti.

Vėliau tądien vienas iš prižiūrėtojų padavė man knygą. Tai buvo eilėraščių, tarp jų ir tradicinių haiku bei tanka **[* Tanka — japonų poezijos forma. Pirma ir trečia eilutės yra iš penkių skiemenų, o antra, ketvirta ir penkta — iš septynių]**, rinkinys, sudarytas iš šalies mergaičių pataisos įstaigų gyventojų kūrybos. Autorės buvo nurodytos inicialais. Viena mergina buvo apdovanota pagrindiniu prizu visose trijose — laisvojo stiliaus, haiku ir tankos — kategorijose. Šią anksčiau trigubą negirdėtą karūną laimėjo ne kuri kita, o mano sesuo Maki.

Jaunystės žiedui išdidžiam Suteiki prieglobstį ir šviesą Kaip šiltas ir švelnus vėjelis, Kuris keliauja per žalius laukus Ir skaistų mėlyną vandenyną.

Skaitydama laišką Jaučiu, kaip mamos šiluma Užpildo mano tuščią širdį.

Toli nuo manęs, Brangus tėve ir motina,

Siunčiu jums savo nuoširdžiausią atsiprašymą Apgailestaudama iš širdies.

Neįstengiau ilgiau tramdyti juoko. Raičiojausi ant demblio ir isteriškai kvatojau prisiminusi, kaip prikulta Maki bėgdavo iš namų, dėl nieko nesigailėdama. „Apgailestaudama iš širdies...” Kaipgi. O dar kokia ironija: vyresnėlė sesuo kuria poeziją nepilnamečių kolonijoje, kurią skaito jaunėlė kardomajame centre... Negalėjau nesijuokti.

— Tendo! Kas čia juokinga? — pasigirdo priekaištaujantis prižiūrėtojo balsas, tačiau kuo labiau stengiausi nusiraminti, tuo smarkiau juokiausi. Žvengiau tol, kol įskaudo pilvą.

Praėjus kelioms dienoms pirmą kartą po daugelio mėnesių šeimos teisme susitikau su tėvais. Teismo salėje buvo slogiai tylu, lyg visi laukė, kada paskelbs man nuosprendį. Kambario gale sėdėjo du nematyti žmonės, ir aš greitai sumečiau, jog tai arba pataisos mokyklos prižiūrėtojai, arba nepilnamečių kolonijos darbuotojai. Teisėjas ištarė mano adresą, vardą, amžių ir ėmė skaityti kaltinimų sąrašą.

— Šioko Tendo. Pabėgusi iš namų uostė dažų skiediklį ir įvykdė užpuolimą. Trys aukos patyrė sužalojimų. Kaltinamoji taip pat turėjo narkotinių medžiagų. Ji atsisakė prisipažinti savo noru, todėl teismas negali nuspręsti, ar ji gailisi dėl padarytų veiksmų.

Kai mane suėmė, tėvai nebuvo paskelbę paieškos, todėl terminas „pabėgusi iš namų” buvo netikslus. Kai mane suėmė, neturėjau skiediklio. Jeigu būčiau pagauta uostanti ar prisipažinusi, kad jį uosčiau, tuomet tai būtų galima pateikti kaip įrodymą. Maža to, mano nekaltos aspirino tabletės priskirtos narkotikams.

— Šioko Tendo, ar turi ką pasakyti?

Žinojau, kad nėra prasmės neigti. Papurčiau galvą.

Teisėjas pasitaisė akinius ir pasisuko į mano tėvus.

— Ar kaltinamosios tėvai norėtų pasisakyti?

— Tik tiek, kad ji subliūškęs kamuolys, — burbtelėjo mano tėvas.

Teisėjas niekad anksčiau nebuvo girdėjęs tokio tėvo atsakymo.

— Subliūškęs kamuolys? — pakartojo jis.

— Taip. Nesvarbu, kiek tėvai ja rūpinasi. Ji kaip išsileidęs kamuolys — tu meti, o jis niekada nelekia tiesiai ir niekada neatšoka. Šioko turi atsakyti už savo veiksmus. Priešingu atveju ji niekuomet nepasitaisys.

Tėvas kalbėjo griežtai, kaip ir tikėjausi. Pažvairavusi į juos pastebėjau, kad mama braukia ašaras.

— Šioko Tendo, įsidėmėk, ką pasakė tavo tėvas. Aš uždarau tave į pataisos mokyklą.

Du pareigūnai, matyt, laukę šio momento, priėjo prie manęs. „Einam, — tarė, švelniai vesdamiesi mane iš salės". Tada išgirdau motinos balsą.

— Šioko!

Ji įsikibo man į ranką.

— Atleisk, kad padariau tau tiek rūpesčių, — pasakiau. — Pasimatysim.

Jaučiausi per daug prislėgta, kad paspausčiau jai ranką, ir kai švelniai vadavausi iš mamos glėbio, pajutau, kaip ant mano rankos nukrito jos ašara.

— Būk stipri, — pridūrė tėvas, žvelgdamas tiesiai į akis. Tada prižiūrėtojai išsivedė mane į tuščią koridorių. Vienintelis garsas jame buvo tingus nudrengtų šlepių guminiais padais šlepsėjimas. Išėjau iš teismo salės net neatsigręžusi.

Vos tik peržengusią pataisos mokyklos slenkstį mane nuvedė į kambarį, kurio viduryje stovėjo sulankstoma kėdė.

— Sėskis. Nukirpsiu tau plaukus, — pasakė viena mokytoja, rodydama į kėdę.

Ji negailestingai nukarpė tas sruogas, kurios man taip patiko. Man beliko spoksoti, kaip aplink mano kojas ant patiestų laikraščių krenta plaukai. Caksint žirklėms buvau priversta išklausyti mokyklos taisykles. Kai mokytoja baigė, aš skubiai nusibraukiau nuo kelių plaukus ir persirengiau vyno spalvos kombinezonu, kuris nuo šiol bus mano uniforma.

Griežtas pataisos mokyklos režimas kaip diena nuo nakties skyrėsi nuo senojo mano gyvenimo būdo. Kiekvienas rytas prasidėdavo nuo tikrinimo pagal sąrašą. Tada skubiai nusiprausdavome ir apsitvarkydavome. Vėliau gamindavome pusryčius ir pusryčiaudavome, o sutvarkiusios stalą eidavome į pamokas. Mokėmės siuvinėti ir megzti, ko negalėjau pakęsti. Taip pat reikėjo dirbti

paprastus ūkio darbus, pavyzdžiui, kratyti mėšlą ir panašiai. Per kūno lavinimo pamokas mes paprastai bėgdavome, bet kadangi stipriais plaučiais negalėjau pasidžiaugti, ilgas distancijas įveikti buvo sunku. (Nors žinodama, kad vejasi faras arba Kobajašis, galėdavau dumti kažin kiek...) Tik čia nebuvo prasmės išsisukinėti. Mokyklos taisyklės padėjo gyventi kolektyve ir neliko nieko kita, kaip tik prisitaikyti. Tokiai kaip aš, visuomet dariusiai tai, kas šauna į galvą, gyvenimas pataisos mokykloje buvo neįkainojama patirtis. Tik praradusi laisvę aš iš tiesų ėmiau suprasti jos reikšmę. Supratau, jog tai, ką teisme pasakė tėvas, yra tiesa. Privalai atsakyti už savo poelgius. Blogai elgiesi, ir štai kuo tai baigiasi. Tik aš viena, įsitraukusi į tas muštynes, pakliuvau į pataisos mokyklą, bet tai gerai. Išleista iš kardymo centro būčiau grįžusi namo — tiesiai pas savo draugus, į įprastą gyvenimą. Todėl tik laiko klausimas, kada būčiau čia pakliuvusi.

Ir nors visiškai nuoširdžiai apmąsčiau savo elgesį, problemų pataisos mokykloje išvengti nesugebėjau. Aš gimiau ne su juodais, o su rudais plaukais, bet kai iš vaistinėlės dingo peroksidas, dėl vagystės apkaltino mane.

— Tu šviesinaisi plaukus! — klykė mokytoja.

Tai priminė man auklėtojos išpuolį septintojoje klasėje dėl plaukų spalvos, todėl nesusivaldžiau.

— Klausyk! Čia mano natūrali spalva, — riktelėjau mokytojai ir, išrovusi su šaknimis saują plaukų, sviedžiau jai į veidą. Tada pastūmiau ją iš visų jėgų ir pabėgau. Man pavyko pasprukti nuo visų mane vijusių mokytojų. Pasukau prie tvoros. Mokykla labiau pasikliovė mūsų sąžine nei pabėgti trukdančiomis fizinėmis kliūtimis, todėl tvora nebuvo aukšta. Jaučiausi prastai, bet nutariau nesileisti kaltinama, jei esu visai nekalta. Patraukiau pas Hiromi, vieną iš vyresnių grupuotės merginų, kuri kaip tyčia gyveno netoliese. Mes praleidome savaitę gulinėdamos ir uostydamos skiediklį, kol ją tai galutinai užkniso.

— Šioko, geriau jau grįžk į mokyklą, — pasiūlė ji. — Jeigu gyvensi taip ir toliau, atsidursi nepilnamečių kolonijoje.

Juk negali amžinai pas mane lindėti. O daugiau neturi kur eiti. Niekas nenori turėti reikalų su bėgle.

Hiromi netgi užstatė kelis savo tėvų daiktus, kad turėčiau pinigų taksi, ir įteikė man sumelę. Ji sakė tiesą — seni draugai bijojo, kad sugrąžinta į pataisos mokyklą kartu nusitempsiu ir juos, todėl manęs vengė. Ta mergina vienintelė manimi rūpinosi. Jai teko įtikinti vaikiną, su kuriuo gyveno, kad leistų man apsigyventi jų namuose. Iš tikrųjų Hiromi pati buvo pakliuvusi į koloniją ir žinojo, kaip ten nesaldu. Štai kodėl nutariau paklausyti jos patarimo ir savo valia grįžti į pataisos mokyklą. Mokyklos personalas mane ilgai kamantinėjo, ką veikiau, bet aš neprasitariau. Už bausmę buvau priversta visą savaitę

spoksoti į sieną ir mediuoti nuo ryto iki vakaro, padarydama pertrauką tik pavalgyti. Tuomet aš daug galvojau apie mamos ašarą, teismo salėje kaptelėjusią ant mano rankos, ir širdgėlą, kurią turėjo jausti mano tėvai, matantys, kaip mane išveda. Supratau, kad visiems sukėliau daug skausmo, bet dar nebuvau pasimokiusi.

Vieną rytą po aštuonių mėnesių man pasakė, kad kitą dieną būsiu išleista. Tą naktį visai nesudėjau bluosto. Gulėjau ir laukiau, kol pro užuolaidas ims smelktis šviesa. Kai pagaliau prašvito, pašokau ir, atplėšusi langą, giliai įtraukiau vėsaus ryto oro. Atsiliepiau paskutinį kartą kviečiama pavarde, persirengiau uniforma, paskutinį kartą papusryčiavau. Susirinkusi savo daiktelius nuėjau į nedidelę salytę, kur visoms išeinančioms merginoms pataisos mokyklos direktorius įteikė vidurinės mokyklos baigimo sertifikatus.

Tėvai atvažiavo manęs pasiimti ir tyliai stebėjo ceremoniją iš salės galo. Vos tik baigėsi sertifikatų teikimas, pribėgau prie jų.

— Keliaukim namo, — šypsodamasis pasakė tėtis, tapšnodamas man per petį.

— Aha.

Tėtės ranka ant peties šildė labiau už pavasario saulę, mano mama net juokėsi. Susėdome į mašiną, atsimojavome su mokytojais, kurie paskutinius aštuonis mėnesius man atstojo šeimą. Miestas neatrodė labai pasikeitęs, po giedru pavasario dangumi jis atrodė pasakiškai.

Vos tik pasiekėme namus ir išlipome iš automobilio, išgirdau kažką šaukiant mane vardu. Pasižiūriu — Jošimi tursena pas mane auksinėmis basutėmis dvylikos centimetrų pakulne. Kaip visuomet atrodė apsinešusi nuo „Benzalino” ar kažko panašaus.

— Kaip gera tave matyti. Pasiilgau tavęs, mergyt!

Nežinau, likimas tai ar kas nors kita, bet mes abi ištarėme šiuos žodžius vienu metu. Apsikabinome. Tikrai džiaugiausi ją matydama.

— Maki sakė, kad šiandien tave išleis, todėl, pamaniau, ateisiu tavęs pasitikti. Visi miršta, kaip nori tave pamatyti. Einam.

Jošimi tempė mane už rankos. Mano tėvai jau buvo nuėję į namą ir palikę praviras duris. Jie tylėdami stovėjo prieangyje, bet akys maldavo eiti pas juos. Kai apsisukau, taip ir neįkėlusi kojos į savo šeimos namus, pajutau, kaip tėvų žvilgsniai gręžia nugarą. Pasijutau nesmagiai, bet dar nebuvau pakankamai suaugusi, kad atsispirčiau smagaus gyvenimėlio vilionėms.

Susitikimo vieta tapo tas pats senas prigrūstas kambarys, kur trūko vietos net apsisukti. Jame laukė pažįstami veidai su senais skiediklio maišeliais.

— Ei, Šioko! Pasiilgome tavęs! Kaip ten sekėsi?

Osamu, perduodamas man maišelį, plačiai išsišiepė, parodydamas tuščią tarpą tarp dantų — tai kaina už per dažną skiediklio uostymą.

— Buvo nykiai nuobodu. Vos ištempiau.

— Tu nė kiek nepasikeitusi, ta pati sena Šioko! Dabar laikas atsigriebti! — sustūgo Osamu ir ėmė kvatotis. Atrodo, kad niekur nebuvau išvykusi — visi tokie kaip anksčiau. Aštuoni mėnesiai, praleisti pataisos mokykloje, atrodė kaip sapnas.

Kitą dieną, pradvisusi skiedikliu, nuėjau aplankyti aštuntosios klasės mokyklos patarėjo. Pamatęs mane jis nusišypsojo.

— Smagu vėl tave pamatyti, Tendo. Tai dabar rimčiau žiūrėsi į gyvenimą, a? — paklausė jis, imdamas mane už rankos.

— Nežinau, kaip ten bus. Tiktai norėjau aplankyti jus, sensėjau.

— Jeigu dabar nesusitvarkysi savo gyvenimo, kas iš tavęs bus?

— Norėčiau pasikeisti, bet nieko pažadėti negaliu.

— Hmm. Na, bent jau esi sąžininga.

— Negaliu jums meluoti, sensėjau.

— Tai tu netgi negali pažadėti, kad stengsies? — surimtėjęs paklausė jis.

— Nesu tikra, kad man pavyks.

— Tai kokia, po šimts, prasmė sėdėti aštuonis mėnesius pataisos mokykloje? Negi tik tuščiai sugaišai laiką?

— Ne, aš daug išmokau. Ačiū, sensėjau.

Galbūt romantiškai įsivaizdavau, kad grįžtu kaip pasitaisiusi nusikaltėlė padėkoti vieninteliam mokytojui, kuris manimi rūpinosi. Tačiau tai nebuvo filmas.

— Gali bet kada mane aplankyti, — pasakė jis, plekšnodamas man per petį.

— Taip... žinoma, gerai... — sumurmėjau sutrikusi.

Už mokyklos vartų Kosukė suriaumojo motoru.

— Kosuke, atleisk!

Kai užlipau ant perlamutrinio violetinio Kawasaki FX, Kosukė spustelėjo signalą. Jis buvo perdirbtas, kad maksimaliu garsu grotų „Krikštatėvio" įžanginę melodiją.

Ne, aš nė kiek nepasikeičiau, tačiau net įsivaizduoti negalėjau, kokios didelės permainos laukia mano šeimos.

TREČIAS SKYRIUS

Spidas

[* Spidas (ang. speed) — centrinės nervų sistemos stimuliatorius, kuris suteikia energijos ir sumažina apetitą, naudojamas gydyti narkolepsiją ir kai kurias depresijos formas; narkotikas]

Prasta mano šeimos reputacija sugriovė brolio vedybų planus. Jo sužadėtinės tėvai nutarė pasikapstyti po mūsų giminės istoriją. Atėję paaiškinti mano tėvams, kodėl neleis dukteriai tekėti už Daikio, aiškiai išsakė savo požiūrį.

— Dvi jo seserys buvo pakliuvusios į kalėjimą ar pataisos mokyklą. Tai nėra priimtina.

Žinoma, jiems neužteko drąsos pasakyti: „Daikio tėvas yra jakudza. Atleiskite.” Tačiau faktas, kad Daikio seserys yra nepilnametės nusikaltėlės, buvo paskutinė vinis į santykių karstą. Pasijutau šlykščiai dėl to, kokių problemų padariau savo rimtam, sunkiai dirbančiam broliui.

— Tai ne tavo kaltė, — atsakė jis. — Tiesiog taip lemta. Mergina, kuri atstumia mane dėl tokios priežasties, nėra tas žmogus, su kuriuo norėčiau praleisti visą likusį gyvenimą.

Bet aš žinojau, kad sugadinau jam gyvenimą.

Ėmė sklisti bjaurūs gandai, kad Daikis vis dar nevedęs todėl, jog kažkas su juo „negerai”. Kodėl žmonėms rūpi knaisiotis po kitų gyvenimus ir skleisti paskalas? Mesbrolis ir sesuo, bet esame du visiškai skirtingi žmonės. Koks tikslas mus painioti?

Jaučiausi blogai, bet nė sekundę nepagalvojau atsisakyti laukinio savo gyvenimo.

Tą vasarą tėvą netikėtai surietė tuberkuliozė. Jis balansavo ant mirties slenksčio, bet kažkaip išsikapstė, atgavo spalvą ir vėl pradėjo vaikščioti, tik iš stambaus, tvirto grupuotės vado liko susisukęs žmogeliukas. Mano mama rūpinosi Načian, kuri buvo dar visai vaikas, ir tvarkė tėvo verslo reikalus, kol jis sirgo. Tėčiu rūpintis nebuvo kam, todėl atgauti sveikatą kelis mėnesius padėjau aš.

Žinoma, tebebuvau jankė, ir dar tokio amžiaus, kai norisi smagiai leisti laiką. Mane kniso, kad negaliu susitikinėti su draugais, bet vildamasi pagreitinti tėvo išgijimą, nesitraukiau nuo jo šono.

Buvo ir kitų problemų. Tėvas gulėjo privačioje ligoninės palatoje, kuri kainavo daug daugiau nei paprasta. Jeigu ko reikėdavo, man tekdavo nueiti ir nupirkti ligoninės parduotuvėje, kur buvo nežmoniški antkainiai, todėl susidarydavo nemenka suma. Tuo metu mūsų šeima jau turėjo finansinių sunkumų, tad pinigai buvo tikras galvos skausmas.

Kasdien į jo kambarį ateidavo miela senutė vardu Fudžisava, tėčio bičiulė, tokia pat ligonė. Ji tapo neįgali jaunystėje ir didžiąją gyvenimo dalį praleido ligoninėse, bet išmoko niekuomet neprarasti giedros nuotaikos. Jai labai rūpėjo išorinis pasaulis, bet smalsaudavo ji nepaprastai mandagiai.

— Ir kuo gi tu vardu, jaunoji panele? — sučiulbėjo ji melodingu balseliu, kai sutikau ją pirmą kartą.

— Aš esu Šioko.

— Tikrai? Ar galiu vadinti tave mažąja Šioko?

— Žinoma.

— Mažoji Šioko, tavo plaukai nuostabios spalvos. Ar neprieštarausi, jeigu paliesiu?

— Nė kiek.

— Niekada nesu čiupinėjusi šviesių plaukų. Jie tokie minkštučiai, kaip lėlės, — linksmai nusijuokė.

Ponia Fudžisava buvo pirmas suaugęs žmogus, kuris su manimi kalbėjo apie mano išvaizdą be išankstinio nusistatymo. Pokalbis su ta senute vaikštinėjant po mažą ligoninės parkelį buvo it balzamas mano sielai. Oras čia buvo grynas ir giliai įkvėpusi jausdavau, kaip valosi mano plaučiai, paprastai pilni cigarečių dūmų.

Kartais darydavau augalų ir gėlių eskizus. Neskindavau jų, nes jaučiau, kad jie nenorėtų būti sukišti į vazelę ir pastatyti žmonėms gėrėtis. Nors ten, sodelyje, juos mažai kas matė, tikėjau, kad jiems būtų smagiau mirti ten, kur gyvena. Esu tikra, jog taip galvoti mane paskatino Fudžisavos gerumas. Ji paskatino mano tėvą kurti haiku poeziją, netgi pasiūlė dalyvauti viename konkurse, kurį surengė jos haiku klubas. Ir tėtis laimėjo prizą! Supratau, kad Maki nuskynė trigubą pergalę todėl, jog atsigimė į mūsų tėtį. Nuo tada tėtis susižavėjo haiku. Ponios Fudžisavos padrąsinimas tikrai padėjo jam įveikti ligą ir nukreipė mintis nuo piniginių problemų.

Vieną dieną ėjau pirkti vaisvandenių skardinės iš automato ir pastebėjau netoliese ant grindų gulinčią piniginę. Patikrinau ją ir radau storą pluoštą grynųjų — 180 000 jenų.

Kai buvau maža, tėvai duodavo man kišenpinigių nusipirkti gražesnį pieštuką ar kitokių reikmenų į mokyklą, bet dėl suprantamų priežasčių, kai tapau janke, pinigų man nebeduodavo. Niekada neturėjau lėšų drabužiams, todėl mes su Maki dalinomės tuo, ką turėjome. Kai kurioms mano draugėms tėvai pirkdavo mašinas, drabužius, kosmetiką, maža to, duodavo pinigų laisvalaikiui. Todėl man ta suma atrodė milžiniška ir aš labai norėjau ją pasilikti. Tačiau jaučiau, kad Dievas mane stebi, todėl nunešiau piniginę į slaugių kambarį. Netrukus, kai su tėčiu sėdėjome ligoninės kavinėje, per ligoninės garsiakalbį buvo pranešta, kad prie gėrimų automatų rastas pamestas daiktas. Vėliau prie mūsų priėjo slaugė, stumdama invalido vežimėlį. Jame sėdėjo maždaug mano tėčio amžiaus vyras. Jis nustėro pamatęs, kad jankė grąžino tokią pinigų sumą.

— Tai tu radai mano piniginę? Nežinau, kaip tau padėkoti. — Atrodė, kad jam išties nusirito akmuo nuo širdies.

Jis išsitraukė iš piniginės 20 000 jenų. — Štai, ne kažin kiek, bet bijau...

— Jūs čia gydotės? — paklausiau, neliesdama pinigų.

— Taip. Šiuos pinigus vakar man atvežė sūnus. Būsiu pametęs piniginę, kai pirkau gerti. Aš tikrai tau nepaprastai dėkingas.

— Nereikia man jūsų pinigų. Sveikite sau.

— Bet aš primygtinai prašau.

— Ne, aš nenoriu jų imti.

— Tikrai, — palaikė mane tėtis. — Mums užteks, jeigu jūs greitai pasveiksite.

— Oi, ačiū jums. Jūs turite puikią dukrą. Aš irgi tikiuosi, kad greitai grįšite į namus.

Vyras, žemai nusilenkęs, iš kavinės išriedėjo slaugytojos stumiamu vežimėliu. Jo žodžiai sutrikdė mane, bet paliko malonų jausmą. Būdama šešiolikos jaučiausi anaiptol ne „puiki duktė".

— Tėti, aš neprisistačiau slaugėms, — pasakiau tą vakarą, prisėdusi šalia jo lovos. — Kaip jos žinojo, kur manęs ieškoti?

— Tu čia vienintelė, apsirengusi kaip klounas.

— Och...

— Beje, kodėl nutarei grąžinti piniginę?

— Na, aš norėjau ją pasilikti, bet pagalvojau, kad ji galbūt priklauso tokiam ligoniui, kaip tu, todėl būtų tikra katastrofa ją prarasti. Ir, kaip paaiškėjo, aš neklydau, todėl džiaugiuosi, jog pasielgiau sąžiningai.

— Aišku... Taip ir yra. Tu pasielgei gerai.

Tėtis nusišypsojo ir meiliai paglostė man galvą. Nebeprisimenu, kada mačiau tokią tėvo šypseną. Jis tikrai niekada manęs negyrė ir neglostė man galvos... Ar sėdėjome kada nors ir kalbėjomės taip nuo tada, kai tapau janke?

Pro langą mačiau nakties dangų. Paprastai žvaigždės atrodydavo prigesusios, bet šiandien dangus buvo giedras, ir skliaute žibėjo ryškūs žiburiukai. Prisiminiau, kaip vaikystėje mes svečiuodavomės vieno tėčio draugo vienkiemyje netoli Naros. Stebėdavome nakties dangų ir, pastebėję krintančią žvaigždę, skubėdavome pakartoti sugalvotą norą tris kartus, kol ji neužgeso. Pro šalį tekėjo upeliukas, kurio dugne srovė kedeno vikšrius. Vasaros naktį aplink jį šmėkščiojo jonvabaliai, pasišviesdami žalsvais žibintuvėliais. Užtekdavo atgaivinti šitą vaizdą, kad grįžtų tų vakarų magija. Tačiau dabar aš supratau, jog nebegirdžiu upeliuko čiurlenimo. Atrodo, lyg upelio krantai būtų išbetonuoti ir jonvabaliai išmirę. Kažkuriame taške tėčio mintys nukrypo į rytus, o mano — į vakarus, palikdamos tik išdžiūvusią upeliuko vagą. Bet kažkaip tą vakarą mūsų mintys vėl susiliejo. Po ilgo laiko pajutau ryšį su tėvu.

Deja, tas laimės jausmas buvo toks pat netvarus, kaip krentanti žvaigždė.

Tėtis buvo vieno pažįstamo laiduotojas imant paskolą, bet tas žmogus netikėtai paspruko iš miesto, palikęs milžiniškas skolas. Tėtis žūtbūtinai stengėsi išmokėti paskolą, tačiau verslas ėjo sunkiai, ir jis buvo priverstas kreiptis į visokio plauko šešėlinius skolintojus. Jis nė nenumanė, kad jo kompanijos menko diena iš dienos. Susikaupus skoloms viskas nesuvaldomai ėmė slysti iš rankų. Kompanijos nebesugebėjo dirbti be tėvo, o jis vis dar gulėjo ligoninėje. Jį

išleisdavo kartą ar du per mėnesį, namie jis galėdavo praleisti vos kelias valandas. Neilgai trukus jis atsisakė jakudzos vado pareigų. Spėju, kad nebeturėjo nei fizinių, nei psichinių, nei finansinių jėgų išlaikyti įprastą gyvenimo būdą.

Mūsų šeima atsidūrė skolininkų pragare. Paskolų palūkanos pakilo virš stogo. Skolų rykliai pakeldavo jas po dešimt nuošimčių kas dešimt dienų, vėliau jos pašokdavo po 50 procentų kas dešimt dienų ir taip toliau. Mus persekiojo antstoliai, reikalaujantys astronominių sumų. Skolų atidavinėjimas — kankinantis reikalas. Buvo pats vasaros karštis, pasitaikė dienų, kai gatvėje tirpo asfaltas. Goriloms, atsiųstoms kreditų ryklių, buvo nusispjauti. Jie išplėšė kondicionierius ir sukrovė garaže kartu su kita buities technika taip, kad kaimynams badytų akis. Mūsų gigantiškas amerikietiškas šaldytuvas liko gulėti ant šono, demonstruodamas pro pravertas duris tik baltus grobus. Medinės parketo grindys liko taip sugadintos, kad nebegulėjo tiesiai ir kėlė keistą optinę apgaulę, jog siūbuoja žemė.

Kiekvieną dieną be išimčių skolų išmušinėtojai atplėšdavo mūsų duris, langus ir mus aprėkdavo. Žinojau, kad nėra prasmės ginčytis, bet vieną dieną neišlaikiau spaudimo. Kai vienas niekšas paleido keiksmų tiradą mano mamai, trenkiau kumščiu į virtuvės stalą.

— Tu kam čia grasini, a? Jeigu ir toliau šitaip kalbėsi su mano tėvais, šikniau, tau galas.

— Nusmurgusi mergšė! — drėbė tas.

Štai kaip yra, kai neturi pinigų. Norėjau apsiverkti iš nusivylimo.

Košmaras tęsėsi ir žiemą. Vienintelis namie likęs šilumos šaltinis buvo tradicinis kotatsu **[* Kotatsu — žemas stalelis, po kuriuo įtaisytas kojas šildantis elementas. Stalelis uždengiamas apklotu, kad šiluma neišsisklaidytų]** kaitrinis stalelis mano miegamajame. Žvarbus vėjas pūtė pro langus, kuriuos nuolat varstė skolų išmušinėtojai, ir stingdė mus iki kaulų smegenų. Načian buvo įbauginta vieno tipo, kuris vaikštinėdavo aplinkui, urgzdamas kaip pasiutęs šuo.

— Šioko, aš bijau, — šnibždėdavo ji, įsikibusi į mane.

— Jis tuoj išeis. Pasislėpkime po stalu.

Ir kaip dvi katytės susiraitydavome po šiltu kotatsu, užspausdavome delnais ausis, kad negirdėtume neprašyto svečio, ir iš visų jėgų melsdavomės, kad jis paliktų mus ramybėje. Načian tirtėdavo, ir aš prisimindavau tuos pradinės mokyklos laikus, kai tėvas prisigėręs trankydavosi po namus. Načian tuomet irgi taip bijodavo. Atbėgdavo į mano kambarį, susiraitydavo ant mano futono, drebėdavo ir verkdavo kaip dabar. Bet anuomet aš galėjau ją patikinti, jog ryte viskas bus gerai. Dabar nežinojau, ar apskritai gyvenimas kada nors susitvarkys. Savo šeimai aš niekaip negalėjau padėti išmokėti skolas, todėl jaučiausi pikta ir bejėgė.

Kartą apsilankęs namuose tėvas užsuko su manimi pasikalbėti.

— Šioko, aš dėl visko kaltas, (traukiau į skolas, ir dabar jums tenka už tai mokėti. Žinau, kad sunku, bet, prašau, nepasiduok.

— Žinau, tėti. Viskas gerai.

Žinojau, kaip jį tai slegia. Kai jo verslas sekėsi, mūsų namai knibždėte knibždėjo žmonių, bet dabar mus aplankydavo tik keletas artimų partnerių. Pamažu nykstant iš namų baldams ir technikai, mažėjo ženklų, kad čia kas nors gyvena. Atrodė, lyg gyventume muilo operos scenoje, kur viskas atrodo prašmatnu ir įmantru, bet tai tik kamerų iliuzija.

Moterys neturėtų nusimanyti jakudzos reikaluose, bet, mano supratimu, tėtis atsistatydino dėl garbės. Vos tik jį prislėgė skolos, jis savo noru atsisakė grupuotės boso pareigų. Jis nebegalėjo taškytis pinigais ir kitaip puikuotis, kaip įprasta jakudzoms. Nenorėjo suteršti jakudzos vardo. Juk jakudza turėtų būti stipri organizacija. Tik aš niekaip negalėjau suprasti, kodėl savo, kaip jakudzos, įtakos jis nepanaudojo išmokėti skolų? Spėju, jog tokiam, kaip mano tėtis, taip elgtis būtų gėdinga. Supratau, kaip jis mąsto, tik buvo graudu žiūrėti į sukritusią ir nublukusią tatuiruotę ant jo nugaros, kuri kadaise buvo įspūdinga.

Visa tai sužinojau dar prieš septynioliktąjį gimtadienį.

Tuo metu mūsų, jankių, grupelė vieną dieną praleido su vaikinu, kuris, kaip girdėjome, ką tik tapo jakudza. Kaip naujokas jis buvo paliktas budėti kontoroje, todėl visi susigrūdome ten su savo skiediklio maišeliais. Gražiai apsinešėme, bet netikėtai grįžo vienas iš jo viršininkų, vaikinas vardu Nakaučis. Mums pavyko suslėpti skiediklį, tik kvapas niekur nedingo. Kontora dvokė. Kai jis įėjo, visas kambarys įsitempė. Nakaučis atsidrėbė ant sofos.

— Kada jūs, nusmurgėliai, suaugsite? Jeigu jau kaifuojate, tai bent nuo gero dalyko.

Ir tą sakydamas ištraukė iš odinės piniginės kvadratinį keturių colių plastiko maišelį su spidu bei švirkštą. Atsainiai numetė juos ant stalo. Nieko panašaus į pusės colio paketėlius, kuriuos man teko matyti anksčiau. Čia buvo milžiniškas narkotikų kiekis.

— Ei, tu, atnešk vandens, — įsakė jis savo naujajam „broliui”, ir tas puolė į virtuvę pripilti stiklinės. Nakaučis paėmė žirkles ir, nukirpęs žurnalo kampą, panaudojo jį kaip kastuvėlį milteliams. Kompanija išsirikiavo dozei, lyg būtų visą gyvenimą vartoję. Aš nežinojau kaip elgtis, bet atrodė, kad visi galėsime pasivaišinti. Nenorėjau būti vienintelė gera mergaitė ir pripažinti, kad nevartoju spido, negalėjau tiesiog atsistoti ir išeiti.

— Tu irgi vartoji, taip? — tarstelėjo mano draugė Midzuė, lyg tai būtų pats įprasčiausias dalykas pasaulyje. Ji ką tik sulaukė savo eilės. Kai nesugalvojau ką atsakyti, ji nusišaipė: „Tik nesakyk man, kad

niekad anksčiau nesileidai.”

— Žinoma, leidausi! — piktai šūktelėjau. Ir padariusi žinovės veidą nutariau susišvirkšti spido, kad mano draugai jankiai nepalaikytų manęs baile. Norėjau atrodyti kieta.

Kaip kiti, suspaudžiau žastą, kad išsišautų vena, ir atkišau ranką Nakaučiui.

— Gera vena, — įvertino tas šypsodamasis, tada įsmeigė adatą man į kūną. Kai maždaug trečdalis adatos pranyko mano rankoje, švirkštas ėmė pildytis krauju.

— Gerai, užteks.

Atleidau žastą, o Nakaučis iš lėto sustūmė švirkšto pompą, paskui staiga ištraukė adatą. Tada padavė man nosinę.

— Ačiū, — burbtelėjau, tapšnodama popieriumi per adatos žymę. Staiga visą mano kūną nupurtė šaltis. Pasirodė, kad pastiro visi plaukeliai.

— Pajutai? — paklausė Nakaučis, pritraukdamas į švirkštą vandens ir išpildamas į peleninę.

— Nelabai, — atsakiau. Nežinojau, kaip turėčiau jaustis.

— Juokauji? Keista. Man atrodė, kad tiek turėtų užtekti.

Tu, matyt, kieta. Gal dar vieną, a?

Nakaučis parodė naujokui, kad pakeistų vandenį stiklinėje ir išpiltų peleninę.

— Manai, tiek bus gana? — paklausė jis, pildamas miltelių ant sąsiuvinio.

Linktelėjau, vildamasi, kad neatrodau tokia sutrikusi kaip jaučiuosi. Jakudza surimtėjo.

— Šita bus rimta.

Antra dozė trenkė mane kaip žaibas, perliejo nuo kojų pirštų galų iki viršugalvio.

— Dabar jau pajutai, ar ne?

— Taip. Visai kas kita.

Midzuė priėjusi pažvelgė man į veidą.

— Šioko, ar tau tikrai gerai nuo tiek daug?

— Taip, be problemų.

Apsvaigę nuo spido, praleidome naktį rūkydami kanapes, juokdamiesi ir juokaudami. Bet prieš patekant saulei man ėmė trūkti oro, o kūnas, iki tol atrodęs lengvas kaip pūkas, pasidarė nepakeliamai sunkus. Ekstazę pakeitė šiurpi agonija. Dabar ėmiau suprasti, kodėl tie vaikai devintoje klasėje buvo pasiruošę padaryti bet ką, kad gautų narkotiko. Galvojau apie tai tuomet, kai mano kūnas ėmė trupėti, ir žiūrėjau, kaip bičiuliai savo abstinenciją malšina nauja amfetamino doze. Nakaučis pastebėjo, kad kažkas ne taip, ir priėjo prie manęs.

— Nagi, susileisk dar vieną. Visiems užteks.

— Viskas gerai. Manau, jau eisiu.

— Gal tau geriau pagulėti?

— Ačiū už viską, bet geriau jau eisiu.

— Puiku. Užsuk bet kada. Ei, tu! Šioko išeina. Sugauk jai taksi.

— Taip, gerai! — atsiliepė naujokas jakudza erzinančiai linksmu tonu.

— Čia tau, sugrįžti namo, — pasakė Nakaučis, kišdamas į švarko kišenę 10 000 jenų kupiūrą. — Ir paskambink, kai būsi namie.

— Žinoma, — atsakiau silpnu balsu.

Neilgai trukus išgirdau, kad privažiavo taksi. Kiti draugai nutarė pasilikti ilgiau. Nesvarbu — norėjau kuo greičiau iš ten dingti. Paskubomis atsiprašiau, pastūmiau sunkias metalines kontoros duris ir įsiropščiau į laukiantį taksi. Bijojau, kad vairuotojas gali ką nors pastebėti, todėl stengiausi atrodyti visiškai rami. Iki namų važiavau visą amžinybę.

Lauko durys vėl buvo paliktos atviros, už jų girdėjosi skolų išmušinėtojų riksmai. Tai buvo panašu į pragarą. Ir netgi ne haliucinacija. Žiauri kasdienybė. Iki artimiausio taksofono bėgau, lyg mane kas nors vytųsi.

— Labas, čia Šioko. Aš jau namie.

— Gerai. O, Šioko, palauk minutę. Nakaučis sako, kad nori su tavimi pasikalbėti.

— Šioko? Taip, smagu tave girdėti. Ei, tu kalbi uždususi. Ar viskas gerai?

— Taip, viskas. Negalėjau skambinti iš savo namų, tai teko bėgti prie taksofono.

— Cha! Negaliu patikėti, kad tokios būklės tu dar kojas paveiki! — nusijuokė Nakaučis.

— Ačiū už vakar vakarą.

— Nėra už ką. Užsuk artimiausiu metu, gerai? Jeigu nenori ateiti viena, atsivesk Midzuę, gerai?

— Ačiū. Na, tai sudie.

Padėjusi ragelį pasukau namo. Neaukšta įkalnė virto neįveikiamu kalnu.

Grįžusi radau mėgstamiausią keramikinę mamos vazą apverstą ant grindų su visu stovu. Jokio skirtumo, ar stumiuosi, ar ne — mano gyvenimas vis tiek pragaras.

Mirtinai pavargusi pasidėjau batus ant lentynėlės, nors ir žinojau, kad jie netrukus nulėks ant grindų. Tada atverčiau gėlių stovą ir ėmiau rankioti vazos šukes. Giliai atsidusau. Mėginau išsigelbėti iš vieno pragaro, įkėliau kojį į kitą rimtų narkotikų pasaulį. Vėliau, kai tais retais kartais tėvas užsukdavo namo, nebegalėdavau pažvelgti jam į akis.

Tą žiemą per didžiausius šalčius skolų išieškotojai ėmė lankytis dar dažniau ir elgėsi kur kas drastiškiau. Nutariau su Midzue aplankyti

Nakaučį jo namuose. Vos tik jakudza atidarė duris ir pakvietė vidun, Midzuė ėmė elgtis taip lyg ten buvusi milijoną kartų. Patraukė rotango sofos link prie lango ir klestelėjo.

— Šioko, nori spido? — paklausė ji.

— Manai, gerai? — neužtikrintai paklausiau jos.

— Ką čia šneki? Juk to mes čia atėjome, ar ne?

Nakaučis nusijuokė iš mūsų, kažką kuždančių viena kitai.

— Šioko, mesk savo mandagumą į šalį. Midzuė nuolat čia lankosi.

Lyg įrodydama, Midzuė atsistojo, nuėjo į virtuvę ir grįžo su vandens stikline. Kai ji susileido dozę, atėjo mano eilė.

Nuo tos dienos mes nuolat susitikdavome susišvirkšti amfetamino. Aš nežinojau, kad Nakaučis ir Midzuė pora, bet jaučiau, kad tarp jų kažkas yra, todėl gavusi dozę ilgai neužsibūdavau.

Vieną dieną mes susistūmėme kaip įprastai, bet tada Nakaučis pasakė, kad turi sutvarkyti vieną reikaliuką. Midzuė taip pat nuėjo autis.

— Ach, Šioko, nepyk, man irgi reikia išbėgti. Ar palauksi manęs čia? Nakaučis tikriausiai tuojau grįš.

— O tu ilgai užtruksi?

— Mmm, na, ne. Gali pažaisti vaizdo žaidimą, kol lauksi.

— Gerai. Iki!

Draugės elgesys pasirodė keistas, todėl pasijutau nejaukiai. Šeimininkas grįžo po pusvalandžio. Žaidžiau Nintendo miegamajame, kai išgirdau jo balsą iš virtuvės:

— Ei, Šioko, nori dar vienos?

Jis įbedė adatą į kairę mano ranką, kurią laikiau suėmusi dešine. Kraujas, tekantis į švirkštą, buvo tirštesnis ir tamsesnis negu pirmą kartą.

Thank you Mario! Nintendo sudainavo pažįstamą dainelę.

Aš išgelbėjau princesę Persikę tiek kartų, kad ją turėjo pagauti ekstazė. Man mirtinai atsibodo žaisti, bet tik taip galėjau nuvyti mintis, jog esu viena bute su Nakaučiu, o Midzuės laukiu jau visą amžinybę.

— Gal baik žaisti ir užkąsk ko nors, — pasiūlė šeimininkas, pastebėjęs, kad pradedu nerimauti.

— Ačiū, aš nealkana. Manau, geriau...

— Gali neskubėti. Gal pasistiprink prieš eidama?

— Midzuė taip ilgai užtruko... Žinai, geriau jau eisiu namo.

— Jos laukti vis tiek nėra prasmės.

— Ką?

— Midzuė negrįš. Nagi, pasidulkinam.

— Ei! Patrauk nuo manęs rankas! — bandžiau stotis, bet jis laikė mane neįtikėtina jėga.

— Liaukis!

— Nesipriešink.

Jis praplėšė mano palaidinę ir užsmaukė liemenuką į viršų.

— Ne!

— Midzuė neprieštarauja.

— Aš ne Midzuė! Pasitrauk nuo manęs!

— Daryk kaip sakau, kale.

Jis trenkė man per veidą, sunkiu žiedu nudrėksdamas kairį skruostą. Burnoje pajutau metalinį savo kraujo skonį. Jis ketina mane išprievartauti, o aš nieko negaliu padaryti.

Kai mano jėgos ėmė sekti, kažkas ėmė belstis į duris.

— Nakauči, įleisk mane! Šioko?

— Midzuė! — suklykiau. Pastūmusi Nakaučį nubėgau prie durų.

— Mėšlas. Kokių velnių ji sugrįžo?

Vos tik šeimininkas atidarė duris, šoviau į naktį netgi neapsiavusi batų. Grįžau namo basa žengdama per šaltą asfaltą, sukryžiavusi ant krūtinės rankas, kad nesimatytų didžiulės skylės palaidinėje.

Kitą dieną paskambino Midzuė.

— Šioko? Atleisk dėl vakar.

— A?

— Man tikrai labai gaila. Sakiau jam, kad to nedarytų. Tikrai sakiau, bet... — užsikūkčiojo ji.

— Nieko nenoriu girdėti. Ate.

Kokia ji draugė? Nuo to laiko nebesusitikinėjau su Midzuė ir jos draugais, ėmiau vaikščioti su kita kompanija. Mes kasdien leidomės spidą.

Kiekvieną dieną mūsų namuose lankydavosi įvairūs skolų išmušinėtojai, bet paaiškėjo, kad vienas iš dažniausių svečių yra senas mano tėvo pažįstamas. Maedžima, buvęs jakudzos narys. Maedžima skolindamas pinigus susikrovė gražaus pinigėlio ir praeityje netgi turėjo kažkokį legalų verslą su tėčiu. Ironiška, kad vienas iš bulių, kuriuos atsitempė su savimi, buvo narkomanas mano draugas Kimura.

Vieną dieną Kimura išeidamas šnipštelėjo man: „Iki" ir kaltai šyptelėjo. Tai pastebėjo Maedžima.

— Kimura, pažįsti šitą vaiką?

— Taip.

— Kuo ji vardu?

— Šioko.

— Tai tu Šioko? — nustebęs nusijuokė Maedžima.

— Taip.

— Hmm. Tau nereikėtų šitaip valkiotis. Labai skaudini savo tėvus.

Maedžima vilkėjo brangų dabitišką kostiumą, mane baugino jo įdėmus žvilgsnis. Mandagiai linktelėjau ir nuėjau į savo kambarį. Netrukus po to sulaukiau Kimuros skambučio.

— Šioko, gali išeiti?

— Tu vienas?

— Ne. Aš su Maedžima.

— Tada ne.

— Ach, prašau. Maedžima liepė pakviesti tave pietų.

— Kimurai, prašau, sugalvok man pretekstą atsisakyti, gerai?

— Baik, Šioko. Aš irgi būsiu. Viskas bus gerai.

— Jeigu būtum tik tu, tada viskas gerai. Atleisk, negaliu.

Tai nebuvo vien išsisukinėjimas. Aš bijojau susitikti su Maedžima. Nuo tada Kimura skambindavo, kviesdamas susitikti, bet man vis pavykdavo išsisukti. Galiausiai Maedžima paskambino pats.

— Šioko, tu vartoji narkotikus, taip? Būk prie savo namų septintą, gerai?

Atsisakyti negalėjau. Aš ką tik buvau susileidusi dozę. Persigandau, kad Maedžima ketina įduoti mane tėvams.

Padėjau ragelį ir nuskubėjau pasitaisyti makiažo. Septintą jau laukiau prie vartų, kaip jis liepė. Maedžimos Mercedes Benz pasirodė punktualiai. Atsisėdau į keleivio sėdynę, jis pajudėjo nepasakęs nė žodžio. Sukaupusi drąsą paklausiau, kur važiuojame.

— Žinau naują viešbutį, kur kambariuose įrengta karaokė. Ką pasakysi? — klastingai atsakė jis, uždėjęs ranką ant mano kelio.

— Kokių galų?.. Sustabdykite mašiną!

— Ar žinai, kiek pinigų skolingas tavo tėvas? — paklausė Maedžima, ramiai važiuodamas toliau.

— Įsitikinusi, kad daug.

— „Daug” — ne tas žodis. Jis skolingas man apvalią sumą.

— Daug?

— Taip. Didžiulius pinigus. Taigi, Šioko, brangute, juk nenori, kad tėvas užsilenktų per skolas, a?

Jo tonas pasidarė meilikaujamas.

— Ne.

— Numanau, kad ir tau sunku.

— Atrodo, taip.

— Galiu šiek tiek atleisti spaudimą.

— Rimtai?

— Taip, bet neversiu daryti to, ko nenorėsi. Tai... ką pasakysi? Vis dar nori, kad išleisčiau iš mašinos?

Papurčiau galvą.

— Girdėjau, kad vartoji spidą. Turiu su savimi.

Užsimerkiau ir giliai įkvėpiau. Jau seniai neuosčiau prabangių automobilių sėdynių odos. Kai mes atvykome, paaiškėjo, jog tai „meilės viešbutis”. Pastatytas kaip neskoninga neoninė pilis. Maedžima įvažiavo į aikštelę pro juodas vinilines užuolaidas, skirtas saugoti klientų anonimiškumą. Jau maniau, kad su viskuo susitaikiau, bet paskutinę minutę nesugebėjau pajudėti iš mašinos. Maedžima

pasilenkė per mane ir atidarė keleivio duris.

— Nebūk mažvaikė. Lipk.

Nejudėjau.

— Tu ką, manimi visai nepasitiki, Šioko?

— Taip... bet...

Kai nuėjome į viešbučio kambarį, Maedžima nusitraukė kaklaraištį ir liepė man atnešti vandens. Vonioje pripylusi stiklinaitę atnešiau jam. Tada atsiraitojusi kairę ranką užspaudžiau veną. Maedžima pripildė švirkštą amfetamino ir įgudusia ranka suleido į mano ranką. Susistūmęs ir sau, atsistojo.

— Einu maudytis, — pareiškė jis.

Jis rūpestingai nuleido rankogalį, ėmė sagstytis marškinius. Aš skubiai išploviau švirkštą kriauklėje ir pakabinau Maedžimos kostiumą. Prileidusi jam vonią nuskubėjau įsijungti televizorių.

— Ateik čia, — pašaukė Maedžima iš vonios kambario.

— Kas?

— Lipk kartu.

Tai buvo pirmas kartas, kai maudžiausi vonioje su vyru, ir iš gėdos man degė žandai. Pildama vandenį ant kūno laikiau priešais save rankšluostį, tada įlipau į vonią, stengdamasi atsukti Maedžimai nugarą.

— Tu kada nors užsiiminėjai seksu pavartojusi?

— Ne...

— O, mažule, vadinasi, negyvenai. Nešk čia savo mielą užpakaliuką ir leisk man parodyti.

— M, kai anksčiau kalbėjome... apie mano tėtį...

— Viskuo pasirūpinta. Pamiršk tai. Juk nori būti mano mergytė, a?

— E... taip.

— Puiku. Labai gerai. Tu juk supranti, kad niekam negalima apie tai pasakoti?

Kai sutikau, jis nusikvatojo, griebė už krūties ir įkišo savo liežuvį man taip giliai į burną, kad vos neuždusau.

— Sėskis čia.

Mes išlipome iš vonios, Maedžima privertė mane atsisėsti ant žemo medinio suolelio prie dušo kabinos ir išmuilavo mano kūną nuo kojų pirštų iki galvos. Ant jo nugaros buvo šiurpaus kabuki veikėjo, susipynusio su drakonu, tatuiruotė. Pro dušo garus atrodė, kad drakonas spjaudosi dūmų kamuoliais. Jaučiausi kaip blogame sapne. Stipriai užsimerkiau, kai Maedžimos veidas priartėjo prie mano.

Po vonios Maedžima sutaisė naują švirkštą. Liepė ir man susileisti, o kai atkišau kairę ranką, smeigė į tą pačią veną, kaip prieš tai. Vos tik ištraukė adatą, viskas sekundę aptemo, ir aš išsigandau, kad apakau. Vėliau neįstengiau nieko, tik gulėti ant lovos kaip pliauska. Ko tik

Maedžima neišbandė, kad mane užvestų, bet mano kūnas atsisakė reaguoti, tad vyras galiausiai pasidavė. Paskutinis dalykas, kurį prisimenu, tai baisiai nelaimingas jo veidas. O tada atėjo rytas.

— Turint galvoje, kaip turėjai pašėlti, lovoje nesi labai gera, a? — nusišaipė jis. — Nieko tokio, iš meistro išmoksi. Kai išmėginsi su manimi susistūmusi spido, mažule, nesugebėsi barškintis niekaip kitaip.

Bet žinojau, kad jis meluoja. Aš nemylėjau to tipo, kaip seksas gali būti su juo puikus?

Nuo tada mes važiuodavome į viešbutį beveik kiekvieną vakarą, susišvirkšdavome ir dulkindavomės. Iš pradžių gulėdavau pasyviai, bet vieną naktį mano kūnas iš tiesų atsiliepė. Pajutau, kad drėkstu, o kai jis įsiskverbė į mane, visas kraujas iš venų sutekėjo į vieną vietą, ir pajutau augantį karštį. Įsikibau į Maedžimos kūną ir ėmiau šaukti iš malonumo.

Iki Maedžimos seksas buvo šaltas, bejausmis reikalas. Nors, atrodė, vaikinai būdavo tikrai manimi susidomėję, vos tik pasidulkindavome, viskas baigdavosi. Dėl manęs niekas nesistengė, nors tik keletą kartų mylėjausi su atsitiktiniais, o ne savo vaikinais. Dabar sužinojau, kas yra orgazmas.

Nuo tada užtekdavo pamatyti kraują švirkšte, kai Maedžima leisdavo amfetaminą, kad užsivesčiau.

— Padaryk mane... Ateik, aš noriu tuoj pat, — maldaudavau jo, ir mes mylėdavomės kiaurą naktį.

Tačiau kad ir kiek spido vartojau, nesileidau vadinama narkomane. Mano grupuotėje buvo keli vaikai, kurie „sėdo ant adatos”, ir mes liovėmės jais pasitikėti. Juos į kompaniją priimdavo tik kiti narkomanai. Jeigu ką kalbėdavo, pagalvodavom: „A, jie jau troliai”, ir ignoruodavome viską, ką jie bekalbėtų. O piktos apkalbos plinta kaip gaisras. Net jeigu neragavai spido, jeigu kas nors paleis antį, tada tau galas. Niekas nenorėjo draugauti su narkomanu.

Vienas iš mano draugų taip susivėlė su spidu, kad pradėjo matyti haliucinacijas. Vyriokas įsikalė, kad mergina jį apgaudinėja, ir padegė jos namus. Ir dar tikėjo, kad jo porose gyvena kirminai — ėmė pjaustytis odą rėžtuku. Valandų valandas spaudydavo spuogus — tokius gumbiukus, kurie atsiranda nuo amfetamino, — kol jo veidas ėmė pūliuoti. Įsikalęs į galvą, kad kažkas jį seka, apklijavo visus langus ruda lipnia juosta. Savo techniką laikydavo ištrauktais iš jungiklių kištukais, kad „jie” negalėtų jo „įrašinėti”. Kartą vargšeliui pasivaideno, kad kaimynai ant jo varo, todėl basas išlėkė su peiliu rankoje, bet, žinoma, nieko nerado. Gatve sliūkindavo nuolat dairydamasis per petį, įsitikinęs, kad jį seka detektyvas. Kad ir kur važiuotų, galinio vaizdo veidrodėlyje maniakiškai tikrindavo mašinas už nugaros. Ironiška, jog įsikalęs, kad jį persekioja jakudza, pasiprašė

prieglobsčio policijos nuovadoje.

Informacija per vartotojų tinklą plisdavo žaibiškai: kas buvo suimtas, kas sumokėjo užstatą, ką tardė, o ką paleido, kurio namuose padarė kratą. Šioje skylėje prekę gausi gryną. Anoje — per daug primaišyta mėšlo. Kur pasiskolinti, kas pradėjo vartoti, kas metė tą įprotį...

Nenorėjau apie tai girdėti, nenorėjau matyti, nenorėjau nieko žinoti. Nenorėjau, kad apie mane kas nors žinotų. Nenorėjau būti viena iš jų.

Tačiau pasitenkinimas su Maedžima padėjo nuslopinti sielvartą dėl liūdno šeimos gyvenimo. Kai užsibūdavau namuose, kur mamą nuolat virkdė į duris beldžiantys skolų išieškotojai, o Načian persigandusi glaudėsi prie manęs, ilgėdavausi švirkšto su krauju ir galimybės pabėgti nuo realybės.

Adata įsmigo man į veną, bet kai Maedžima nuspaudė švirkšto kotą, šis iššoko.

— Velnias. Tavo vena juda. Negaliu jos pagauti.

Jis ištraukė adatą ir ėmė plekšnoti per mano ranką, kol liko mėlynės. Pagaliau vena vėl iškilo. Kai įbedė švirkštą, kraujas pakilo kolbele it murzini upės maurai, ir mano kūną srovė ėmė nešti į jūrą.

— Kas čia dabar? Tu apsinešei?

— Mm.

— Paskutiniu metu tave sunku užvesti. Reikia tiek pat, kiek man.

Atsidususi prisidegiau nuo Maedžimos cigaretės.

— Nusimesk drabužius ir lįsk čia, — įsakė Maedžima, atversdamas antklodę.

Apsikabinau jį iš visų jėgų ir sumurmėjau:

— Labai tavęs noriu.

— Aha, tu man irgi pradedi patikti, Šioko.

Kuždėdamas mano vardą, jis įkišo liežuvį man į ausį.

Kažkodėl iškilo prisiminimas apie mūsų baseiną, kuriame pliuškendavausi vaikystėje. Prisiminiau, kokius žaidimus žaisdavome su Maki. Ji drąsino mane sulaikius kvapą panerti ir perplaukti po vandeniu per visą baseino ilgį. Man patikdavo nardyti ir jaustis tarsi kitame pasaulyje.

Ei, jūs, šmikiai, jeigu paliesite bent pirštu mano seserį, aš jums parodysiu!

Ji visuomet gynė mane nuo priekabiautojų.

Kam reikia draugių, jeigu su tavim visuomet vyresnioji sesuo.

Maki veidas ėmė dilti...

— Ar patinka, mažule?

— Mm. Nesustok.

Grįžo dar vienas su vandeniu susijęs prisiminimas. Šįkart šėriau auksines žuveles mūsų šeimos tvenkinyje. Jos visuomet išgirsdavo

mano žingsnius ir suplaukdavo prie manęs.

Nurimkite. Maisto visiems užteks.

Žuvys karštligiškai kabarodavosi viena ant kitos, kad pagautų maisto kruopelę, taškydavo vandenį. Man patikdavo kasdien šerti savo žuvis.

Prisiminimai ėmė smelktis į niekingą realybę. Iš pradžių mintys maloniai pleveno begulint ant apvalios viešbučio lovos, tada staiga pradėjau grimzti į niūrią, bauginančią gelmę.

KETVIRTAS SKYRIUS

Meilužiai

Įsidarbinau nedideliame bare kaimynystėje keturioms valandoms dukart per savaitę. Neilgai trukus ėmiau susitikinėti su vienu lankytoju. Šinas buvo aštuoneriais metais vyresnis už mane, ką tik pradėjęs savo verslą, bet vedęs. Jis buvo visai nepanašus į tuos, su kuriais susitikinėjau anksčiau, todėl mane iškart sužavėjo šis šaltakraujis, ramus vyras, kuriam nestigo pasitikėjimo savo jėgomis. Galvodavau apie jį kiekvieną sekundę, bet mums susitikti nebuvo lengva, todėl valandų valandas laukdavau telefono skambučio. Laikui slenkant imdavau vis labiau nekantrauti. Ir džiaugsmas, kurį jausdavau keldama ragelį, virsdavo neviltimi, jeigu skambindavo kas nors kitas. Buvau pamišusi dėl jo ir kartais galvodavau, jog sprogsiu, jeigu nepasakysiu jam, ką jaučiu. Tačiau turėjau elgtis kaip suaugusi ir vaidinti, jog kontroliuoju situaciją. Miriau kaip norėjau praleisti su juo visą naktį, bent vieną naktį, tačiau bijojau, kad bandydama ko nors reikalauti visai jį prarasiu. Todėl apie savo troškimus neprasižiojau.

Kadangi buvau susižavėjusi Šinu, kaip įmanydama vengiau Maedžimos, bet jis vis skambindavo ir reikalaudavo susitikti. Nusprendusi, kad amžinai negalėsiu nuo jo slapstytis, sutikau leisti jam paimti mane įprastoje vietoje, priešais namus. Kai atsisėdau į jo automobilį, giliai įkvėpiau ir išklojau tiesą.

— Aš susiradau kitą.

— Ir?

— Daugiau nebegaliu su tavimi susitikinėti.

— Nesuprantu tavęs. Tu buvai tiek mane įsimylėjusi ir taip norėjai su manimi draugauti, kad man neliko nieko kita, kaip tik būti tavo vaikinu.

— Tuomet neprieštarausi, jeigu mes išsiskirsime?

— Apie tai negali būti nė kalbos, — atsakė Maedžima, irzliai trepsėdamas koja, kai degėsi cigaretę.

— Prašau, meldžiu tavęs.

— Gerai, jeigu tavo jausmai tokie stiprūs — pirmyn, susitikinėk su juo.

— Ar tu tikrai neprieštarauji?

— Kvaila kalė! Negi nematai, kad man tik geriau?

— Apie ką tu?

— Nesuvoki?

— Nori pasakyti, jeigu susirasiu kitą vaikiną, mano tėvai nesužinos apie tave?

— Ach, pagaliau, šviesa įsižiebė!

— Gerai, tai vežk mane namo!

— Ach, mažule, nurimk. Nuvešiu namo, nesujaudink. Ir neprieštarausi, jeigu užsiminsiu tavo tėčiui, kad jo mažoji dukrelė yra visiška narkomanė, a?

— Tada tavęs laukia toks pat mėšlas, kaip manęs.

— O, ne, aš taip nemanau. Jeigu pasakysiu jam, kad sugavau tave „kaifuojančią" su kitais nevykėliais ir saugiai parvežiau namo. Įsivaizduoji, kaip žemai jie man lenksis, norėdami padėkoti, tiesa?

— Klausyk, palik mano tėvą ramybėje. Jis visiškai tavimi pasitiki.

— Žinoma, pasitiki. Kai tenka sukti galvą dėl skolų ir dirbti kaip šuniui, kad jas išmokėtum, jis tikrai atiduos galus, sužinojęs, kad dulkinau jo brangiąją Šioko.

— O jeigu jam viską papasakosiu?

— Varyk. Jis nebeturi iš ko paimti nė cento. Jeigu ne aš, jam būtų galas. Manau, geriau už kitus tai supranti, Šioko.

— Taip, ko gero...

— Vadinasi, susitarėme — mes neišsiskirsime.

— Bet aš negaliu...

— Ką čia mali? Kas čia moka ir maldauja manęs „padaryk, padaryk", lyg tuoj apsiverktų, jeigu atsisakyčiau?

— Užsičiaupk!

— Ei, vaike, nekalbėk su manimi įžūliai, gerai?

Neturėjau daugiau ką pasakyti.

Mano draugių rate nebuvo kitos merginos, kuri būtų prasidėjusi su vedusiais vyrais. Jos visos galėjo atvirai vaikštinėti gatvėje, susikibusios už rankučių su savo vaikinais. Jos nerdavo saviesiems megztinius ir šalikus gimtadienio dovanų, nešiojosi nuotraukas piniginėje, kad galėtų bučiuoti. Po pamokų vaikinai paimdavo jas šauniais, ryškiaspalviais automobiliais. Jie daugmaž gyvendavo kartu po savo tėvų stogu. Aš niekada negalėsiu viešai vaikštinėti nei su Maedžima, nei su Šinu. Negaliu niekam jų parodyti, negaliu niekam apie juos papasakoti. Mano draugių gyvenimai atrodė taip toli, kaip mėnulis, kurį matydavau pro pataisos mokyklos langą. Aš niekur nebetikau.

Vakare, kai Šinas išleisdavo mane prie namų, aš trokšdavau dar pabūti su juo ir man būdavo neapsakomai sunku atidaryti automobilio duris ir įeiti į namą. Niekad anksčiau taip nesijaučiau. Net jeigu Šinas nieko rimta negalvoja, man vis tiek — aš troškau būti su juo.

Per savo aštuonioliktąjį gimtadienį gavau neįtikėtiną dovaną. Mes važiavome pasivažinėti, kai staiga jis sustabdė mašiną priešais naujutėlaitį daugiaaukštį ir pasiūlė išlipti. Nuėjau įkandin jo į liftą, išlipome penktajame aukšte. Jis priėjo prie kampinių durų ir išsitraukė du raktus. Vieną padavė man.

— Nagi, atrakink.

Įkišau raktą į spyną. Trakštelėjo, ir durys atsivėrė.

— Negaliu patikėti. Čia man?

— Taip. Ir tau nereikės galvoti apie nuomą ir sąskaitas. Aš tuo pasirūpinsiu. Kodėl tau nemetus darbo?

— Bet aš...

— Tai vienintelis būdas, kaip rasime laiko susitikti.

— Jeigu mesiu, tu galėsi aplankyti mane vakarais?

— Taip. Galėsiu grįždamas iš darbo paskambinti tau ir užsukti nors kelioms minutėms.

— Tu rimtai? Aš galiu čia gyventi?

— Laikyk tai dovana mums abiem. Žinau, kad tau nelengva, bet galbūt mes galėsime pradėti iš naujo... Su gimtadieniu! — Jis apsikabino mane ir tvirtai suspaudė.

— Nėra jau taip blogai. Aš tiesiog laiminga, kad apskritai tave matau.

Seksas su Šinu buvo šiltas ir jausmingas. Mylėdamasi su juo vėl atrasdavau bendrumų tarp savęs ir normalių, romantiškų savo draugių santykių su vaikinais. Malonumas, kurį patirdavau su Maedžima, buvo neatskiriamas nuo sekso, pinigų ir tėvų išdavystės. Kai užsiimdavau seksu apkvaišusi, aš troškau ir galėjau susitelkti tik į fizinį pasitenkinimą, kurį teikdavo apsvaigimas nuo narkotikų. Jei tiksliau, negalėdavau miegoti su Maedžima nesusišvirkštusi. Šinas buvo vienintelis, kuris galėjo mylėti mane, šitokią susivėlusią. Bet jis visuomet išvažiuodavo namo, kai pasimylėdavome. Giliai širdyje žinojau, kad jam manęs nereikia, ir kaskart mano akys pritvinkdavo ašarų žiūrint, kaip jis išeina.

Kitą dieną aš skubiai susirinkau savo daiktus ir pradėjau „išlaikomos moters" gyvenimą. Jaučiausi pasprukusi nuo Maedžimos. Deja, Šinas tapo dar labiau užsiėmęs nei anksčiau, ir tekdavo laukti ištisas savaites, kol jis aplankys ar net paskambins. Ironiška — juk nupirko butą tam, kad galėtume daugiau laiko praleisti kartu. Miriau kaip troškau spido, bet sukandusi dantis stengiausi išlaukti viena. Butas turėjo įprastą naujiems statiniams dažų kvapą, atrodė šaltas ir tuščias.

Vieną dieną vos išėjusi iš daugiabučio išgirdau pažįstamą balsą: „Ei, Šioko!" Suakmenėjau. Atrodo, Maedžimai nebuvo sunku mane susekti. Juodas jo Mersedesas sustojo šalia manęs.

— Lipk.

Papurčiau galvą.

— Lipk greičiau, šliundra.

Šįkart paklusau.

— Kas tau? Nereikia dozės?

— Nevažinėk čia, gerai?

— Ką čia mali, velniai rautų? Gali susitikinėti su kuo nori. Žinau, kad tu pasiilgai manęs, taip, mažule?

Kaip ir pirmą naktį, kol važiavome į viešbutį, aš nepratariau nė žodžio. Bet kai nuėjome į kambarį, bandžiau su juo pasikalbėti.

— Klausyk, aš tikrai nenoriu daugiau tavęs matyti.

— Nenoriu apie tai girdėti! — Maedžima stvėrė nuo stalo peleninę ir metė į mane. Pataikiusi man į kaktą, peleninė išdrėskė žaizdą. Pamatęs, kad bandau šluostytis į akį tekantį kraują, jakudza ištiesė ranką man padėti.

— Traukis nuo manęs! — surikau, numušdama jo leteną.

— Šioko, mažule, tavo veidas — tu daraisi panaši į tėvą. Gerai, paklausyk. Aš daugiau nesiartinsiu prie tavo namo, tinka?

— Nekenčiu tavęs!

— Jeigu jau nori, tegu tavo šeima sumoka man pinigus, kuriuos skolinga, — pasakė jis grasindamas. — Jeigu užsimanei žaisti su manimi, tu ir nukentėsi.

Nieko neatsakiau.

— Aš netgi nenoriu matyti savo panos veide tokios išraiškos. Supratai mane?

— Taip...

— Džiaugiuosi, kad suprantame vienas kitą. — Jis ėmė ruošti švirkštą siutinančiai patenkinta savimi mina. — Ranką! — įsakė.

— Aš nenoriu.

— Tu dar šakosies?

Jis paėmė stiklinę su vandeniu ir tėškė viską į mane, o tada spyrė man į pilvą. Nugriuvau ant grindų, dešine pataikiau ant šukės. Ji prakiurdė mano didįjį pirštą. Kur tik rėmiausi ranka, kad išlaikyčiau pusiausvyrą, ant grindų liko kraujo atspaudai. Nesikėliau, susiėmiau už pilvo. Bet Maedžima dar nebaigė.

— Daugiau nedrįsk manęs užknisinėti! — Jis pakėlė karšto vandens termosą, stovėjusį prie arbatinuko, ir šliūkštelėjo ant grindų. Verdantis vanduo nuplikė man ranką, tarpą tarp bevardžio ir mažylio pirštų. Aš nerangiai pakilau nuo grindų ir atsinešiau iš vonios du rankšluosčius. Vienu apsukau žaizdą ant rankos, kitu nusišluosčiau nuo kaktos kraują. O tada nepaisydama kraujo ėmiau tvarkyti kambarį, kol Maedžima ramiai atsisėdęs ant sofos susileido dozę. Vien tik pamačius adatą man ėmė riestis kojų pirštai, suprakaitavo delnai. Žinojau, kad privalau atsispirti, bet taip norėjau...

— Velnias, nepataikau. Duok man savo kairę ranką... stipriau! —

Maedžima palaukė, kol švirkštas prisipildys kraujo, tada sušvirkštė atgal į veną.

— Kaip jautiesi? — tarsi tolimas aidas nutęsė Maedžimos balsas. — Lažinuosi, kad panižo...

Nelaukusi, kol jis baigs kalbėti, apsivijau jį.

— Ko nori iš manęs, mažule?

— Išdulkink mane.

— Atleisk, gerai neišgirdau. Garsiau.

— Išdulkink mane. Prašau!

— Iš karto reikėjo sakyti. Žinojai, kad maldausi manęs, vos tik susileisi.

— Taip.

— O tos šnekos apie išsiskyrimą ir kitoks mėšlas...

Vien jo artumas privertė mane sudejuoti.

— Tau tikrai manęs reikia, ar ne, Šioko?

Bet aš negalėjau klausytis šitų žodžių iš vyro, kuris išdavė mano tėvą.

Nepritapėlė, iš kurios tyčiojosi mokykloje, nekaltas vaikas, per plauką neišžagintas Midzugučio, pareiginga duktė, kuri padėdavo mamai sutvarkyti namus po tėvo siautėjimo, mažylė, kuri turėjo saugotis, kad neužpykdytų tėčio — tai nebuvau tikroji aš. Apie vaikystės įvykius galvodavau taip, lyg jie būtų nutikę kažkam kitam. Taip buvo lengviau. Bet aš tiek kartų keičiausi, kad dabar neįmanoma pasakyti, kuri Šioko yra tikroji. Man pavykdavo atjungti širdį ir protą nuo kūno, užsimiršti svaigulyje, kurį suteikdavo spidas ir Maedžima. Tačiau vos tik baigdavosi kvaišalais pagyvintas pasimatymas su Maedžima ir svaigulys išblėsdavo, likdavau visiškai be emocijų, tik jausdamasi kalta prieš Šiną.

— Negaliu taip elgtis.

Maedžimai, regis, tai visai nerūpi.

— Tik laiko klausimas, kada išsiskirsi su tuo vaikinu. Ne jo nosiai patenkinti tokią kekšę kaip tu, — nusijuokė jis.

Laiko klausimas... Man nieko taip nereikėjo, kaip tik dabar pabūti su Šinu.

Netrukus mano bute pasirodė ilgai lauktas Šinas ir iškart pastebėjo, kad kažkas ne taip.

— Šioko! Parodyk man savo ranką! — įsakė jis.

Ir sugavęs už plaštakos atraitojo rankovę. Ant mano liesos rankos matėsi išdavikiški adatos dūriai.

— Tu... Ką sau galvoji? — Tai buvo pirmas kartas, kai Šinas prarado savitvardą. — Negaliu patikėti, kad tu vartoji narkotikus.

— Aš noriu liautis. Bet tiesiog negaliu. Padėk man. Prašau.

Užsidengiau veidą delnais. Šinas apkabino mane ir stipriai prispaudė.

— Klausyk, Šioko, žinau, kad su kažkuo susitikinėji. Tik ar turiu teisę uždrausti tau susitikinėti su kitais? Bet narkotikai? Prašau, pažadėk, kad nuo šiol mesi.

— Atleisk.

— Aš myliu tave, Šioko. Tikrai tave myliu. — Kaip tik šitą ir troškau išgirsti. — Aš nerimauju dėl tavęs, kai nesu šalia, bet negaliu visą laiką su tavimi būti. Labai norėčiau, bet negaliu. Prašau, suprask.

Nenoriai linktelėjau. Aš supratau. Bet jo nebūdavo šalia, kai man reikėjo. Kai per dvi savaites nesulaukiau net telefono skambučio, mūsų santykiuose atsirado pernelyg daug tuščios erdvės. Rodos, amžinai jo laukiu, o kai sulaukiu, laikas prabėga kaip akimirka. Visuomet bijodavau paleisti jo ranką, nes niekada nežinodavau, kada vėl gausiu į ją įsikibti.

Buvo ir laimės momentų. Patikdavo, kaip jis taria mano vardą ar nešioja ant rankų. Kai vaikščiodavau viena, miestas atrodydavo pilkas ir nykus, o su Šinu mano juslės sustiprėdavo. Pavasarį visur skraidė vyšnių žiedlapiai. Vasarą visur girdėdavau vėjo varpelių skambesį ir prisimindavau, kaip su tėvais sėdėdavau mūsų verandoje ir mėgaudavausi vėsiu vakaro brizu. Rudenį mus apgaubdavo auksinių kepenių aromatas. Žiemą, jeigu Šinas paskambindavo, aš smagiai jo lūkuriuodavau gatvėje šaltukui žnaibant ausis, iškvėpdama balto garo debesėlius. Prisimenu kartą, kai jis ypač vėlavo, likau lauke, kol pagaliau sulaukiau.

— Atleisk! Tiesiog negalėjau ištrūkti. Tau reikėjo palaukti viduj. Čia mirtinai sušalsi. — Šinas apglėbė rankomis mano sustirusį kūną.

— Dar truputėlį... Likime šitaip...

— Šioko, žinau, kaip tau sunku, bet aš tikrai tave myliu. Pažadėk, kad niekada su manimi nesiskirsi. Supranti, kad negaliu palikti žmonos, tačiau nustoti tavęs geisti taip pat negaliu. Aš toks savanaudis...

— Ne. Tai aš savanaudė.

Šiaip ar taip, aš nuolat apgaudinėjau Šiną.

— Šioko.

Jis suėmė mano veidą abiem rankomis ir švelniai pabučiavo.

Narkotikų medaus mėnuo baigėsi — mano išdulkintas kūnas tvirtai užkibo už spido. Blogiau tai, kad Maedžimai pasimaišė protas. Jeigu jam nepavykdavo su manimi susisiekti, jis užsiusdavo, ir pagaliau suradęs mane uždarydavo į viešbutį dviem trims dienoms. Man netgi nebūdavo leidžiama išeiti iš numerio. Jis parblokšdavo mane ant lovos ir atskaitydavo ilgą moralą, kaip aš jo vengiu. Jeigu bandydavau teisintis, išvadindavo melage ir žiauriai suspardydavo.

Vieną kartą, kai daužė kaip paprastai, staiga sustojo.

— Net negalvok paliesti telefoną, kol negrįšiu! — drėbė jis ir užtrenkęs duris paliko tysoti ant lovos, aimanuojančią iš skausmo.

Grįžo po poros valandų su popieriniu maišeliu. Mes kaip paprastai susileidome, bet tada jis paėmė chalato diržą, kuriuo veržda vomės ranką, kad iššoktų vena, ir supančiojo man rankas.

— Ką tu darai? Paleisk mane!

— Nori išbandyti šitą? — gašliai paklausė, iš maišelio ištraukdamas vibratorių ir lubrikanto butelį.

— Na jau ne!

— Nagi, mažule, žinau, kad nori.

— Traukis nuo manęs, iškrypėli! — surikau, ir gavau smūgį į veidą. Kažkas trakštelėjo, ir iš mano ausies ėmė kapsėti šiltas kraujas.

— Atpalaiduok kojas.

— Liaukis, prašau...

— Mėšlas, neįkišu.

Maedžima padėjo vibratorių ir ėmė tepti mano kūną lubrikantu, keldamas man pasišlykštėjimą. Privertęs kęsti apie valandą, jis pagaliau įbruko vibratorių į mane.

— Skauda!

— O tu palauk, pasijusi geriau.

Aš nebesipriešinau.

— Jau geriau?

— Jau geriau tu.

— Taip? Aš geriau negu šitas daikčiukas?

— Taip... padaryk mane. — Netgi po viso šito man jo reikėjo. — Ateik, prašau!

— Ne, mažule, aš noriu stebėti, kaip smaginsies pati.

— Negaliu.

— Nėra čia ko gėdytis. Nagi, širdele, padaryk tai dėl manęs.

Jis atrišo rankas ir įgrūdo vibratorių. — Ne.

— Ach, pasistenk, o aš pasistengsiu, kad ir tu baigtum. Ir atėmęs iš manęs vibratorių privertė apsiversti, tada vėl jį įgrūdo.

Aš sudejavau. Maedžimą tai užvedė.

— Nagi, garsiau, noriu girdėti, kaip dejuoji. Prisiverčiau vaidinti toliau.

— Mmm, taip!

— Na, dabar jau gerai?

— Taip.

— Nagi, Šioko. Padaryk tai dėl manęs, mažule. Jis vėl padavė vibratorių.

— Mmm.

— Ne, žiūrėk, šitaip geriau. Maedžima uždėjo ranką ant manosios ir ėmė malti vibratoriumi. — Plačiau iššerk kojas. Nieko nematau.

— O... Dieve!

— Nagi, noriu, kad būtum pašėlusi. Varyk, mažule, susigrūsk visą.

— Prašau, paimk mane dabar.

Užsiverčiau ant savęs Maedžimą ir mes pradėjome dulkintis kaip bepročiai. Sėdėdama taksi pakeliui į savo butą, pirštais dangsčiau įpjovimus ir mėlynes ant veido. Iš prakirstos lūpos ėmė vėl sunktis kraujas. Kiek dar žemai teks grimzti? Drebulys nubėgo mano nugara pagalvojus, ką aš darau.

Vieną kartą Maedžima gavo stambią išmoką ar kažką panašaus ir buvo neįprastai geros nuotaikos. Viešbučio telefonu jis paskambino kažkokiai moteriai, kuri taip pat svaiginosi amfetaminu ir buvo pasivadinusi Saori vardu. Kai Saori pasirodė, vyras liepė jai „šitą atlikti" su manimi jam matant. Kai nustebusi į jį pasižiūrėjau, jis šnipštelėjo man į ausį: „Ji lesbietė, tau nieko nereiks daryti, jeigu nenori. Leisk jai."

Vangiai linktelėjusi atsiguliau ant lovos. Saori nutraukė man chalatą ir ėmė laižyti ausį. Jausti jos liežuvį burnoje ir švelniai glostančias rankas buvo visai kas kita, nei vyro. Tada, švelniai perbraukusi liežuviu per mano kūną, ji įkišo pirštą į mane ir ėmė traukyti pirmyn atgal.

— Šioko, pasuk veidą taip ir išleisk kokį nors garsą! — nurodinėjo Maedžima kaip rūkantis cigaretę ir nušvilpinėjantis aktorius pigaus sekso įstaigos lankytojas. Saori iškart sureagavo į jo pastabą, ėmė laižyti stipriau ir energingai kaišioti pirštą.

— O, ne, aš tuoj... prašau, ateik! — ištiesiau ranką Maedžimai.

— Gerai, gali eiti iš čia.

Maedžima atsistojo ir nutraukė moterį nuo lovos. Išsitraukęs šūsnį 10 000 jenų kupiūrų, atsainiai numetė jai.

— Tai šitaip manęs geidi? — paklausė jis, glostydamas man veidą ir ropšdamasis ant manęs.

— Aš noriu tavęs... greičiau! — atsakiau, apsivydama rankomis jo kūną.

— O, Šioko, kaip gera, baisiai gera, — sumurmėjo jis. Pradėjęs judėti manyje, jis pasisuko į Saori ir mostelėjo jai nešdintis. Ji ropomis susirinko pinigus nuo grindų ir apsirengusi dingo.

Tą dieną Maedžima ėmė spausti mane mesti Šiną.

— Gal laikas tau atsikratyti to vyruko?

Kai aš tik papurčiau galvą, jis paklausė:

— Ar tik nebandai mano kantrybės?

— Ne, Maedžima, aš nenoriu tavęs skaudinti...

— Klausyk, aš rūpinuosi visais tavo poreikiais. Perku, ko nori, ar ne taip, širdele?

— Aš tiesiog nebegaliu su tavimi likti.

— Elgiuosi su tavimi kaip su kokia sumauta karaliene.

— Aš nė velnio tau nerūpiu.

— Kaip suprasti, nerūpi?

— Jeigu rūpėčiau, tu mane paleistumei.

— Nieko nebus. Manai, mes išsiskirsime, ir viskas baigsis. Akivaizdu, kad tokia, kaip tu, nė nenutuokia, kiek pinigų aš investavau į mūsų ryšį. Aš moku ne tik už visa tai. Negali apsisukusi pareikšti, kad nori viską baigti, šitaip manimi pasinaudojusi.

Stojo nejauki tyla. Maedžima ištiesęs ranką paglostė man skruostą.

— Tu tokia miela, kad aš negaliu.

— Patrauk nuo manęs savo letenas!

— Tu vėl pradedi? Kaip su manimi kalbi, kale tu?

Ir be įspėjimo smarkiai kirto man per veidą.

— Aš noriu skirtis.

— Suknista užsispyrusi šliundra!

Maedžimos smūgis nušveitė mane iki stalo. Pataikiau akimi į kampą ir pajutau iš jos kapsint šiltas ašaras. Paliečiau rankomis veidą — pasirodo, tai kraujas.

— Tarp mūsų baigta! — tariau pasibjaurėjusi.

— Klysti. Su manimi tau niekas nebaigta!

Šįkart Maedžima sugriebė mane už plaukų ir trenkė galva į grindis. Pasijutau, lyg kas įkaitintu žarstekliu spaustų kaukolę.

— Prašau, nereikia... atleisk, — suvapėjau.

— Nori, kad atleisčiau? Klaupkis ir maldauk mano atleidimo!

Aš užgavau Maedžimos savimeilę, ir jis nebesivaldė. Koja spaudė mano galvą prie grindų. Man galva plyšo nuo ankstesnio smūgio, o šitas spaudimas privertė mane pratrūkti.

— Nori, kad maldaučiau atleisti? Pirmyn — mušk kiek nori. Nė už ką pasaulyje tavęs neatsiprašysiu.

— Puiku. Tegu bus kaip nori. Man užtenka tų nesąmonių. Būdamas su tavimi pradedu eiti iš proto. Elkis kaip nori.

Bet jis žinojo, kad sugrįšiu. Laikui bėgant abstinencijos simptomai vis stiprėjo, man reikėjo vis daugiau amfetamino juos numalšinti. Buvau visiškai nuo jo priklausoma. Neturėjau kur bėgti.

Kitą kartą, atrodo, tai buvo rudens pradžioje, Maedžima įjungė juodos pornografijos vaizdajuostę ir įsakė man kartoti tai, ką darė aktorė. Iš pradžių stebėjau sceną tylėdama, bet po kurio laiko moteris, besismaginanti su vibratoriumi ėmė darytis panaši į mane. Man teko nusisukti.

— Ei, tu nežiūri!

— Ar... ar ten aš?

— Ką?

— Ta moteris. Ten aš.

— Šioko? Ką čia tauški?

— Sustabdyk! Sustabdyk juostą!

Atodūsiai iš televizoriaus, šaldytuvo burzgimas — bet kuris garsas panėšėjo į mano balsą.

— Išjunk jį! — sviedžiau nuotolinio valdymo pultelį į televizorių ir užsidengiau delnais ausis. Maedžima nustėręs spoksojo į mane.

— Kas tau yra? Ten ne tu.

— Taip, aš!

— Tau „gliukai”, mažule. Tu dar susistumk.

Papurčiau galvą. Aš ir taip visa tirtėjau.

— Jeigu nesusileisi, tikrai pasimaišys protelis.

Tačiau aš vis tiek mačiau save toje vaizdajuostėje. Nutariau, kad veidrodis yra dvipusis, ir kažkas spokso iš kitos pusės, kai mes mylimės.

— Šioko, duok ranką.

Ėmiau energingai purtyti galvą.

— Ne... aš nenoriu. Nenoriu!

— Tau reikia. Pradėjai šnekėti nesąmones.

Tada man ėmė atrodyti, kad kažkokie vabalai ropoja per nugarą, o iš galvos niekaip negalėjau išmušti savo balso, alsuojančio iš ekrano. Galiausiai taip išsigandau, kad ištiesiau ranką naujai dozei. Kai vėl pasisukau į televizorių, pamačiau pornoaktorę, išskėtusią kojas prieš kažkokį aktorių. Atsidusau su palengvėjimu, gurkštelėjau vandens ir atsiguliau ant lovos.

— Kaip jautiesi? Praėjo?

— Taip...

— Gal nori ko nors užkąsti? — paklausė Maedžima, imdamas nuo stalelio meniu.

— Norėčiau plonų lakštinių.

— Aha, aš irgi jų suvalgyčiau. Užsakysi?

Paėmiau telefoną prie lovos ir užsakiau du dubenis lakštinių.

— Neprisimenu, kada paskutinį kartą mačiau tave valgančią, — pastebėjo Maedžima.

Nuėjau paimti patiekalų, kuriuos už durų paliko viešbučio personalas, ir pastačiau juos ant stalelio. Nuo narkotikų mano liežuvis visuomet būdavo labai jautrus karščiui, todėl turėjau palaukti, kol sriuba atvės ir lakštiniai išmirks, kad galėčiau paragauti. Nuėjusi pas Maedžimą į vonią, užsirūkiau cigaretę. Mes dulkinomės kiaurą naktį.

Suskambėjo mano telefonas.

— Klausau?

— Sveika, Šioko. Kaip gyveni?

— Gerai. Kaip tu, Juki?

— Kuo puikiausiai, bet paskutiniu metu keistai elgiesi. Visi tavęs šimtą metų nematė, kalbi vos girdimai. Tu ką, peršalai ar dar kas nors?

— Ne, viskas gerai.

— Turi problemų? Ar gali dabar kalbėti?

— Juk sakau, viskas gerai.

— Na, jeigu viskas... Ei, ar norėtum susitikti su sena chebryte? Visi nekantrauja tave pamatyti. Be tavęs nėra taip linksma. Tu visuomet mus prajuokindavai.

— Ačiū.

Jeigu būčiau galėjusi, būčiau variusi tiesiai pas Juki. Bet tokios būklės, kaip tuo metu, niekam negalėjau pasirodyti. Jaučiausi atskirta nuo draugių. Kaip norėjau grįžti į tuos laikus, kai visos galėdavome pasiausti! Nekenčiau savęs, kad negaliu atsisakyti spido.

Netrukus mano bute pasirodė Šinas.

— Sveikinu.

— Kodėl?

— O, nereikia. Nejau pamiršai savo gimtadienį?

Visos dienos buvo vienodos — ištęstos nuo narkotikų, — kad visiškai pamiršau, jog šiandien mano gimimo diena. Šinas padovanojo kvepalų.

— Pats išrinkai?

— Žinoma.

Nuėmiau dangtelį ir pauosčiau. Kvapas buvo saldus ir jausmingas... brandus kvapas.

— Ačiū. Klausyk, atleisk, aš...

— Ša. Viskas gerai.

Šinas žinojo, ką veikiau. Bet jis manė, jog susiradau kitą vyrą todėl, kad jaučiausi vieniša, ir vėliau įklimpau į narkotikus. Jis visuomet įsiusdavo, kai pradėdavom apie tai kalbėti.

— Šioko, pasakyk tiesą. Juk turi būti kokia nors priežastis, kodėl vartoji narkotikus.

Dėbsojau į grindis nieko nesakydama.

— Kodėl taip elgiesi? Negi negali su manimi apie tai pasikalbėti?

— Atleisk, — tegalėjau ištarti. Tada jis kaip visuomet paprašė: „Maldauju, mesk narkotikus, gerai?" ir apglėbė mane. Žinau, jog tai savanaudiška, bet norėjau, kad jis labiau ant manęs supyktų. Kad būtų aistringai pavydus ir pasakytų, jog nori, kad būčiau jo ir niekieno kito. Jis visuomet su manimi gražiai elgėsi, bet aš ir neperpratau, kas darosi jo galvoje. Taip, iš tikro buvau dar visai vaikas. Teko pripažinti, jog šio vyro ir mano bangos niekada nebus tokio paties ilgio. Tačiau sugebėjau perskaityti slaptą mintį, išsakytą tuo elegantišku kvepalų buteliuku. Šinas tikėjosi, kad greičiau suaugsiu, o man buvo siaubingai skaudu, jog to padaryti negalėjau.

Ir tada Šinas ėmė švelniai mane glamonėti. Nuo kiekvieno prisilietimo vis labiau kaitau, ėmiau dejuoti ir prašyti, kad myluotų stipriau. Staiga jis liovėsi ir pažvelgė į mane.

— Šioko! Juk tu dabar apkvaitusi, taip?

— Ką?

— Jaučiu skirtumą, kai būni. Tavo reakcijos visai kitokios.

Po jo žodžių pasijutau purvina. Nekaltoji mano versija, mergina, vaikštinėjanti susikibusi rankutėmis su Šinu, nebeegzistavo.

Tą naktį susapnavau keistą sapną apie savo senelį. Neįžiūrėjau jo veido, bet buvau tikra, kad tai jis. Senelis stovėjo melsvame rūke ant kalno viršūnės, apsivilkęs baltą kimono. Jis buvo liūdnas ir šaukė mane: „Šioko, Šioko", modamas man, kad prieičiau. Pakirdau truktelėjusi. Ar senelis taip susirūpinęs dėl manęs, kad vartoju narkotikus ir miegu su vedusiu vyru, jog pasirodė sapne? Ar norėjo pranešti, kad toliau taip gyvendama prisijungsiu prie jo? Mano krūtinė susirakino, neįstengiau įkvėpti. „Seneli, atleisk man", — sušnibždėjau. Bet mano širdis, mėtoma tarp Maedžimos ir Šino, sutrupėjo į mažas šukeles, ir aš nebežinojau, kaip ją vėl sulipdyti.

PENKTAS SKYRIUS

Atpildas

Praėjus kelioms dienoms po gimtadienio sulaukiau Načian skambučio.

— Šioko, katė mirė. Mes suvyniojome ją į rankšluostį ir palaidojome po vyšnia. Daugiau jos niekada nepamatysime, tačiau ji bent galės džiaugtis pavasariniais žiedais. Ji bus ten laiminga, taip?

Sesutė pravirko. Mūsų namui bankroto teismas uždėjo areštą, ir teko kraustytis lauk. Karštligiško persikraustymo iš mylimų šeimos namų, kurie saugojo tiek daug prisiminimų, įkarštyje mūsų katė susiraitė verandos kampe ir nugaišo. Atrodo, kad ji suprato, kas vyksta. Senasis mūsų šuo, visuomet buvęs ištikimas mano bičiulis sunkią minutę, taip pat atsigulė amžino poilsio po vyšnia. Daugiau nebegalėsiu prisiliesti prie to medžio, pašerti žuvų. Niekada negrįšiu į namus, kuriuose sėdėjome, juokėmės ir kartu valgėme. Ausyse tarsi girdėjau, kaip griūna mūsų šeimos namas. Man pasisekė — turėjau kitus namus, tačiau vis tiek išsikraustymas stipriai sukrėtė. Tiesą sakant, tada galutinai įsisąmoninau, kokia svarbi yra šeima. Tai buvo signalas, kurio reikėjo, kad visam laikui atsisakyčiau narkotikų.

Po septynių dienų kaip paprastai Maedžima nusivežė mane į „meilės viešbutį". Kai antros dienos vakarą pasakiau jam, jog noriu grįžti namo, jis pasiuto.

— Vadinasi, šitaip manęs nekenti? — suriko jis ir trenkė man per veidą.

Nuo smūgio išlėkiau iš lovos, o jis paviję spyrė man į šonkaulius ir pagriebęs už plaukų pastatė.

— Gerai, eik. Gal nori dar ką nors pasakyti? — iškošė. Bandžiau kalbėti, bet neįstengiau įkvėpti nuo spyrio. — Iš čia tu neišeisi. — Maedžima nebesivaldė. Jis paėmė švirkštą ir suleido man į veną arklišką spido dozę. Kai ištraukė adatą, mano veidas ėmė žliaugti prakaitu, kūnas suglebo. Krūtinė degė, aš spaudžiau ranką prie jos, bandydama nuraminti širdį, bet veltui. Nualpau juoduose viešnamio pataluose.

— Ei, kaip tu? — Maedžimos veidas virto išsiliejusiu mėnuliu.

— A-a, — vos išstenėjau.

— Šioko!

— N-negaliu kvėpuoti.

— Ei! Baik, aš nieko nepadariau. Čia ne mano kaltė.

Aš įstengiau tik sugargti.

— Nustok juokauti... Ei, klausyk, aš įsitikinęs, kad tuoj pasijusi geriau... Mm, dabar turiu eiti. Iki, gerai?

— Palauk, Maedžima! — vos girdimai sušnibždėjau.

Jis išėjo net neatsigręžęs.

Bandžiau stotis, bet rankos ir kojos buvo nutirpusios, vos įstengiau pajudėti. Tačiau šitoje skylėje mirti nenorėjau.

— Tėti, mama, padėkite! — gaudžiau orą ir bejėgiškai graibiau kaklą.

Atrodė, kad nematomos rankos smaugia mane iš vidaus. Po kurio laiko pradėjo atitirpti kojų ir rankų pirštai. Vargais negalais išsikabarojau iš lovos. Ranka drebėjo, kai gerai nematydama bandžiau užtepti dažais mėlynę aplinkui akį, paliktą Maedžimos kirčio.

Kokia aš mulkė. Kiekvieną kartą, kai jis suduodavo, užtekdavo išgirsti: „Aš tave myliu", ir aš užmerkdavau akis prieš smurtą. Tie trys žodžiai buvo virvė, kuri mane laikė supančiotą, bet juose nebuvo jokio tikro jausmo. Nuo pradžios iki galo buvau tik žaisliukas jo seksualiniams poreikiams tenkinti. Palikau tamsų, belangį viešbučio kambarį, kuris atrodė tuščias kaip melas, kuriuo Maedžima mane maitino.

Kitas dvi dienas gulėjau savo bute, mirtinai trokšdama susišvirkšti. Užtekdavo pamatyti žymes ant rankų, kad grįžtų prisiminimai. Kaip tik tada paskambino mano jauniausia sesutė, ir aš supratau, jog tai galimybė išsivaduoti nuo narkotikų.

Abstinencijos periodas buvo žiaurus. Iš pradžių mane kankino nenutrūkstančios haliucinacijos. Mačiau ir girdėjau šiurpius dalykus, visai negalėjau užmigti. Pagaliau po trijų dienų haliucinacijos praėjo ir sugrįžo apetitas. Tiksliau, aš nebegalėjau sustoti kimšusi. Sušlamšdavau du didžiulius dubenis ryžių su kepta kiauliena, sugurkdavau dviejų litrų vandens butelį ir griūdavau miegoti. Pabusdavau ištroškusi, vėl atsigerdavau vandens, išsimaudydavau karštoje vonioje, kad atsivertų poros. Prikimšusi tonas maisto, vėl virsdavau miegoti. Šitaip praleidau dešimt dienų, kol kūnas atsigavo. Štai kaip ištrūkau iš amfetamino pragaro, o neilgai trukus sužinojau, jog ištrūkau ir iš kito. Nepraėjus nė mėnesiui, kai Maedžima paliko mane galuotis meilės viešbutyje, jis mirė nuo kraujoplūdžio į plaučius.

Atsikračiusi narkotikų neilgai trukus gavau partnerės darbą bare — vienoje iš tų brangių užeigų, į kurias vakarais verslininkai užsuka atsipalaiduoti ir paplepėti su jaunomis juos aptarnaujančiomis merginomis. Tai buvo 1987 metais, pakilimo eroje, kai Japonijos ekonomika klestėjo, o pinigai liejosi laisvai kaip mūsų klientams pilama sakė. Aš negalėjau atsistebėti, kad kai kurie verslininkai taškosi taip, lyg rytojaus nebūtų.

Šinui nesisekė: jo kompanija atsidūrė finansinėje duobėje, todėl pinigų man nebesiuntė. Man pavykdavo iš kiekvienos algos po truputį atidėti tėvams. Nors Japonija šėlo netaupydama, atrodė, kad man ir mano mylimiems žmonėms taip gyventi nelemta, nes Šino kompanija galiausiai visai subankrutavo. Žinoma, man netrukdė, kad mylimasis be cento — aš jį mylėjau ir net netoptelėjo galvon su juo skirtis.

Aš pati sunkiai dursčiau galą su galu. Partnerės turėjo savo išvaizdai skirti daug lėšų, ir didelę mano uždarbio dalį surydavo drabužiai, avalynė, šukuosena ir makiažas. Pasitaikydavo, kad tekdavo apriboti poreikius, kad liktų pinigų pasiųsti tėvams, ir mano biudžeto tą dieną maistui nebeužtekdavo. Bet niekada nekalbėjau apie savo šeimos reikalus su Šinu ir linksmai vaidinau — lyg niekur nieko.

Mano tėvai su Načian persikraustė į nediduką nuomotą namelį, o brolis netoliese rado sau butą. Tėvo sveikata liko prasta ir vienintelės jo pajamos buvo iš paprasto rankų darbo statybų aikštelėse. Mama gavo valytojos darbą „meilės viešbutyje". Ji suseno. Kadangi nebuvo pratusi dirbti tokių darbų, jos rankos suskeldėjo ir tapo šiurkščios. Nieko neliko iš šilkinės rankutės, kuri sugniaužė mano ranką šeimos teisme. Buvau beveik dvidešimties, galima sakyti, suaugusi, bet jaučiausi bejėgė, matydama, kaip vargsta tėvai.

Kiekvieną vakarą, nepaisydama žvarbaus žiemos vėjo ir prie kojų limpančio įsielektrinusio palto, skubėdavau į barą. Darbas tapo nauju mano kvaišalu. Vieną vakarą mane išsikvietė naujas klientas vardu Kuramočis. Aš kaip paprastai sutikau jį su šypsena, bet kai atsisėdau šalia, mano širdis nutirpo. Jis buvo neaukštas, grožiu taip pat negalėjo pasigirti, bet jame buvo kažkas tokio. Tarsi meilė iš pirmo žvilgsnio. Jis papasakojo, kad Hirakatoje, kitapus Osakos, yra nekilnojamojo turto kompanijos prezidentas. Čia jis lankosi verslo reikalais ir apsistojo viešbutyje netoli mūsų baro. Mes iškart susigrojome — jis buvo iš tų, su kuriais jautiesi saugi.

— Ar norėtum nueiti kur nors pavalgyti, kai baigsi darbą?

— Mielai. Baras vis tiek jau uždaromas.

— Apmokėsiu sąskaitą ir palauksiu tavęs prie durų.

— Tuojau grįšiu.

Kuramočis susimokėjo ir išėjo iš baro tebegrojant dainai Soto ojasumiy kur įspėdavo apie baro darbo pabaigą. Vos tik daina nutilo, užsimečiau paltą ir išlėkiau pas jį.

— Atleiskite. Sušalote belaukdamas.

— Nieko tokio. Nagi, Šioko, ko pageidautum? Ko norėtum suvalgyti?

— Na, o ką mėgstate jūs?

— Hmmm. Pagalvokime... Žinai, nelabai pažįstu Sakai rajoną. Gal nusivestum mane į kokią nors savo mėgstamą vietelę?

Pietavome viename iš mano mėgstamiausių šeimyninio stiliaus restoranėlių, o kai jau ketinau eiti namo, Kuramočis pasiūlė:

— Dabar grįšiu į savo viešbutį, bet labai nenoriu likti vienas. Jei pažadėčiau, kad nebandysiu lįsti, ar palaikytum kompaniją?

— Ką?

— Ar ateisi į mano kambarį?

— Ne, dėkui.

— Klausyk, aš pažadu nieko nedaryti.

— Tikrai?

— Tikrai.

— Tokiu atveju, gerai.

Ištiesiau savo mažąjį pirštelį.

— Jaučiuosi kaip vaikas, — nusijuokė Kuramočis, sutvirtindamas sandėrį sukryžiuotais mažyliais pirštais.

— Užlenk mažylį ir jei pameluosi, suvalgyk smeigtukų ir galus atiduosi, — padeklamavau.

Kai paleidau pirštą, jis juokėsi. Manau, Kuramočis nemeluoja. Mes ką tik susipažinome, bet iškart pajutau, jog galiu juo pasitikėti. Mes sėdėjome, kalbėjomės viešbučio numeryje ir praradome laiko nuovoką. Tai, kad savo tėčio dėka šį tą nutuokiu apie nekilnojamojo turto verslą, pakėlė klientui nuotaiką, ir jis pasidalino su manimi dabartiniais savo projektais, ateities planais, papasakojo linksmų istorijų apie darbdavius ir bendradarbius.

— Žinai, išsirinkau tave iš kitų merginų, vos tik atėjęs į barą. Tu man iškart patikai, vos pamačiau.

— Ačiū.

— Šioko, ar mėgsti seksą? — staiga paklausė jis.

— Žinoma, kad mėgstu, — atsakiau nuoširdžiai.

— Na, tiesiai šviesiai pasakyta! Jeigu tau tikrai patinka, gal sutiktum būti mano mergina?

— Aš tavęs dar gerai nepažįstu.

— Jeigu pasakysiu, kad globosiu tave, ar tai padėtų?

Nieko neatsakiau, ir Kuramočis paėmė mane už rankos. Įdėmiai pažvelgė į akis:

— Aš viską apmokėsiu. Netgi nupirksiu tau namą, jeigu rytoj važiuosi su manimi. Palik viską man. Žinai, ligi šiol mėgau pašėlioti, bet su tavimi kalbu rimtai. Ką pasakysi?

Tai buvo neįtikėtina galimybė, bet aš nežinojau, ką jam atsakyti. Jeigu išvažiuočiau su juo čia ir dabar, mano tėvams greičiausiai nebereikėtų taip vargti. Tačiau negalėjau pamiršti Šino veido.

— Prašau, duok laiko pagalvoti. Gal susitikime dar kartą ir apie tai plačiau pakalbėkime? — Aš švelniai ištraukiau ranką ir padėjau jo ranką į vietą, ant kelių.

Jis nejaukiai nusijuokė.

— Suprantu. Labai netikėta, tiesa? Tik pažadėk praleisti su manimi naktį, kai kitą kartą susitiksime, gerai? Dabar turiu grįžti į darbą, bet ar važiuodamas namo galėčiau paskambinti iš savo mobiliojo? Palaikytum kompaniją ilgos kelionės metu.

Pro užuolaidų plyšį smelkėsi šviesa. Buvo rytas.

— Ar daugiau neturi su kuo pasišnekėti? — paklausiau išsišiepusi, ir Kuramočis nusijuokė.

Kai ėjau pro duris, jis pasisuko į mane.

— Atleisk, kad priverčiau praleisi su manimi visą naktį. Paimk šitą, — tarė jis, tiesdamas man 500 000 jenų. Tai kas, kad buvo išpūstos ekonomikos era — tai vis tiek milžiniški pinigai.

— Negaliu tiek paimti. Juk mes dar susitiksime, taip? To man užtenka.

Bandžiau atiduoti pinigus.

— Nieko nekalbėk ir paimk.

— Prašau, neversk manęs.

— Tu dar ginčijiesi?

— Negaliu priimti tokios dovanos.

— Aš tave nutildysiu! — Ir mano nuostabai sugavęs mane skambiai pabučiavo į lūpas. — Dabar tikrai nutilsi.

Minutę stovėjome ir žiūrėjome vienas į kitą.

— Ačiū.

— Aš paskambinsiu tau, kai grįši namo. Būk gera, pakelk ragelį.

— Būtinai.

Kaip ir žadėjo, telefonas suskambo, vos tik žengiau pro buto duris. Tuo metu Japonijoje mažai kas turėjo mobilųjį telefoną, tačiau Kuramočio, regis, visai nejaudino sąskaita, nes jis šnekėjosi su manimi iki pat savo kontoros kitoje Osakos pusėje. Mes susitarėme susitikti kitą savaitę ir baigėme kalbėtis.

Kitą dieną, sekmadienį, nuėjau aplankyti savo tėvų ir įteikiau mamai 500 000 jenų.

— Iš kur gavai tiek pinigų? — įtariai paklausė ji.

— Nepadariau nieko bloga, kad juos gaučiau. Noriu, kad paimtumėte.

— Na, jeigu tu įsitikinusi... Dėkui. Lik pietų. Aš tik nubėgsiu į krautuvę.

— Eisiu su tavimi, — pasisiūliau kildama, bet mama patikino, jog puikiai susitvarkys viena. Nusileidau, tik pasakiau, kad nesušaltų.

— Ką čia šneki? Sugaišiu kokias penkias minutes! Mama juokdamasi apsivyniojo šiltą nertą šaliką apie kaklą, užsivilko dygsniuotą puspaltį, užsimovė pirštines ir išėjo.

Tą vakarą pietavome karališkai: valgėme sukijaki **[* Sukijaki (sukiyaki) — ploni jautienos (vištienos ar kiaulienos) gabaliukai, trumpai paskrudinti ant stalo su svogūnais ir daržovėmis bei sojų padažu]** jautienos gabaliukus su daržovėmis. Įtrynėme ketaus keptuvę riebalais, įkaitinome, sumetėme mėsos gabaliukus, pridėjome smulkintų daržovių, tofu ir konjaku **[* Konjaku (konnyaku) — leopardinis amorfofalas. Iš jo gaunama derva, savybėmis primenanti želatiną, dedama į miltus dėl spalvos ir kaip rišamoji medžiaga]** makaronų, viską pagardinome sojos padažu ir cukrumi. Šliūkštelėję truputį vandens, uždengėme dangtį ir leidome šusti. Kai

vėl nukėlėme dangtį, pakilo salsvas aromatas. Nors buvo šaunu sėdėti prie stalo su savo šeima, negalėjau nepastebėti, kad mama pirko atpigintą jautienos gabaliuką, nepaisant 500 000 jenų dovanos. Dabar supratau, kodėl ji taip norėjo eiti į parduotuvę viena. Nenorėjo, kad pamatyčiau, koks varganas jų biudžetas.

Tėvai ir Načian įsimušė į dubenėlius po žalią kiaušinį, išplakė jį lazdelėmis. Paskui graibė didelius gabalus mėsos su tofu iš puodo, mirkė į kiaušinį ir godžiai rijo. Aš valgiau mėsą tiesiai iš puodo. Jau nebeprisiminiau, kada paskutinį kartą šitaip pietavome. Seniai nemačiau laimingų savo tėvų ir vaikiškos Načian šypsenos. Šie paprasti dalykai suteikė man laimės. Jeigu tik turėtume pinigų, galėtume grįžti į tuos laikus, kai laimingai kartu gyvenome.

Mama skundėsi aukštu kraujospūdžiu ir du kartus buvo nualpusi, bet nevartojo jai skirtų vaistų. Ji neturėjo nei laiko nuolat lankytis pas gydytoją, nei pinigų nusipirkti vaistų. Kai siūlydavau sumokėti už vizitą pas daktarą, ji imdavo išsisukinėti.

— Turiu dirbti, todėl vis tiek nerasiu laiko nueiti, — sakydavo ji. Arba: — Jeigu nualpsiu dar kartą, viskas bus baigta. Nebereikės net daktaro.

Juokaudama atsakydavau, kad nekalbėtų šitaip, nes prisišauks nelaimę. Nežinau, ar tai kokia nors šeštoji juslė, kuria dukra jaučia savo motiną, bet jutau, kad jai šioje žemėje liko nedaug. Tėvas išsikapstė iš ligos, vėl galėjo gyventi įprastą gyvenimą, tačiau sveiku jo negalėjai pavadinti.

Jeigu susirgtų dar kartą, nebeišgytų. Staiga supanikavau, kad tėvų dienos suskaičiuotos. Mama niekam nesiskųsdavo, bet manimi ji pasikliaudavo.

— Mieloji Šioko, mes su tavo tėčiu dirbame iš paskutiniųjų, kad galėtume nusipirkti nediduką namelį. Tai mano svajonė.

Tokia buvo ir mano svajonė. Mes su Maki sugriovėme savo santykius su tėvais, pradėjusios prieš juos maištauti. Kai pagaliau pavyko pataisyti pašlijusius santykius, nutariau daugiau neberizikuoti. Vienaip ar kitaip aš nupirksiu tą namą, ir mes vėl gyvensime kartu. Žinojau, kad yra beširdžių, kurie už tėvo nugaros kuždasi, kad jis paliko jakudzą, nes nesugebėjo susimokėti duoklės, kad jis — pasipūtėlis, kuriam galiausiai teko nutūpti ant žemės, ir panašiai. Tiesiog jie nežinojo, kaip viskas buvo iš tikrųjų, nes visiškai nepažinojo mano tėčio. Girdėti, kaip žmonės juokiasi iš tavo šeimos, — neapsakomai skaudu. Prisiekiau, kad padarysiu tam galą, rasiu būdą įrodyti priešingai.

Grįžau į savo butuką, prisidegiau cigaretę ir įsmeigiau akis į palubėn vinguriuojantį dūmą. Suskambo telefonas.

— Klausau?

— Šioko, aš tavęs pasiilgau.

— Šinai! Šimtas metų! Kaip sekasi?

— Man reikia su tavimi pasikalbėti. Nieko, jeigu dabar užsuksiu?

— Taip, žinoma.

Padėjau ragelį, svarstydama, ko tokio svarbaus Šinas negalėjo papasakoti telefonu. Kai išgirdau rakinant duris, užplikiau abiem kavos į mielus derančius puodelius ir atsisėdau prie svečio.

— Tai papasakok.

— Man iš tiesų sunku kalbėti... Bet turiu tą pasakyti.

— Ką?

— Mano žmona laukiasi.

— M... sveikinu.

Kažkaip pavyko susitvardyti.

— Ar vis dar norėsi su manimi matytis, kai turėsiu vaiką?

— O kokio atsakymo tikiesi?

— Nežinau, bet tavęs apgaudinėti nenorėjau.

— Reikia pagalvoti.

Buvo sunku atremti jo žvilgsnį.

— Tu pyksti ant manęs?

— Ne. Duok man laiko, gerai?

— Aš tau paskambinsiu.

Jis išėjo, net neparagavęs kavos.

Šino žmona nėščia... Jeigu susitikinėčiau su Šinu ir žmona apie tai sužinotų, tuomet būčiau atsakinga už šeimos iširimą. Žinojau, kad geriausia būtų viską baigti, bet nenorėjau prarasti mylimojo. Dabar reikėjo apmąstyti tiek Kuramočio pasiūlymą, tiek Šino naujieną. Nė nenumaniau kaip pasielgti.

Nesulaukus Šino skambučio atėjo mano pasimatymo su Kuramočiu diena. Vos tik išėjau iš savo namo, jis iššoko iš automobilio.

— Šioko! Pasiilgau tavęs. Negalėjau sulaukti, kada vėl susitiksime.

Jis apkabino mane visiems matant. Užuodžiau tuos pačius kvepalus, kaip ir prieš savaitę, kai jis mane pabučiavo. Nebeprisiminiau, kada mane taip glaudė vyras. Jo šiltas kūnas neleido šalčiui manęs pasiekti.

— Aš irgi tavęs pasiilgau, — pasakiau nuoširdžiai.

— Tikrai?

— Taip.

— Ar galėsime šiandien pasimylėti?

Tyliai linktelėjau, padėjusi galvą jam ant peties. Jis nusivežė mane į savo viešbutį. Kai pasiekėme numerį, jis vėl mane stipriai apsikabino, ir abu nuvirtome ant lovos. Nors susitikome vos antrą kartą, jautėmės sielų bičiuliai. Tačiau vis tiek pradėjau nerimauti. Man šitas vyras patiko. Tikrai galėjau jį įsimylėti. Jaučiausi kalta prieš Šiną,

bet jau nusprendžiau pas jį nebegrįžti.

— Kur norėtum būti liečiamas? — paklausiau Kuramočio.

— Čia, — parodė jis, pridėdamas delną prie širdies.

Užsiropštusi ant vyro, pradėjau švelniai laižyti jam krūtinę.

— Užteks, — ištarė jis po kurio laiko ir glamonėdamas krūtis įsiskverbė į mane. Seksas buvo nepakartojamas. Netgi su Šinu nebuvau jautusi nieko panašaus. Per mane ritosi malonumo bangos. Kuramočis atrodė ne mažiau patenkintas. Po visko jis suėmė mano veidą abiem rankomis ir pažvelgė giliai į akis. Nežinau kodėl, bet susigėdau ir išraudau.

— Ei, tarp mūsų — puiki chemija. Nebūtume pasimylėję, niekuomet to nesužinotume, — plačiai šypsodamasis tarė jis. Paskui surimtėjo. — Šioko, tu esi geriausia mergina, kokią esu turėjęs. Būk mano meilužė. Aš viskuo tave aprūpinsiu. Šitas pasiūlymas rimtas — prašom apsvarstyti jį.

— Ar duosi laiko?

— Juk miegojai su manimi, nes patikau, tiesa?

— Žinoma. Jeigu nepatiktum, tau nebūtų pavykę.

— Tai kokios problemos?

— Tiesiog negaliu iškart būti su tavimi.

— Bet ar nori būti?..

— Atleisk... man reikia...

— Suprantu. Turi kitų ryšių. Aš suprantu. — Jis išsitraukė piniginę ir išėmė iš jos šūsnį grynųjų. — Nagi, paimk.

Kaip ir praėjusį karą, buvo apie pusė milijono jenų.

— Man nereikia pinigų, — pasakiau, bandydama juos grąžinti.

— Ar vėl reikės tave nutildyti? — griežtai paklausė jis, prisitraukdamas ir pabučiuodamas.

— Jeigu šitaip darysi, negalėsiu pasakyti tau, ką galvoju.

— Apie mane?

— Kuramoči, atleisk.

— Nereikia atsiprašinėti. Kai kitą kartą susitiksime, grįši su manimi į Hirakatą. Aš jau būsiu paruošęs tau namą. Sutarta?

Padėkojau už pasiūlymą, bet nieko nepažadėjau. Jis išleido mane prie mano namo, vėliau šnekėjomės telefonu tol, kol jis pasiekė namus. Kai pagaliau išsiskyrėme, atsiguliau ant lovos pamąstyti, ir akį užkliudė ant lovos stalelio gulintis buto raktas. Ką tas raktas reiškia Šinui? Prisiminus jį akyse ėmė tvenktis ašaros. Aš nemelavau Kuramočiui, sakydama, kad jis man labai patinka, bet neatsisėdusi ir nepakalbėjusi su Šinu niekada nesugebėsiu susivokti jausmuose. Mane slėgė dar vienas dalykas — jeigu prasidėsiu su Kuramočiu, tai bus tik dar vienas romanas su vedusiu vyriškiu.

Kodėl visuomet turiu pamilti vedusį? Žinojau, kad tai negerai, bet nieko negalėjau pakeisti. Kodėl turiu būti kažkieno meilužė? Negi

meilė visuomet turi būti tokia komplikuota? Žinojau, kad pradėjusi susitikinėti su Kuramočiu turiu nutraukti santykius su Šinu, bet negalėjau vienu ypu ištrinti jo iš širdies. Užtektų pasirinkti Kuramočį, ir mano tėvai galėtų pradėti gyvenimą iš naujo. Jaučiausi nusivylusi savimi, nes neįstengiau žengti to žingsnio.

Tuo metu, kai mano tėvai kamavosi dėl savo skolų, mano sesuo Maki taip pat turėjo finansinių problemų. Jos vyras Oginas buvo visiškas nevykėlis ir niekuomet ilgai neužsibūdavo jokiame darbe. Iš pažiūros jis atrodė šaunus vyrukas, bet iš tikrųjų buvo visiškai kitoks. Vieną dieną mane aplankė Maki.

— Rimtai reikia skirtis, bet neturiu nei pinigų, nei kur išsikelti. Man to švaistūno iki kaklo.

— Jeigu turėtum kur gyventi, ar mestum jį?

— Šioko, mano padėtis beviltiška.

— Gerai, gali gyventi čia. Aš išsikraustysiu kur nors netoliese.

— Tu juk nerimtai?

— Rimtai. Rytoj susitiksiu su nekilnojamojo turto agentu ir susirasiu butą.

— Ar galiu šiandien persinešti daiktus? Negaliu daugiau matyti jo veido.

— Žinoma, kad ir dabar.

— Tu nuostabi.

Ji negaišo laiko. Kai baigė kraustytis, padėkojo man tokiu giedru nuo palengvėjimo veidu, kad supratau, kokioje nepavydėtinoje situacijoje buvo atsidūrusi. Mes su Maki praleidome visą dieną kartu — pirmą dieną po labai ilgos pertraukos. O vėliau, kaip senais laikais, kai slapčia išsmukdavome į diskoteką, visą naktį plepėjome ir užmigome ant vieno futono. Kitą dieną aš pernuomojau Šino butą savo seseriai, o pati persikėliau į naują vietą. Persikraustymas galėjo būti tobuliausia proga nutraukti santykius su Šinu, bet nesugebėjau tam pasiryžti. Netgi daviau jam atsarginį raktą.

Buvo svarbi priežastis, kodėl likau gyventi netoli sesers. Oginas buvo liguistai, kone psichiškai nesveikai prisirišęs prie Maki ir apie skyrybas nenorėjo net girdėti. Maki teko susikrauti savo daiktus ir sprukti, kai vyro nebuvo namie. Kai persikraustė pas mane, jai kažkas pradėjo skambinėti. Buvau įsitikinusi, kad Oginas kada nors pabandys pas ją įsibrauti, todėl buvau pasiruošusi atbėgti ir padėti seseriai, jei kas.

Vieną vakarą mes su Maki pas ją žiūrėjome televizorių ir staiga nustėrome iš siaubo, kai mums už nugaros staiga pažiro lango stiklas. Atsisukusios pamatėme, kaip pro iškultą langą ropščiasi Oginas. Jis stvėrė žmoną už plaukų ir ėmė vilkti prie durų.

— Paleisk ją! — surikau, spyrusi jam iš visų jėgų.

— Čia ne tavo sumautas reikalas, — atšovė jis ir trenkė man į

veidą.

— Aš tave užmušiu, niekše!

Jaučiau, kad galvoje sutvinksi pulsas. Šokau ant jo, ir mes ėmėme spardytis ir daužytis. Maki raudodama maldavo vyrą liautis. Ji bandė atplėšti vyrą nuo manęs, bet neužteko jėgų.

— Maki, pasitrauk! — surikau aš, paėmusi kasetinį grotuvą, ir paleidau jį iš visų jėgų svainiui į galvą.

Oginas suriko iš skausmo ir susirietė ant grindų, susiėmęs rankomis už galvos.

— Jeigu tikrai nori manimi atsikratyti, tada gerai, skiriamės, — sukriokė jis.

— Vadinasi, duosi sutikimą skyryboms? — paklausiau.

Iš mano nosies kapsėjo kraujas.

— Jeigu ji manęs taip nekenčia!

— Pažadėk, kad daugiau čia nesirodysi.

— Ne, daugiau netrukdysiu nė vienos iš jūsų. — Oginas išėjo iš buto visiškai sugniuždytas. Sutikimas skirtis atėjo po kelių dienų, ir Maki negaišo laiko ieškodama darbo — tapo baro palydove. Neilgai trukus du klientai pakvietė ją į pasimatymą. Ji negalėjo apsispręsti, kuris jai patinka labiau, todėl paprašė manęs eiti kartu.

Nuėjau susipažinti su pirmuoju į kavinę netoli baro, kuriame dirbau. Kai įėjau, Maki pašaukė mane vardu. Tvarkingai susukusi pasidėjau paltą su rankine ant kėdės šalia savęs ir atsisukau į vyrą, sėdintį su mano seserimi.

— Man labai malonu su jumis susipažinti, — mandagiai pasisveikinau.

— Man taip pat. Mano vardas Takinas.

Kai atėjo padavėja su karštu rankšluosčiu, užsisakiau kavos. Paskui atsisukusi į Maki ir jos draugą tęsiau pokalbį.

— Kuo jūs dirbate, Takinai?

— Esu vyriausiasis virėjas.

— Taip, Takis yra virėjas ir dvejais metais vyresnis už mane. — Sesuo palinko prie jo. — Teisingai? — paklausė, kumšteldama jam į šonkaulius.

— Gali vadinti mane Takiu, jei nori, — pasiūlė jis man. Pajutau jam palankumą. Takis atrodė tikrai padorus vyras.

Vėliau jis abi parvežė namo, ir Maki paskambino man, vos tik grįžo į savo butą.

— Ką manai apie Takį?

— Atrodo, geras vaikinas.

— Taip. Bet aš nežinau... Jis per rimtas.

— Na, jis man patiko.

— Palauk, kol susipažinsi su antruoju. Jis daug šaunesnis už Takį.

Mane apėmė bloga nuojauta.

— Kuo užsiima tas kitas?

— Jis nedirba. Jis iš turtingos šeimos. Ir perka man daug dovanų.

— Vadinasi, tipiškas pleibojus.

— Ne, jis ne toks. Jis protingas. Lankė koledžą.

— Gerai mokytis ir būti protingam — skirtingi dalykai.

— Cha. Tu, Šioko, kartais būni baisiai senamadiška. Palauk, kol su juo susipažinsi. Tada suprasi. Gal galime susitikti rytoj?

— Gerai. Paskambink man.

— Puiku. Tai iki rytojaus.

— Labanakt.

Padėjau ragelį galvodama, kad nėra prasmės su juo susitikti. Pastaruoju metu Maki įsigijo Chanel rankinę, visi jos drabužiai ir aksesuarai buvo su garsiomis etiketėmis. Galėjau numanyti, jog visos tos dovanos iš antrojo.

Kitą dieną užsukau į šeimyninio stiliaus restoranėlį, kur sutarėme susitikti. Kai nusilenkiau ir pasakiau: „Sveiki, malonu susipažinti", Maki draugas nusijuokė.

— Ei, Šioko, pamiršk tuos sumautus formalumus. Tavo sesuo visą laiką apie tave pasakoja. — Jis pastūmė man meniu. — Užsisakyk, ko nori. Tinka?

— Tai kuo tu vardu?

— A, mane vadina Ičianu.

— Malonu.

— Man irgi.

Akivaizdu, kad jis lengvai bendraujantis ir kad sesuo rimtai į jį įsižiūrėjusi. Pasišnekėję valandžiukę mes išėjome iš restorano.

— Na, manęs laukia tipo susitikimas, varysiu jau, — pareiškė Ičianas. — A, štai — čia taksi. — Jis įbruko sesers rankon 100 000 jenų.

— Ačiū už pietus, Ičianai, — padėkojau.

— Prašom. Iki, Šioko.

— Ičianai, paskambink man rytoj, — šūktelėjo pavymui Maki, modama ranka. Tada ji atsigręžė į mane.

— Na? Jis šaunus vaikinas, tiesa?

— Nemanau, kad turėtum su juo susitikinėti.

— Kodėl?

— Tavim dėta, likčiau su Takiu. Ičianas tinka į bičiulius, bet su tokiu verčiau nesusitikinėti.

— Taip... Takis irgi puikus vaikinas, stropus, neturiu kuo skystis, bet žinai... kažko jam trūksta. Man smagiau su Ičianu.

— Nenoriu tau meluoti, Maki. Geriau neprasidėk.

— Kuo jis tau nepatinka?

— Manau, kad liksi jo įskaudinta.

— Tu jo net nepažįsti!

— Kaip tik todėl kiaurai jį permatau.

Maki nutaisė gudrią miną ir skubiai pakeitė temą.

— Na, o kaip tu?

— Ką turi galvoje?

— Tu su Šinu jau visą amžinybę, bet jis turi žmoną ir tavęs beveik nebeaplanko. Tu niekada nesiskundi, todėl jam atrodo, kad viskas gerai...

— Maki!

— Aš ilgai apie tai galvojau ir turiu tau klausimą. Tu ką, visai neturi jausmų? Juk myli Šiną, tiesa? Kaip gali likti tokia rami? Juk jis niekada tavęs neves. Kaip gali su tuo susitaikyti?

— Nekeisk temos. Ar mes susitikome pakalbėti ne apie tave?

— Atleisk. Nukrypau. Nereikėjo nieko sakyti.

— Nieko. Be to, tai tiesa. Klausyk, nedaryk skubotų išvadų dėl tų vaikinų. Dar pagalvok truputį.

— Aha.

— O kai pasirinksi kurį nors, visiškai išsiskirk su antruoju.

— Išsiskirsiu. Šiaip ar taip, ačiū, kad atėjai.

Kai tą vakarą grįžau į savo butą, galvoje skambėjo sesers žodžiai.

Tu ką, visai neturi jausmų?

Aš tikrai jaučiau stiprius jausmus Šinui. Troškau, kad jis kartotų: „Aš myliu tave, Šioko", net jeigu tai ir netiesa. Bet aš nuogąstavau, jog Šinas visai liausis mane mylėti, jeigu pradėsiu jį spausti.

Kaip gali su tuo susitaikyti?

Atsakymas galėtų būti toks: aš dar nebuvau pasiruošusi pabusti iš sapno ir išvysti realybę. Tai viskas, ką galėjau sau atsakyti.

Maki pasuko po trijų dienų: „Mečiau Takį." Vadinasi, ji vis dėlto pasirinko Ičianą. — Ičianas nenori, kad dirbčiau vakarais, todėl išeinu iš baro, — pridūrė sesuo.

Neilgai trukus Ičianas persikėlė pas Maki, bet man nepatiko tokia situacija, nes butas buvo išnuomotas Šino vardu. Dar blogiau, kad Ičianas buvo lošėjas ir jam nieko nereiškė per dieną pralošti šimtus tūkstančių, į tokį „tipo susitikimą" jis išskubėjo mūsų pažinties dieną. Aš įspėjau seserį, kad lošimas yra nepagydoma liga, maldavau Maki išsiskirti su juo, kol nepridarė rimtų skolų, bet ji liepė man nurimti ir liautis kalbėjus nesąmones.

Vieną dieną, netrukus nuo tada, kai jie pradėjo gyventi kartu, sesuo atėjo pas mane skolintis pinigų. Galėjau duoti tik to mėnesio nuompinigius, maždaug 60 000 jenų. Tačiau supratusi, kad ji drįso pasirodyti pas mane tik iš nevilties, paskolinau jai visus.

— Šioko, atleisk. Man tikrai labai gaila. Vėliau tau paskambinsiu.

Imdama pinigus Maki atrodė nuoširdžiai apgailestaujanti.

Ir tada jie su Ičianu dingo. Prireikė penkių dienų, kad tą suvokčiau. Bandžiau seseriai prisiskambinti, bet ji neatsiliepė. Įtariau,

kad jie galėjo sprukti iš miesto dėl skolų, tačiau vis tiek mėginau. Galiausiai gavau įrašytą telefonų kompanijos žinutę, kad ta linija atjungta. Paskambinusi kompanijai sužinojau apie 150 000 jenų įsiskolinimą. Kaip jie sugebėjo užauginti tokią sąskaitą, negalėjau net įsivaizduoti. Ta žinia buvo ne tik šokiruojanti, — atsidūriau labai nepavydėtinoje padėtyje. Telefonas buvo Šino vardu. Jeigu telefonų kompanija nustojo siųsti sąskaitas į butą ir nusiųs jo namų adresu, apie mane sužinos jo žmona. Aš skubiai sutvarkiau, kad sąskaitos būtų persiųstos mano naujuoju adresu, o kadangi iškart tokios sumos sumokėti neišgalėjau, pasirūpinau, kad ji būtų išdalinta per kelis mėnesius.

Žinoma, Maki su Ičianu vėlavo sumokėti ir nuomą. Nuėjusi atsiprašyti šeimininko, radau jį baisiai supykusį: „Aš beldžiausi į duris daugybę kartų, bet niekas neatsiliepė. Manau, kad apsimetinėjai, jog tavęs nėra namie.” Jis trenkė nuomos knygą ant stalo: „Paimsiu, kiek man skolinga, iš tavo užstato. Nešdinkis iš buto!” Nusilenkiau kuo žemiausiai ir atsiprašiau už nemalonumus, kurių padariau, o tada nubėgau į butą kraustyti sesers daiktų. Elektra ir vanduo buvo atjungti, todėl maistas šaldytuve supuvo ir baisiai dvokė, o aš neturėjau kur nusiplauti rankų jį palietusi. Visą dieną tvarkiau sesers butą. Komiso parduotuvė sutiko paimti visus baldus ir namų apyvokos reikmenis. Kai viską galutinai sutvarkiau ir grįžau namo, nusipraususi po dušu kritau į lovą kaip negyva.

Kelias dienas jaučiausi prastai. Maniau, jog tai nuo streso, todėl nekreipiau dėmesio. Bet vieną rytą be jokios priežasties supykino. Juk negali būti, kad?.. Nulėkiau į vaistinę nėštumo testo. Tais laikais žmonės sakydavo, kuo stipresnį orgazmą patiri mylėdamasi, tuo didesnė tikimybė pastoti, bet aš paprastai šaipiausi iš tokių prietarų. Mano testas buvo teigiamas. Pastojau nuo to karto su Kuramočiu. Nežinojau, kaip elgtis, ir buvau per daug nusiminusi, kad su juo susisiekčiau.

Po kelių dienų paskambino Maki.

— Mes Kiote, be cento. Dvi dienas nieko burnoje neturėję. Aš mirštu iš bado, mieloji Šioko. Ar gali atvežti mums pinigų?

— Gerai. Bet daug duoti negalėsiu.

— Nesvarbu. Tik atvažiuok, prašau.

Aš nunešiau kelias savo rankines ir papuošalus į komisą ir įlipau į Kioto traukinį. Maki su Ičianu laukė Kioto traukinių stoties perone ir pamatę mane ėmė džiugiai mojuoti.

— Nepyk! — Maki buvo nusikirpusi ilgus chemiškai susuktus plaukus ir priaugusi svorio. Jau porą mėnesių jos nemačiau, todėl ne iš karto pažinau.

— Sveika, Šioko, atleisk, kad kankiname. Gal eime pasėdėti į kokią kavinę, — pasiūlė Ičianas. Neatrodė, kad jis apgailestautų. Kai

jie pasiėmė po kelias lėkštes makaronų ir plovo, patikėjau, kad jie tikrai išbadėję. Kai nustojo kimšti, kreipiausi į Maki:

— Aš labai nerimavau dėl jūsų. Kas atsitiko?

— Aš... e, mes... Ičianas atsakė už ją:

— Atleisk, Šioko, aš susimoviau.

— Tu prasilošei, turi skolų? — paklausiau.

— M, taip. Negalėjau likti mieste.

— Tai ką dabar darysite?

— Viskas išsispręs, — patikino mane Ičianas. Atsidususi pamasažavau sau kaktą.

— Aš gerai pasirūpinsiu Maki ir kūdikiu, — baigė jis.

— Ką pasakei? Kokiu kūdikiu?

— Aš jau keturi mėnesiai nėščia.

Tai štai kodėl Maki atrodo sustorėjusi, nors nevalgė dvi dienas. O Dieve, mes abi su Maki...

— Maki, važiuojam namo su manimi. — Jokiu būdu! Ičiano aš nepaliksiu.

— Kodėl?

— Atleisk, Šioko. Aš negaliu.

Su ja buvo beviltiška kalbėti. Pasisukau į Ičianą.

— Ičianai, prašau, paleisk mano seserį.

— Šioko! Po galais! — aiktelėjo Maki.

— Kalbu su Ičianu, — atsakiau. — Užsičiaupk, Maki.

— Ar ką tik nesakiau, kad jo nepaliksiu?

— Ei, žinau, kad pakliuvom į mėšlą, bet prisiekiu, kad padarysiu Maki laimingą.

— Kaip gali padaryti ją laimingą? Nebūk toks suknistas plevėsa. Jeigu tau rūpi Maki, leisk jai išvažiuoti.

Maki papurtė galvą.

— Šioko, nepyk. Aš su tavimi nevažiuosiu.

— Ach, Maki...

Maki buvo labai švelni ir ištikima moteris. Nebuvo prasmės daugiau ginčytis, bet aš desperatiškai troškau ją parsivežti. Kita vertus, Maki turėjo gyventi savo gyvenimą.

— Saugokis. Jeigu ko reikės, skambink. Gerai?

— Būtinai. Ačiū, Šioko.

— Ičianai, rūpinkis mano seserimi.

— Žinoma. Ei, ačiū.

Pasilikau pinigų, kad galėčiau grįžti namo, o kitus atidaviau Maki. Tada grįžau iš Kioto. Visą kelią galvojau apie seserį. Ji nusprendė nepalikti Ičiano ir išsaugoti kūdikį, nes jis buvo nuo mylimo vyro. Pati nežinodama, kaip viskas pasisuks, nesąmoningai irgi nutariau gimdyti. Bet apie tai Kuramočiui pasakoti neketinau. Nuo to karto, kai miegojome kartu, aš jam net nepaskambinau, nes nesugebėjau

išsiskirti su Šinu. Skambinti dabar ir lyg niekur nieko pareikšti, kad laukiuosi, būtų kvaila. Nedaviau Kuramočiui naujo telefono numerio. Kol jam nepaskambinsiu, jis negalės su manimi susisiekti. Nusprendžiau pasakyti Šinui tiesą. Jeigu noriu likti su juo, turiu pasakyti, kas nutiko.

Taip bent įtikinėjau save.

Man reikėjo pinigų padengti sesers skolas, susimokėti nuomą ir pragyventi, dar truputį paremti tėvus, todėl pradėjau dirbti iki keturių ryto. Darbas sekino, bet kai apsisprendžiau išsaugoti kūdikį, manęs tas nė kiek nejaudino. Dabar supratau tas moteris, kurios parvesdavo namo girtą mano tėtį — jos tik stengėsi sudurti galą su galu. Mečiau rūkyti, ėmiau valgyti subalansuotą maistą. Nusipirkau keletą kūdikių vardų knygų, išrinkau vardą berniukui ir mergaitei. Negalėjau sulaukti, kada gims mano mažylis. Gyvenimas sunkus, bet jaučiausi beprotiškai laiminga.

Mano laimė truko neilgai. Vieną rytą pajutau skausmus pilve ir ėmiau kraujuoti. Nuskubėjau į ligoninę, bet pavėlavau. Įtemptas lynas, kuriuo vaikščiojau, netikėtai trūko. Trindama tuščią pilvą galvojau, jog taip buvau nubausta už norą susilaukti vaiko nuo vedusio vyro. Ir vėl apėmė jausmas, kad senelis mane stebi, supratau vėl jį nuvylusi. Paskambinau į darbą pasakyti, kad susirgau, ir atsiguliau į lovą. Praverkiau visą naktį.

Nežinau, nuo streso ar širdgėlos, bet vėl teko grįžti į ligoninę dėl apendicito priepuolio. Man ir anksčiau buvo dukart supūliavęs apendiksas, bet pagydavau po injekcijų, tačiau šį kartą teko operuoti. Man buvo pasakyta, kad ligoninėje praleisiu daug laiko, todėl mečiau darbą bare, atsiguliau ant operacinio stalo ir du mėnesius pragulėjau reabilitacijoje, kur vos nemiriau iš nuobodulio.

Pirmą vakarą, kai grįžau namo, netikėtai užsuko Šinas. Pamačiusi jį pribėgau ir apsikabinau.

— Kas tau nutiko? Baigiu išprotėti iš susirūpinimo.

— Apendicitas. Manęs neišleido iš ligoninės. Bet dabar esu sveika.

— Galėjai pasiųsti man žinutę į pranešimų gaviklį.

Aš niekada nesiųsdavau jam žinučių. Bijojau, kad šalia gali būti jo žmona. Kad ir kaip trokšdavau išgirsti mylimojo balsą, buvau pasižadėjusi, kad niekada jam neskambinsiu.

— Atleisk.

— Na, džiaugiuosi, kad viskas gerai.

— Tu išalkęs? Galėčiau paruošti ką nors pietums.

— Būtų puiku.

Ką tik grįžau iš ligoninės, todėl šaldytuvas buvo beveik tuščias. Radau porą lašišos filė šaldiklyje. Išviriau ryžių, miso sriubos, atšildžiau žuvį, apibarsčiau druska ir iškepiau grilyje.

— Nepyk, daugiau nieko neturiu.

— Ne, labai skanu.

— Tai gerai. Žinai, mes seniai kartu, bet šiandien pirmas kartas, kai ką nors tau gaminau.

Šinas nejaukiai pasimuistė.

— Šioko, nepastebėjai, kad užsibuvau ilgiau nei paprastai?

Man buvo taip gera, kad net nežvilgčiojau į laikrodį.

— O kas? Kas nors nutiko?

— Mano žmona ligoninėje.

— Tikrai?

— Ji pagimdė.

Man pavyko suraityti šypseną ir jį pasveikinti, bet galvoje mintys sukosi pašėlusiu ratu, kažkas trukdė man kalbėti. Tokia ta realybė — teko pripažinti, jog nesu svarbiausias žmogus Šino gyvenime. Šeima jam svarbiausia, ir atėjo metas su juo išsiskirti.

— Manau, mums reikia atsisveikinti, — pagaliau išspaudžiau.

— Nepyk ant manęs, Šioko.

— Keliauk ir būk geras tėtis.

— Tu rimtai?

— Daugiau negaliu su tavimi susitikinėti.

Dėbsojau į grindis. Jeigu pažvelgčiau į mylimojo veidą, kiltų pavojus apsigalvoti.

— Kaip žinai. Aš visuomet tikėjau, kad vieną naktį galėsime praleisti kartu, bet, atrodo, tam nelemta įvykti. — Jis padėjo savo raktą ant pietų stalo ir atsistojo. — Manęs nebus, todėl sakau dabar: su dvidešimtuoju gimtadieniu, Šioko.

Šinas nuėjo prie durų, akimirką jo ranka stabtelėjo ant durų rankenos, bet paskui jis vis tiek ją pasuko. Durys užsitrenkė dusliai pokštelėjusios, ir Šino nebeliko.

Treji metai nuo septynioliktojo iki dvidešimtojo gimtadienio atrodo ilgas laikas, bet jis man atrodė per trumpas. Trumpai tariant, mylėjau Šiną ir troškau su juo praleisti daugiau laiko. Jis visuomet buvo nepasiekiamas, tačiau niekada manęs nepaliko. Po trejų metų, praleistų su tokiu vyru, kaip Šinas, išties bijojau likti viena.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Tatuiruotė

Vėl prasidėjo lietingasis sezonas. Sėdėdavau įsmeigusi akis į hortenzijas gretimo namelio kieme, pro savo langą žiūrėdavau, kaip nuo žiedlapių it ašaros kapsi lietaus lašai. Pilkas apniukęs dangus tiksliai atspindėjo mano nuotaiką.

Aš atsiliepiau į vieną skelbimą ir vėl pradėjau dirbti bare palydove. Naujoje vietoje turėjau vieną klientą, vardu Itas, maždaug dešimt metų vyresnį už mane jakudzą, kuris man buvo labai malonus. Itas buvo iš tų, kurie puikiai sutarė su visais ir visuomet buvo

dėmesingi, bet man jis buvo ypač atidus, ir po kurio laiko jis pabandė mane įtikinti su juo susitikinėti.

— Ar eisi su manimi į pasimatymą? Aš vienišas. Nemeluoju.

Dar nebuvau pamiršusi Kuramočio, todėl negalėjau duoti Itui aiškaus atsakymo.

Vieną dieną po darbo susitikau Itą kitame bare netoli savo darbovietės. Jis supažindino mane su mama **[* Mama-san — baro palydovių vyresnioji]** .

— Čia ta mergina, kuri dirba pas Noriko. Šioko.

— Malonu susipažinti, — tariau linktelėdama.

— Ar tikrai? Aš gerai pažįstu tavo viršininkę. Ji puiki mama. Be galo darbšti ir dar gražuolė!

Plačiai šypsodamasi ji pastatė Itui švarią peleninę.

— Žinai, mama, man labai patinka šita mergina, bet ji nenori su manimi susitikinėti. Gal įkalbėtum ją?

— Mieloji Šioko, ponas Itas yra geras žmogus. Nevedęs. Duodu žodį. Gyvenu jo kaimynystėje. Dažnai susitinku vyrą krautuvėlėje perkantį alų, jis visuomet vienas.

— Taip, tikrai, visuomet pagauni mane apsirengusį kaip valkatą...

— O tu mane — be makiažo!

Baro šeimininkė nutaisė Klyksmo plakatą primenantį veidą ir abu sukikeno. Akivaizdu, kad Itas čia nuolatinis klientas. Tačiau ir tą dieną nieko jam neatsakiau.

Po kelių dienų peršalau ir pasiėmiau laisvą dieną. Kietai miegojau, kai pasigirdo skambutis į duris. Ištiesusi ranką patikrinau laikrodį ant stalelio — truputis po devynių.

— Kas čia? — paklausiau pro duris.

— Šioko, čia aš, Itas.

— Itai? Ką čia veiki?

Atidariau duris. Pasirodo, Itas paskambino į barą ir sužinojo, kad nedirbu. Susirūpinęs jis paskambino mano draugei ir išgirdo, kad nesikeliu iš patalo. Atėjo su dovana — brangiu melionu.

— Čia kad greičiau pasveiktum. Tikiuosi, vaisius mėgsti?

— Aha. Ačiū.

— Valgei ką nors?

— Ne, miegojau visą dieną.

— Ką? Ei, reikia valgyti, kad greičiau pasitaisytum. Tau labai tiktų skysta ryžių košė. Nieko prieš, jeigu pasinaudosiu virtuve?

— Ne, bet...

— Atsipalaiduok. Ilgai neužtruksiu.

Jis negaišdamas laiko nusivilko švarką ir pasiraitojo rankoves. Tada ėmė nemokšiškai virti ryžius. Akivaizdu, kad virtuvėje jis naujokas.

— Iš manęs prastas virėjas, todėl gal ir nebus labai skanu, —

žaviai nusišypsojo jis man.

Po kurio laiko pranešė, kad valgis paruoštas. Bandžiau stotis, bet apsvaigo galva, ir aš vos nenualpau.

— Palauk, nejudėk, — įsakė Itas ir pakėlęs nunešė mane į kėdę. Aš vangiai pakėliau šaukštą prie lūpų.

— Skanu.

— Tu nemeluoji, tikiuosi?

— Ne, tikrai gardu.

— Ką gi, triūsiau ne veltui.

Jis atrodė toks patenkintas, kad negalėjau nesišypsoti. Kai baigiau košę, jis pakėlė mane taip pat lengvai, kaip prieš tai, ir nunešė į lovą. Visą naktį prasėdėjo šalia manęs, laikydamas už rankos. Jis priminė vaikystę, kai prie manęs sergančios visą naktį budėdavo mama. Nežinau kodėl, gal dėl aukštos temperatūros, netgi Ito košė buvo tokio paties skonio. Jaučiausi saugi, laikydama ranką šiltame dideliame Ito delne.

— Tu rimtai man rūpi, Šioko. Gal vieną dieną norėtum už manęs ištekėti? — Tai buvo pirmi žodžiai, kuriuos išgirdau pabudusi kitą rytą. Ito žvilgsnis maldavo. Supratau, jog toks vyras manęs niekada neišduos.

— Taip, galbūt.

— Tikrai? Nejuokauji? — Jis taip džiūgavo, kad paboksavo orą, o šypsojosi kaip mažas vaikas. Nusijuokiau kartu su juo.

Tačiau Ito gerai nepažinojau. Bet turėjau pastebėti, jog ant jo nugaros tokia pat tatuiruotė, kaip Maedžimos.

Po kelių mėnesių išgirdau neįtikėtiną dalyką. Itas vedęs, aš tik meilužė. Žinia užgriuvo mane kaip tona plytų. Įtariau, kad jis gali turėti kitą merginą, bet nė nenumaniau, kad slepia nuo manęs žmoną. Tą vakarą pabandžiau su juo išsiskirti.

— Tu vedęs, melagi!

— Apie ką čia šneki? Aš, vedęs?

— Kiek ilgai ketinai nuo manęs slėpti? Gerai, man jau gana. Daugiau nenoriu tavęs matyti.

— Nusiramink minutę. Žinojau, kad nereikia tau meluoti, bet jeigu būčiau pasakęs tiesą, nebūtum su manimi prasidėjusi. Nenorėjau apgauti. Vieną dieną būčiau pasakęs... atleisk. Prašau, nesiskirkime, Šioko, maldauju.

— Na, nežinau.

Itas tikrai buvo pradėjęs patikti, ir ką aš galėjau atsakyti?

— Aš nenoriu skirtis. Turi suprasti. Žinau, kad buvau neteisus. — Jis apsikabino mane ir stipriai prispaudė, lyg bijotų, kad paliksiu jį čia ir dabar. — Aš tave myliu. Tu vienintelė moteris, kurios trokštu.

Jis pravirko. Klausydamasi tų žodžių ir matydama vyro ašaras visai netekau žado.

— Žinau... aš tau irgi tą patį jaučiu, bet...

Tokia jau mano bėda — visuomet per greitai atleidžiu ir nesugebu pasipriešinti vyrams. Galiausiai pasidaviau ir vėl susitaikiau su meilužės padėtimi.

Ilgai neteko laukti, kad pastebėčiau pasikeitusį mylimojo elgesį. Itas likdavo mano bute kone kasnakt, bet jeigu būdavo užsiėmęs, liepdavo savo grupuotės „broliukams" paimti mane iš darbo ir parvežti namo. Telefonu man skambindavo po dvidešimt trisdešimt kartų per dieną. Jis turėjo antrą raktą ir dažnai man nežinant ateidavo patikrinti paskutinio rinkto telefono numerio. Jeigu sujungdavo su kokia nors mano drauge, Itas paklausdavo, ar esu pas ją, o kai atsiliepdavau, įsakydavo greičiau grįžti namo. Paskui skambinėdavo patikrinti, ar jau išėjau, todėl niekur negalėjau atsipalaiduoti, kol galiausiai visai nustojau lankyti draugus.

Vieną kartą paskutinis rinktas numeris buvo taksi kompanijos. Jis išklausinėjo, kada mane paėmė ir kur nuvežė. Kai grįžau namo, Itas nekaltai pasiteiravo, kur buvau. Jau buvo įkyrėjęs jo kišimasis, todėl mestelėjau, kad buvau susitikusi su draugais. Staiga jo tonas pasikeitė: „Kokiais draugais? Iš kur juos pažįsti?" Man tai priminė policijos tardymą. Daugiau kęsti negalėjau.

— Ne tavo reikalas!

— Vadinasi, susitikinėji su kažkuo man nežinant! — surikęs pašoko ir trenkė man per veidą.

— Čia dabar? Neišlaikiusi tvojau atgal, bet tada jis spyrė man į pilvą. Virtau aukštielninka, pažerdama ant grindų stalo įrankius. Itas paėmė sunkų ąsotį ir sutrupino į mano galvą. Ant virtuvės kilimėlio ėmė lašėti kraujas. Vyras, paėmęs už plaukų, ėmė mane sukti. Išgirdau plyštančios nuo galvos odos garsą. Jis trankė mane tol, kol nuskilo priekiniai viršutiniai dantys, o vienas apatinis iškrito. Nosis sutraškėjo ir ėmė tinti vienas vokas. Tada aš užsilipau ant sudužusio ąsočio šukės ir sudejavusi iš skausmo susmukau ant grindų. Kai likau gulėti nejudėdama, Itas pasilenkė ir apkabino mane ant krauju aptaškytų grindų.

— Atleisk, Šioko. Aš tave myliu. Prašau, atleisk man.

Tačiau Itas elgėsi vis šiurkščiau, ir garsas apie tai pasiekė kitas jo grupuotės jakudzas. Vienas iš vyresnio rango jakudzų vardu Ocuka neįstengė likti nuošalyje ir toleruoti Ito elgesio. Jis nutarė man padėti. Kalbino Itą, kad mestų mane, nes toks pamišimas dėl moters rodo netikusį pavyzdį jaunesniems grupuotės nariams. Jis įrodinėjo Itui, kad šis daug skolingas savo žmonai. Pasirodo, ji praeityje labai parėmė vyrą ir daug prisidėjo, kad jis sparčiai kiltų. Tačiau Itas atšovė, kad tai jo reikalas ir nesiklausė jokių patarimų.

Ocuka pavargo įkalbinėti Itą. Jis sakydavo man: „Vieną dieną jis tave užmuš. Tas vaikinas nesveiko proto. Norėčiau tau padėti, bet

nebežinau, ko imtis.”

Itas tik dar labiau susierzindavo ir pažadėdavo manęs niekuomet nepaleisti, o smurto protrūkiai tik padažnėjo. Baigęs mane mušti jis imdavo verkti ir lementi: „Šioko, aš jaučiuosi siaubingai. Prašau, atleisk man. Tai tu, tu varai mane iš proto. Niekas daugiau nevertė manęs šitaip jaustis. Šioko, pažadėk man, kad niekada manęs nepaliksi. Maldauju...” Jis žvelgdavo į mane išsiplėtusiomis prieraišaus šuns akimis. Man jo net buvo gaila, nerimavau, kad man išėjus jis pasijus vienišas.

Ocuka pasakojo, kad Itas anksčiau buvo visai kitoks: „Prieš tave jis buvo eilinis mergišius. Jam greitai pabosdavo moterys. Viena žmona jam kažkiek rūpėjo. Nežinau, kas jam atsitiko. Šiuo metu jis beviltiškas.”

Itas visuomet rasdavo būdą, kaip pateisinti savo elgesį. Ocukai jis skųsdavosi, kad be galo mane myli, o aš norinti jį palikti, todėl jam nieko kita nelieka. O man jis sakydavo: „Kodėl nesupranti, kaip aš jaučiuosi? Kai pasakai, kad nori skirtis, aš taip įsiuntu, jog nesivaldau. Vėliau suprantu, kad nereikėjo, bet negaliu susilaikyti.”

Kas galėjo perprasti tą iškreiptą, įkyrų jausmą, kurį jis vadino meile? Mirtinai, kaip sena įgrisusi plokštelė, man atsibodo diena po dienos kartojamos senos frazės. Palaipsniui mano jausmai Itui ėmė keistis.

Vieną vakarą į darbą paskambino Ocuka.

— Noriu, kad su kai kuo susitiktum. Tegu Itas nesužino. Susirask mane po darbo, supratai? — primygtinai paprašė jis. Aš net neįsivaizdavau, kas ten galėtų būti.

Kai pasiekiau susitikimo vietą, dirstelėjau į paslaptingąjį Ocukos svečią ir apmiriau. Tai buvo Kuramočis.

Valandėlę sėdėjau apsvaigusi, kol Kuramočis nutraukė tylą.

— Šioko, Ocuka viską man papasakojo. Negaliu patikėti, ką tau dabar tenka išgyventi. Kodėl man nepaskambinai?

Negalėjau atsakyti.

— Aš dėl visko kaltas. Turėjau anksčiau su tavimi susisiekti. Jeigu tą vakarą būčiau parsivežęs tave namo, nieko panašaus nebūtų nutikę.

— Čia ne tavo kaltė. Atleisk, kad nepaskambinau, bet žmonėms sunku paaiškinti tokį dalyką.

— Aš ne „žmonės”. Žinai, kad dėl tavęs bet ką padaryčiau. Tiek to, daugiau gali nesirūpinti. Eime, vežuosi tave namo.

Ocuka paaiškino, kad ryte susitiko su vienu verslo partneriu, o tas atėjo su Kuramočiu. Ocuka išsišnekėjo su Kuramočiu ir netrukus suprato, kad abu mane pažįsta. Ocuka jam papasakojo, kas vyksta tarp manęs ir Ito, ir Kuramočis nutarė nedelsdamas mane gelbėti. Jis paprašė Ocukos sutvarkyti reikalą su Itu ir pasiūlė jam už pagalbą sumokėti 5 milijonus jenų. Anksčiau jokios žinios iš Kuramočio

negavau todėl, kad po paskutinio mūsų pasimatymo jo verslui prasidėjo sunkus metas, ir prezidentui visą dėmesį teko sutelkti krizei išspręsti. Kai blogiausia buvo praeityje, jis skambinęs man, bet mano numeris buvo nebenaudojamas. Nutaręs, jog susiradau kitą, Kuramočis bandė mane pamiršti. Pasirodo, jam nepavyko. Išgirdęs Kuramočio pasakojimą, Ocuka apsidžiaugė, pagaliau radęs būdą išgelbėti mane nuo Ito.

Buvo nuostabu girdėti, kad Kuramočis vis dar manimi domisi, o kad po viso šito dar nori manęs kaip meilužės — išvis neįtikėtina. Tai paglostė man savimeilę ir suteikė pasitenkinimo. Bet mane graužė viena mintis — tie nelemti 5 milijonai jenų. Taip buvo panašu į pinigus už kraują. Lyg būčiau prekė. Kaip iki to nusiritau? Ar aš išties rūpiu Kuramočiui? Ar jam visuomet buvau kaip prekė, kurią galima nusipirkti? Ir ką padarys Itas, išgirdęs, kad pabėgau su kitu? Jis bus užjuoktas savo šutvės. Netgi jeigu Ocuka užstos, jis galvos, jog buvo išduotas už pinigus, ir niekuomet neatleis.

— Šioko, aš sakiau Kuramočiui, kad man nereikia jokių pinigų, bet jis primygtinai reikalauja. Jis senamadiškas ponas — šiais laikais tokių reta. Jeigu atvirai, manau, kad turėtum su juo tuojau pat išvažiuoti. Jeigu ne, niekuomet Ito neatsikratysi. Ir Itui tai bus gera pamoka. Jis dulkina merginą iš Masaės baro, juk žinai. Įsivaizduoja esąs eržilas. Kontoroje mes iš jo juokiamės.

Ji privalo atsakyti už savo veiksmus. Tėvo žodžiai įstrigo mano galvoje. Aš apsisprendžiau. Atsigręžiau į Kuramočį.

— Aš esu labai laiminga, kad jauti man tokius jausmus, bet su tavimi keliauti negaliu, — pasakiau.

— Ką? — Abu vyrai nustėrę žiūrėjo į mane.

— Labanakt, — burbtelėjau pusiau sau, atsistojau ir abiem nusilenkiau.

— Klausyk, gal tave palydėti namo?

— Ito šiandien nebus. Šiaip ar taip, aš susitvarkysiu. — Tai buvo melas. Kai pasisukau eiti, Kuramočis stvėrė mane už rankos.

— Mes palauksime dar valandą, jeigu apsigalvotum.

Nedrįsau pažvelgti jam į akis. Kiek kojos nešė, pasileidau prie išėjimo.

Kol grįžau namo, nusiteikiau tam, ko neišvengsiu. Vos tik žengiau pro buto duris, Itas stvėrė mane už palaidinės ir vožė į veidą.

— Tai ką, buvai pasimatyme su Ocuka, a? Išimotas papasakojo. Apie ką judu kalbėjotės? Pasakok!

Judu... Vadinasi, apie Kuramočį jis nežino.

— Buvau ne su Ocuka, — išpyškinau.

— Čia dabar? Kaip suprasti, buvai ne su juo?

— Tarp mudviejų baigta. Girdėjau, turi kitą moterį. Matyt, jau įgrisau. Žinai, tu irgi man įsiėdei iki gyvo kaulo.

— Tą mergą? Ji man nieko nereiškia. Aš mesiu ją. Bet su tavimi dar nebaigta. Išgraužk!

Jis paėmė alaus butelį ir užsimojo man į galvą.

— Pirmyn! Mušk mane kiek nori!

— Ką pasakei?

— Pirmyn, mušk mane.

— Taip? Dar nori?

Jis spyrė man į krūtinę ir aš išsitiesiau ant grindų aukštielninka. Jis talžė mane kumščiais. Iš ausies ėmė tekėti kraujas, vėl lūžo nosis, iš burnos iškrito dirbtiniai dantys. Gerklėje buvo tiek kraujo, kad bijojau uždusti. Itas spaudė mane prie grindų viena koja, kad lengviau būtų spardyti kita. Išgirdau garsų žvangtelėjimą ausyse ir atsijungiau.

— Ei, Šioko! Atsipeikėk! Šioko?

Išgirdusi Ito balsą, praplėšiau vieną užtinusį voką. Virš manęs palinkęs bolavo išbalęs kaip popierius Ito veidas.

— Atleisk. Prašau, dovanok man, mieloji Šioko.

Tas pat mėšlas. Sukaupusi jėgas surikau:

— Nešdinkis!

— Šioko...

— Palik mane ramybėje!

— Man tikrai, tikrai labai gaila.

Itas išėjo iš buto, patempęs lūpą kaip nubaustas vaikas. Kažkaip sugebėjau atsistoti ir nuslinkti iki artimiausios ligoninės priimamojo. Daktaras norėjo mane paguldyti į stacionarą, bet aš nusprendžiau gydytis namuose. Kai mane surinko iš naujo, grįžau namo.

Kitą rytą paskambino Ocuka.

— Itas papasakojo, kas atsitiko. Nesuprantu. Kaip leidaisi jo sumušama iki sąmonės netekimo? Ką sau galvoji? Sakiau, kad pasirūpinsiu tavimi.

— Nepyk. Patikėk, man labai gaila. Ir pasakyk Kuramočiui, kad man daugiau neskambintų.

— Pakalbėsiu su juo, bet, prašau, pagalvok. Tu išgelbėtum savo kailį.

— Ocuka, ačiū tau už viską, bet nebenoriu matyti Kuramočio.

— Tu įsitikinusi?

— Aš pati jam paskambinsiu ir pasakysiu.

— Vėliau gailėsies.

— Su Itu išsiaiškinsiu pati. Man tik reikia laiko. Atleiskite už rūpesčius, kurių pridariau. — Padėjau ragelį.

Viso labo, Kuramoči.

Ši kartą atsisveikinau visam laikui.

Netrukus priėmiau sprendimą, kuris pakreipė visą mano gyvenimą kita linkme. Vieną popietę parduotuvėje susidūriau su sena savo drauge Juki.

— Šioko, turi minutę?

— Žinoma. Kas nutiko?

— Ką tik paskambino mano vaikinas — jis darosi tatuiruotę. Jau beveik baigta, todėl pasakiau, kad atvažiuosiu ir jo palauksiu. Bet žinai, koks dalykas. Aš žiauriai bijau eiti ten viena...

— Ne bėda, bet tu juk neini viena. Ten yra tavo vaikinas, ar ne?

— Taip, bet man atrodo, kad turėtų žiauriai skaudėti. Neištversiu, jeigu reikės sėdėti ir laukti vienai.

— Ar nieko, kad eisiu kartu?

— Na, žinoma. Čia visai netoli. Einam.

Taigi mes išsiruošėme į tatuiruočių saloną. Vienas iš mokinių įleido mus ir palydėjo prie sofutės priimamajame. Atsiverčiau vieną iš albumų, rastų ant stalo, ir apžiūrėjau nuotraukas tatuiruočių, matyt, darytų paties meistro. Viena ypač krito į akį. Tai buvo ne tatuiruotė — greičiau meno kūrinys, kuriam vietoj drobės panaudotas žmogaus kūnas: iš putojančio krioklio grakščiai strykteli karpis. Užaugau apsupta tatuiruotų vyrų, pradedant tėčiu, ir niekada nemaniau, jog tatuiruotė yra negerai. Nuo vaikystės mėgau piešti ir tikėjau, kad mane įkvėpė nuostabūs piešiniai ant tėvo kūno. Tačiau manęs dar niekad jokia tatuiruotė nebuvo sujaudinusi, kaip šito tatuiruočių meistro kūrinys.

— Gerai, einam.

Juki draugas pasirodė su tatuiruotoju. Juki mus supažindino.

— Sensėjau, čia mano draugė Šioko.

— Malonu susipažinti.

Meistras buvo senstelėjęs vyras žvitriomis akimis ir giedra šypsena.

— Nuostabu! Šioko, pažvelk!

Juki laikė pakėlusi savo vaikino marškinius, kad galėtų apžiūrėti naująją tatuiruotę. Vaikino oda buvo patinusi, truputį kraujavo ir, atrodė, labai skaudėjo, bet piešinys suteikė jam neapsakomo grožio. Kaip tik tą akimirką aš apsisprendžiau.

— Sensėjau, norėčiau ir aš pasidaryti tatuiruotę.

— Tik nesakyk, kad tu rimtai? — apstulbo Juki.

— Aišku, rimtai. Noriu turėti šio dailininko tatuiruotę.

— Nėra prasmės tavęs atkalbinėti, jei jau įsikalei. Na, mums metas eiti. Iki pasimatymo!

— Atleisk, — tarstelėjau sudėjusi rankas.

Draugė nusijuokė ir pamojo nuo durų. Atsigręžiau į tatuiruočių meistrą.

— Tai ar galėtumėte?

— Žinoma. Vos tik pamačiau tave, iškart pamaniau, jog tau tiktų tatuiruotė, bet mums neleidžiama siūlyti.

— Tikrai?

— Turiu vieną, kuri tiktų tobulai. Tarsi tau sukurta.

...

— Norėčiau ją pamatyti.

Jis atidarė tatuiruočių eskizų prikimštą stalčių ir ištraukęs vieną padėjo ant stalo priešais mane.

— Tai Džigoku Daju. Ji buvo Muromačio eros kurtizanė. Istorinė asmenybė. Gyveno čia, Sakai rajone. Tokios moterys gyveno malonumų kvartale ir užsidirbusios pinigų galėjo išsipirkti arba bandė patraukti kokio nors globėjo akį, kad tas sumokėtų išpirką. Gyvenimas buvo nelengvas.

— Kodėl apie ją pagalvojote?

— Kaip čia paaiškinti?.. Tiesiog susidariau tokį pirmą įspūdį. Šiame paveiksle Daju plaukuose daug įvairių papuošalų. Tai reiškia, kad ji yra išskirtinė malonumų kvartalo kurtizanė.

Aš visuomet norėjau kam nors būti išskirtinė, bet visuomet tapdavau antrąja. Mano gyvenimo vyrai prisiekinėjo meilę, bet niekada nejaučiau, jog esu jiems tinkama.

Man trūko pasitikėjimo savimi, todėl išgirdusi, kad mane kas nors myli, likdavau ir paklusdavau svetimai valiai, kol susitaikiau su vedusių vyrų meilužės vaidmeniu. Leisdavau jiems išnešti sveiką kailį. Na, man jau gana — užtenka to ištižimo. Metas pradėti naują gyvenimą.

— Noriu šitos.

— Kitų piešinių nenori pavartyti?

— Ne.

— Vadinasi, sutarta?

Aš ryžtingai linktelėjau, suderinau susitikimų laiką ir išėjau iš tatuiruočių salono. Grįžusi namo nusimaudžiau vonioje ir gerai apžiūrėjau savo nugarą vonios veidrodyje. Šita tatuiruotė bus tik man ir niekam daugiau. Ir ne todėl, kad nutariau nutraukti santykius su Itu, o todėl, kad norėjau rimtų permainų savo viduje.

Kitą penktadienį apsivilkau senus drabužius, kurių negaila sugadinti, ir nudrožiau į saloną. Iš pradžių ketinau tatuiruoti tik liemenį, bet vėliau nusprendžiau ant abiejų rankų išsipiešti po drakoną. Pradėjome nieko nelaukę. Pirma ant odos reikėjo išpiešti kontūrą. Kai mašinėlė mažais dygsniukais pirmyn atgal svilino odą, jaučiausi tarsi pjaustoma sulūžusiu skustuvu. Sesija truko tris valandas.

— Šiai dienai užteks, — pasakė meistras, išjungęs mašinėlę. Susimokėjau, nuskubėjau namo, skubiai persirengiau ir išlėkiau į darbą.

Dėl meistro užimtumo teko lankytis pas jį kiekvieną dieną po tris valandas. Po kelių dienų susitikau su Ocuka pranešti, kad išsiskyriau su Itu.

— Jis susitikinėja su ana, todėl tai gera žinia, — sutiko jis.

Pati puoliau Itą. Jis vėl ėmė taukšti, kad tuojau mesiąs aną moterį, bet kadangi jis vis tiek visą laiką mane apgaudinėjo, jokių pasiteisinimų nepriėmiau. Jis kartą man uždrožė, bet aš jau buvau įpratusi. Kad ir kiek jis siautėtų, kad ir ką darytų, buvau pasiryžusi atsikovoti laisvę. Galiausiai Itas suprato, jog nenusileisiu, ir atidavė atsarginį buto raktą.

Pagaliau buvo baigta ir mano tatuiruotė. Liemuo iš priekio ir nugaros, pečiai, krūtys ir žastai buvo papuošti gyvu meno kūriniu. Supratau, jog pasielgiau teisingai.

Kol tatuiruotė gijo, tekantis kraujas priskresdavo prie marškinių ir nusirengiant man tekdavo saugotis, kad nenuplėščiau plonos odelės. Kai lipdavau į karštą vonią, visą kūną perštėjo. Kad neprasidėtų uždegimas ir neužsidėtų šašai, kiekvieną laisvą minutę trindavausi priešuždegiminiais vaistais. Ilgainiui perštėjimas liovėsi, tačiau oda ėmė pasiutiškai niežėti ir luptis lyg nusvilus saule. Man labai magėjo pasikasyti, tačiau nerizikavau sugadinti tatuiruotę ir kažkaip susitvardžiau. Žiūrėdama į tą nuostabų piešinį jausdavau visišką pasitenkinimą, kurio niekuomet nebuvau patyrusi. Atrodė, kad pagaliau tapau laisva.

SEPTINTAS SKYRIUS

Properša

Kai pasidariau tatuiruotę, pasikeitė mano požiūris į darbą. Anksčiau ėjau į barą, nes turėjau dirbti, ir be tikslo plaukiau per gyvenimą. Dabar ėmiau į viską žiūrėti rimčiau, atradau azartą dirbti ir gyventi. Štai tuomet susipažinau su Takamicu, ketveriais metais už save vyresniu jakudza. Tai atsitiko vieną vakarą, kai dalyvavau išgertuvėse su grupele klientų.

— Takamicu. Koks neįprastas vardas. Skamba senoviškai.

— Tiesą sakant, tai mano pavardė.

— O? Maniau, kad tai vardas. Atsiprašau.

— Nėra ko atsiprašinėti. Žmonės visuomet susipainioja.

— Ir visi trumpindami šaukia Taka, tiesa?

— Aha. Tu irgi galėtum taip kreiptis.

Jis nusijuokė, ir tą akimirką viskas aplinkui jį sustingo, vienintelis Taka liko gyvas. Neilgai trukus jis pakvietė mane į pasimatymą, bet buvau tiek atsikandusi pažinčių su ankstesniais savo vyrais, kad labai nervinausi pradėjusi su juo draugauti. Nieko jam neatsakiau, bet paskui išklojau visą tiesą apie tai, ką esu praėjusi. Takos tai anaiptol neatbaidė, ir mes pradėjom nuolat susitikinėti dieną. Lankydavomės filmuose, pietaudavome, kartu važiuodavome pasivažinėti, netgi nusipirkti drabužių ar avalynės. Kartais, kai jausdavausi labai nelaiminga, jis tiesiog pasėdėdavo šalia. Taka buvo šiltas ir

rūpestingas žmogus.

Vieną kartą, kai važiavome jo mašina, jis staiga ištarė:

— Jei neklystu, jūs kažkur čia gyvenote? Kur tiksliau?

Taka pasuko prie senojo mano šeimos namo, kuris, žinoma, mums nebepriklausė.

— Nenoriu prie jo artintis!

— Ar dar ilgai gyvensi praeitimi? Tau reikėtų pamėginti eiti į priekį.

Tai buvo pirmas kartas, kai jis pakėlė prieš mane balsą. Atrodo, tarsi jis matytų tamsiausius mano proto užkaborius. Aš nieko neatsakiau, tik parodžiau kelią.

— Čia pasuk į kairę.

Mes sustojome priešais namą ir išlipome. Instinktyviai ištiesiau ranką atverti vartus, bet jie buvo tvirtai užrakinti. Įdomu, kaip gyvena mano žuvys — ar jas tinkamai šeria? Ir dar ta sena vyšnia. Kaip norėjosi dar kartą ją paliesti! Bet iš čia jos pasiekti negalėjau.

Kartą, kai buvau maža, mama pasakė: „Tu buvai savo senelio akies vyzdys. Jis beprotiškai tave mylėjo.” „Tikrai”, — pridūrė tada tėtis. — Jis šnekėdavo apie tave nenutildamas. Čia tau, kad jį prisimintum. — Ir išėmęs kažką iš stalčiaus įdėjo man į delną. Tai buvo kišeninis senelio laikrodis. Man pasirodė, kad delne plaka jo širdis. Tačiau laikui bėgant laikrodis ėmė atsilikinėti, kol galutinai sustojo. Mano gyvenimas iki šiol priminė senelio laikrodį. Kažkuriuo momentu ėmiau nebepataikyti su laiku. Gyvendama šiame name iššvaisčiau marias laiko, o vėliau ilgai gedėjau, kad jis praėjo. Negalėjau susitaikyti, kad namas, kurį tėvas statė mums, dabar priklauso kitiems. Tačiau nepamiršau, jog su namu susiję ir pluoštas nemalonių prisiminimų. Gyvendama čia jaučiausi taip, lyg protas ir kūnas gyvuotų atskirai. Kol galutinai save praradau. Ir štai, stoviu čia, supančiota praeities taip, kad negaliu žengti į priekį. Kodėl vengiu dabarties?

„Užteks savęs gailėtis! Dabar turi gerą vyrą, — pasakiau sau.

— Ar tekėsi už manęs?

Tiesiog ten, prieš vartus, matant senajai vyšniai, Taka užmovė man ant piršto Tiffany žiedą. Su pasiūlymu jis užklupo mane visai netikėtai, bet pažiūrėjusi jam tiesiai į akis ištariau „taip”. Vėjelis pašiaušė vyšnios lapus. Tai buvo panašu į atsisveikinimą.

— Kaip manai, ar turėčiau paprašyti tavo tėvų leidimo?

— Taip. Dabar.

Pasilenkiau prie vyšnios ir pašnibždomis atsisveikinau. Toldama nuo namo, kur užaugau, aš daugiau nebeatsigręžiau. Nukreipiau žvilgsnį į priekį, žiūrėjau tiesiai į saulę.

Ar tėtis neprieštaraus vestuvėms? Svarsčiau eidama iš mašinos pro pagrindines duris į svetainę.

— Tėti, turiu tau pranešti kai ką svarbaus. Ar turi minutę laiko?

— Žinoma. Kas yra? — tėtis padėjo laikraštį.

Taka ėjo tiesiai prie reikalo.

— Mano vardas — Takamicu. Malonu su jumis susipažinti. Noriu paprašyti jūsų sutikimo vesti Šioko.

Nė nemirktelėjęs tėvas paklausė:

— Kokioje srityje dirbi?

— Esu Osegumio sindikato narys.

— Taip, gerai pažįstu tavo bosą. Hmm. Aišku. — Mes su mama nervingai klausėmės tėčio. — Puiku. Takamicu, pasistenk padaryti mano dukterį laimingą.

Negalėjau patikėti, kad tėtis iškart jį priėmė.

— Pasistengsiu, — atsakė Taka.

— Mažute Šioko, sveikinu! Aš taip džiaugiuosi dėl tavęs, — šūktelėjo mama su palengvėjimu.

Tėtis truputį pasišnekėjo su Taka, o paskui mes abu grįžome į mano butą.

Tą naktį lovoje Taka švelniai nuvilko visus mano drabužius. Tai buvo pirmas kartas, kai vyrui parodžiau savo tatuiruotę, ir tikrai nervinausi, bet jis paglostė nugarą ir pasakė, jog labai gražu. — Ačiū.

Užsimerkiau ir apsikabinau jį. Mylėtis su Taka buvo jauku ir gera, lyg pagaliau mano protas ir kūnas būtų susijungę.

Kai Takos drakonas su liūtu apsivijo mano Daju, aš įsivaizdavau, kokia laiminga turėjo būti kurtizanė, pagaliau radusi savo globėją. Giliai išmiegojau iki pat ryto, o praplėšusi akis pirma apkabinau Taką ir vėl prisitraukiau prie savęs.

— Šioko... — suniurnėjo jis mano vardą per miegus.

Mes vėl mylėjomės, taip pat gerai, kaip iš vakaro, kai užmigau padėjusi galvą ant jo peties.

Tėvų palaiminimą turėjome, bet Takos gyvenime buvo žmonių, kurie žinojo apie Itą ir nesveiką jo prisirišimą prie manęs. Jie įspėjo Takamicu, kad geriau paliktų mane ramybėje, jei nenori prisišaukti nelaimę, bet Taka atšaudavo niekada manęs nepaliksiąs. Jie kalbėjo, kad esu nevaldoma, ir ragino sprukti kuo toliau, kol dar ne vėlu. Girdėdama tokius dalykus, tirtėdavau iš baimės, kad Taka gali mane palikti, bet jis prisiekė atviromis akimis priimti iššūkius.

Pažadėjau sau, kad šiam vaikinui niekuomet nesuteiksiu skausmo. Bet pati praleidau ne vieną nemigo naktį nerimaudama, kad pasirodys Itas. Taip ir atsitiko.

Vieną rytą Taka išvyko į kalėjimą dalyvauti tradicinėse jakudzų sutiktuvėse, skirtose paleidžiamam grupuotės nariui. Itas, matyt, tykojo manęs laiptinės aikštelėje. Kai nešiau šiukšles, iššoko man už nugaros.

— Ei! Tai sugalvojai ištekėti už Takamicu iš Osegumio gaujos?

Kale tu!

Jis griebė mane už plaukų ir ėmė daužyti galva į betono sieną.

— Tarp mūsų baigta. Tai ne tavo reikalas!

Kraujas iš galvos tekėjo už kaklo, ir aš vos laikiausi nenualpusi.

— Tu priklausai man!

— Išgraužk!

Kitas dalykas, kurį pamačiau, buvo blizgantis juodas Ito batas, žengiantis ant mano veido. Jis toliau spardė mane, paskui pakėlė gėlę su visu puodu ir sutrupino į mano galvą.

Kritau ant šukių, o jis kumščiavo ir trypė mane, tysančią ant žemių. Skausmo jau nebejaučiau. Buvau taip sudaužyta, jog neturėjau jėgų pakelti ranką apsiginti. Staiga Itas tarsi nurimo ir liovėsi talžyti.

— Šioko, prisiminkim senus laikus, — tarė jis, tempdamas mane į butą ir versdamas ant lovos.

— Prašau, Itai, nereikia!

— Užsičiaupk, nes užmušiu!

Smogęs į veidą nudraskė drabužius, užsilipo ant manęs ir, sudrėkinęs seilėmis, įgrūdo penį. Įsiskverbimo momentas pažadino manyje šiurpių prisiminimų srautą. Gulėjau lovoje dar vaikas, prie manęs ėmė lįsti Midzugučis.

— Šioko, išleisk kokį nors garsą. Parodyk, kad tau patinka.

Tokius pačius žodžius kalbėjo padugnė Maedžima, tokia pati kabuki tatuiruotė švytuodavo virš manęs...

— Kaifas, ar ne? Aš daug geresnis už Taką, a? Ei, pajudink klubus. Bus dar geriau.

Jis nepaleido mano plaukų ir švokštė kaip šuva. Prakaitas žliaugė nuo jo veido ir kapsėjo ant mano kaktos, ritosi smilkiniais ir gėrėsi į paklodes.

Tai niekis. Tai tik seksas. Tai nieko nereiškia.

Kaip mokėjau, sukandau savo praskeltą lūpą. Iš kietai suspaustų akių ėmė tekėti krauju permieštos ašaros, primindamos man apie košmarą, išgyventą su Maedžima. Ito ranka laikė manąją visą naktį, kai sirgau. Prisiminiau, kokia šilta ir raminanti buvo ta sauja. Dabar ji buvo tokia atgrasi...

— Šioko, vežu tave į ligoninę.

Neįstengiau pajudėti, todėl Itas, pakėlęs mane, nunešė į savo automobilį. Kai pasiekėme ligoninę, jis pats nubogino mane į priimamąjį. Daktarui užteko vieno žvilgsnio, kad suprastų, jog esu sumušta. Jis pasisuko į mano palydovą ir įtariai paklausė, kas nutiko.

— Ji nukrito nuo laiptų.

— Nukrito? Šitaip susižaloti veidą krentant nuo laiptų?

— A, taip, ji dar kliudė stalo kampą. Tada... e...

Itas akivaizdžiai sutriko. Jis suprato, jog žemė slysta iš po kojų. Bet daktarui iš karto reikėjo skambinti policijai, jeigu norėjo, kad jį

suimtų...

Man buvo atgrasu žiūrėti į Itą.

— Nešdinkis iš čia! Daugiau nenoriu tavęs matyti! — surikau, sukaupusi paskutines jėgas.

Jis pasijuto nesmagiai. Nuslinko prie durų, bet išeidamas metė į mane įspėjantį žvilgsnį.

Gydytojas ėmė atidžiau apžiūrinėti mano žaizdas. Kairė ranka, kairė plaštaka, dešinė kelio girnelė ir du šonkauliai buvo sulaužyti. Sutrupėjo nosis, trūko viršutinė lūpa ir kairys vokas, galvoje liko dvi gilios žaizdos.

— Tendo, randus, kurie liks užsiuvus žaizdas jūsų galvoje, pridengs plaukai, bet jūsų veidas liks randuotas. Nemanau, kad ir kitos žaizdos visiškai užgis.

Aš amžiams liksiu randuota...

— Nesvarbu, susiūkite. Ir anestetikų man nereikia.

Daktaras vos nenugriuvo.

— Be nuskausminimo? Baisiai skaudės. Jūs neištversite.

Daktaras, pamatęs, kad kalbu rimtai, atsiduso. Per operaciją jis neištarė nė žodžio. Baigęs prakalbo.

— Tendo, baigiau. Dabar pasistenkite per daug neimti į galvą.

— Labai jums dėkui, — pasakiau žemai nusilenkdama.

Grįždama namo nusipirkau vaistų ir grįžau sugipsuota kaire ranka. Kai pasukau raktą spynoje, duris radau atrakintas. Taka buvo grįžęs.

— Ei, kas čia vyko? — šūktelėjo jis iš buto. Sienos liko nutaškytos krauju, viskas apversta.

— Na, atrodo baisiau, nei buvo iš tikrųjų, — atsiliepiau.

Taka pamatė mane, ir jo veidas iš įsiūčio pamėlynavo.

— Itas, taip?

Jis nuėjo prie spintos, kur laikė savo 38— ojo kalibro revolverį, užtaisė jį šoviniais ir pasuko prie durų.

— Taka, kur eini su ginklu? Palauk! Prašau, palauk!

— Nutilk!

Aš įsikibau į jo rankovę, bet jis nustūmė mano ranką. Užsikišo revolverį už juosmens ir trenkęs durimis išėjo. Nubėgau prie telefono skambinti jo grupuotės vyresniajam.

— Prašau, sulaikykite Taką. Jis nužudys Itą!

— Šioko? Kas yra? Nurimk. Nesuprantu nė žodžio, ką pasakei.

Aš skubiai nupasakojau, kas įvyko.

— Tas mulkis... — Pašnekovas tikriausiai nuleido ragelį, nes išgirdau jį riaumojant:

— Kas nors eikite ir atveskite Takamicu! Tuojau pat atgabenkite čia!

— Alio? Ar mane girdite?

— Šioko, niekur neik iš savo buto. Supratai?

Aš klaikiai bijojau, bet neliko nieko kita, kaip tik sėdėti ir laukti, kol pasirodys Taka. Jis grįžo tik naktį, susitvarstęs kairę ranką.

— Taka!

— Tu paskambinai mano bosui, taip? Jis liepė man nekvailioti dėl moters, bet kaip aš galėčiau gyventi, to nepadaręs? Todėl pamokiau tą niekšelį Itą ir pasakiau bosui, kad išeinu.

Žinojau, ką tai reiškia jakudzų pasaulyje. Mano žvilgsnis nukrypo į kairę jo ranką. Supratau, iš kur pro tvarstį sunkiasi kraujas. Jis nusipjovė mažylį pirštą.

— O Dieve.

— Privalėjau tai padaryti. Negaliu būti jakudza, jeigu tai reiškia, jog su mano moterimi kas nors gali šitaip pasielgti. Su jakudza nekvailiojama. Viskas baigta.

— Atleisk man. Labai prašau. Tai mano kaltė.

— Kodėl atsiprašinėji?

— Nes dėl visko aš kalta.

— Ne tu. Neverk.

Dabar negalėjau atskleisti, kad Itas mane išprievartavo. Galėjau tik melsti, kad Taka man atleistų.

— Šioko... Šioko... Nesirūpink dėl to.

— Pamylėk mane.

— Kaip mes mylėsimės, kai tu tokios būklės?

— Prašau.

— Kai pasitaisysi.

— Dabar.

— Skaudės.

Norėjau jam pasakyti, kad širdį skauda daug labiau už sužalotą kūną.

— Gal šiandien dar kas nors nutiko? — paklausė Taka.

— Ne...

— Šioko, tu kažką slepi nuo manęs?

— Ne, prisiekiu, nieko.

— Gerai. Rytoj susituokime.

— Rytoj?

— Ryt tavo gimtadienis, ar ne?

— Žinoma.

— Keliaukime pas Maki. Pradėkime viską iš naujo, tik mudu.

Kitą dieną nuėjome į miesto administraciją ir užregistravome savo santuoką. Gimtadienio dovanų gavau naują pavardę — Šioko Takamicu. Atsisakiau savo buto ir, pasiėmę truputį pinigų bei krepšį, kurį susikrovėme per naktį, mes su Taka visiems laikams palikome Osaką.

Maki su Ičianu persikėlė iš Kioto į Jokohamą ir nuomojosi ten

butą. Sėdėdama greitaeigiame traukinyje perkračiau vakarykštės dienos įvykius ir nepajutau nieko, tik skausmą — psichinį ir fizinį. Kaip galėjau mylėti žmogų, kuris mane šitaip trankė ir spardė? Maniau paaiškinusi jam savo jausmus. Nejaučiau jam jokios neapykantos ir pagiežos nuo tada, kai išsiskyrėme. Kodėl Itas neatlyžta? Kodėl jis verčia mane šitaip kentėti?

Prisiminus ant kaktos tyškantį jo prakaitą, įkaitusį, lipnų kūną, mano oda nuėjo pagaugais. Nebeliko jokių sentimentų miestui, kuriame gimiau ir užaugau.

Mes atvažiavome pas Maki į Jokohamą. Sesers butas buvo apšiurusiame senam mediniame name. Mūsų žingsniai aidėjo netvirtais metaliniais laiptais, vedančiais į antrą aukštą. Kai paskambinau, duris atidarė sesuo.

— Labas! Užeikite!

Butukas buvo mažas, vos dviejų kambarių, perskirtų popierinėmis slankiojančiomis durimis. Mažajame prie sienos stovėjo kotatsu stalelis ir televizorius ant pigių lentynų viršaus. Per televizorių rodė reklamą su šokančiais animaciniais veikėjais: meškiukais, triušiukais ar dar kažkuo.

— Šioko, pažvelk į save! Tau reikėtų padaryti pertrauką.

— Ne, neturiu tam laiko. Gal žinai, kur čia galėčiau rasti darbo?

— Na... — dvejodama nutęsė Maki, dirsteldama į kairę Takos ranką.

Tada prasižiojo Ičianas:

— Palik tai man. Pažįstu tipą, kuris vadovauja pačinko **[* Pačinkas (pachinko) — japoniškas biliardas]** salonui. Jis ieško darbuotojų. Parekomenduosiu jus.

— Ačiū, būtų puiku. — Uždėjau ranką ant vyro kelio. — Mes visai neturime pinigų. Jeigu greitai nesusirasime darbo, bus tikrai riesta.

Tuo metu bendros mūsų lėšos nesiekė 10 000 jenų, todėl Taka greitai sutiko.

Ičianas paskambino į biliardo saloną, ir mes tuojau pat buvome pakviesti pokalbio. Ičianas dar įkišo mums laikraštį, kur žirgų lenktynių skiltis buvo pabraukyta raudonu rašalu. Kaip ir tikėjausi, jis dar neatsikratė pomėgio lošti.

Iki biliardo salono, kur susitikome su vadybininku Hara, teko važiuoti ir traukiniu, ir autobusu. Kai paaiškinome jam savo padėtį ir paklausėme, ar galėtume apsigyventi darbuotojų bendrabutyje, vadybininkas sutiko ir pasiūlė man mėnesį pasigydyti. Sutarėme, jog padėsiu atlikti nesudėtingus darbus kontoroje, kol sugis veidas ir bus nuimtas rankos įtvaras, o tuomet pereisiu prie aptarnavimo langelio. Taka iškart buvo paskirtas salės prižiūrėtoju.

Iš pradžių gyvenome kaip vargo pelės. Tą mėnesį, kol dirbome už pirmą algą, vengėme leisti pinigus ir gyvenome, stengdamiesi naudotis

tuo, ką gaudavome už dyką, pavyzdžiui, plastikiniais žaidimų automatų puodeliais. Pakeliui namo pravažiavome nugriautą namą ir ten tarp šiukšlių radome kvadratinį veidrodį. Namuose pasidėjome jį ant krūvos senų žurnalų — taip įsigijome tualetinį staliuką. Veidrodžio kraštai jau buvo pradėję juoduoti, stiklas — padūmavęs, todėl į mus veidai žvelgė tarsi pro rūką. Bet mums tai nerūpėjo, nes galvojome tik apie darbą.

Vieną dieną kėliau sunkią dėžę su gėrimų skardinėmis ir pajutau stiprų skausmą pilve. Vėliau pastebėjau, kad kraujuoju. Hara leido atsiprašyti iš darbo, ir aš nuskubėjau tiesiai į ligoninę.

— Ponia Takamicu, jums gresia persileidimas. Jums reikia ilsėtis lovoje, — pasakė daktaras.

Žinia, kad esu nėščia, mane pribloškė, bet šiuo metu negalėjau į ją žiūrėti lengvabūdiškai. Mums leista gyventi bendrabutyje tik todėl, kad abu dirbame salone. Neteksime ir būsto, ir darbo. O kitų namų mes neturime.

Kai grįžau į darbą, Hara paklausė, kaip sekėsi. Jis atrodė nuoširdžiai susirūpinęs. Aš paaiškinau situaciją, ir jis nuėjo ieškoti nebrangios klinikos. Grįžo su lapeliu, ant kurio radau adresą, pavadinimą ir telefono numerį bei žemėlapį, kaip rasti gydymo įstaigą.

Nuvažiavau nedelsdama. Kliniką radau sename kontorų pastate. Kaip medicinos įstaiga, atrodė nelabai higieniškai, ir įranga buvo primityvoka. Klinikoje dirbo tik vienas daktaras ir viena medicinos sesuo. Baigęs mane apžiūrėti senyvas daktaras pasakė: „Jums — gresiantis persileidimas, tačiau visiškai gulimas režimas padėtų išsaugoti kūdikį.”

Švelnumas jo balse mane sugraudino.

— Daktare, bijau, kad dabar negaliu sau leisti kūdikio.

— Aišku, — atsakė jis ir iš stalo stalčiaus ištraukė blanką. — Užpildykite, padėkite savo parašą ir atneškite rytoj antrą po pietų. Naudosiu nuskausminamuosius, todėl šiandien po devintos valandos vakaro nieko nevalgykite. Ir negerkite.

Grįžau į darbą, gniauždama manilinį voką su sutikimo blanku. Gimdyčiau šitą vaiką, jeigu galėčiau. Mes su Taka susituokę, norėjau susilaukti jo vaiko. Jeigu tik galėčiau ilsėtis lovoje... Paprašiau Haros vienos išeiginės, jis davė dvi ir pasakė, kad nesirūpinčiau.

Kitą dieną į lombardą nunešėme Tiffany žiedą, kurį Taka užmovė piršdamasis, ir gavome pinigų operacijai. Antrą valandą atvažiavome į kliniką, bet aš stabtelėjau prie durų. Dar ne vėlu apsisukti ir nueiti... Pažvelgiau į suskilusią sieną aptrupėjusiais dažais. Štai kuo viskas baigiasi.

Uždėjau ranką ant išklerusios, pažaliavusios rankenos ir įėjau į laukiamąjį. Slaugė paėmė voką ir įteikė daktarui. Patikrinęs formą jis nieko nelaukęs pradėjo operaciją. Suleido man nuskausminamųjų ir

liepė skaičiuoti iki dešimties. Bet man visuomet būdavo labai sunku užmigti ir lengva pabusti. Suskaičiavau iki dešimties, bet taip ir neatsijungiau. Daktaras negalėjo atsistebėti.

— Savo akimis netikiu, — išlemeno jis drebančiu balsu. — Ponia Takamicu, jus vis dar sąmoninga? Gal jūs kartais didelė mėgėja išgerti?

— Ne, — atsakiau ir ėmiau grimzti...

Kai palengva atgavau sąmonę ir atmerkiau vieną sunkų voką, pajutau veriantį skausmą. Negalėjau nesurikti.

— Nejudėkite! Aš dar nebaigiau.

Aš linktelėjau ir stengiausi nedejuoti iš skausmo.

— Daktare, ar Šioko viskas gerai? Daktare! — pasigirdo supanikavusio Takos balsas už plonų medinių durų.

Netrukus išgirdau, kaip man ant galvos uždedamas kažkoks sunkus metalinis daiktas.

— Viskas. Baigta. — Kai išgirdau šiuos žodžius, mano kūną apleido jėgos. Daktaro balse jautėsi palengvėjimas, kai jis pasakė:

— Dirbu jau keturiasdešimt metų, bet dar nesu sutikęs tokio anestetikams nejautraus žmogaus. Jūs buvote nepaprastai drąsi. Na, bet dabar viskas gerai. Gal aš ir senstu, bet savo įgūdžių nepraradau.

Jis perkėlė mane nuo operacinio stalo ant lovos. Į kambarį nepatekdavo saulės šviesa, ant pagalvės žaliavo pelėsis. Kur kas skaudžiau už operacijos skausmą buvo apgailestavimas dėl prarasto kūdikio. Ašaros sruvo mano veidu ant pagalvės. Taka priėjęs atsisėdo prie lovos.

— Tai buvo teisingas sprendimas, — tarė jis. — Kitaip negalėjome pasielgti. Nesigraužk dėl to.

Jis paėmė mano ranką ir prispaudė sau prie skruosto, bet į akis pažvelgti nedrįso. Realybė tuomet buvo mums rūsti.

Neturėjau laiko gydyti savo kūno ir sielos, reikėjo grįžti dirbti. Mes abu triūsėme, neištiesdami nugarų, ir pagaliau atėjo pirmos algos čekiai. Laisvadienį nuėjome į Jokohamos parduotuvę nupirkti kokio vietinio gardėsio — juodų Bay Bridge sausainių, — kad galėtume nusiųsti mamai į Osaką kartu su mano laišku.

Brangioji mama,

Žinau, kad praeityje ne visuomet buvau gera duktė. Žinau, kad dėl manęs praleidai daug bemiegių naktų. Žinai, aš jaučiausi kalta dėl savo elgesio, bet buvau pernelyg savanaudė, kad atsisakyčiau pramogų ir šėlionių. Atleisk, kad rašau visa tai laiške, nes nesugebu to pasakyti į akis. Nuo šiol pradėsiu elgtis kaip dera. Mes su Taka sunkiai dirbsime, ir tu galėsi manimi didžiuotis. AŠ myliu tave, mama. Saugok save ir, prašau, nesijaudink.

Šioko.

Tėtis papasakojo, kad, perskaičiusi laišką, mama prispaudė jį prie

krūtinės ir šypsodamasi kaip debesuotą dangų praplėšusi saulė, pasakė: „Daugiau dėl mažosios Šioko mums nereikės jaudintis.”

Po dviejų dienų ji patyrė insultą.

Tėtis paskambino mums į darbą pranešti blogą naujieną. Kai pasakėme apie tai Harai, jis paragino tuojau pat ją aplankyti. Išsitraukė 100 000 jenų iš piniginės ir tarė:

— Neturite grynų? Paimkite.

— Negalėsime greitai atiduoti. Ar galėtume sugrąžinti dalimis?

— Ką čia kalbate? Čia nenumatytas atvejis. Galėsite grąžinti bet kada. Tavęs, Takamicu, negaliu išleisti ilgiau kaip dviem dienoms, bet Šioko gali užtrukti tiek, kiek reikės. Aš pats pasikalbėsiu su savininku. Klausykit, šiandien pamirškite apie visa kita. Skubėkite į Osaką, ir kuo greičiau.

— Ačiū tau. Kai nuvyksime, paskambinsime, — pažadėjome vadybininkui ir dėkingi nusilenkėme. Greitai sulakstėme namo pasiimti daiktų ir sėdome į artimiausią Osakos greitąjį traukinį. Atvykę radome mamą intensyvios terapijos skyriuje. Su širdį plakti skatinančiu aparatu ji priminė robotą. Plonais vamzdeliais apraizgytas jos kūnas atrodė tarsi įkliuvęs į voratinklį. Ji nebebuvo panaši į mano mamą.

Griebiau daktarą už peties.

— Gal operacija ją išgelbėtų? Ar galime jai kuo nors padėti? Sumokėsime, kiek reikės, tik prašau, išgelbėkite mūsų mamą. Maldauju jūsų.

— Užpakalinėje smegenų dalyje trūko vena, operuoti negalime. Bijau, kad niekuo negalime padėti pacientei. Galime tik laukti, kol jos širdis sustos, — dalykiškai atsakė jis.

Kažkas ausyse suūžė nelyginant vabzdžių sparneliai, ir pasaulis pajuodo. Kai atsipeikėjau, pasijutau gulinti ant ligoninės lovelės.

— Šioko, ar viskas gerai?

Ant sofos palei sieną Taka laukė, kol atsipeikėsiu.

— Kaip mama? — paklausiau sėsdamasi.

— Ją išvežė į palatą.

Išgirdusi tai atsistojau ir įsiaviau į ligoninės šlepetes.

— Kuris numeris?

— Jautiesi pakankamai stipri, kad pati eitum?

— Taip. Nieko tokio — anemija. Jaučiuosi gerai.

— Puiku... Štai čia.

Taka nusivedė mane už rankos į mamos palatą.

Kai pamačiau jos veidą, raudodama sukniubau ant grindų.

— Ach, mama! Kodėl taip turėjo nutikti?

Mano vyras stovėjo šalia ir užjaučiamai žiūrėjo. Jis žinojo, kaip aš myliu mamą. Kai rašiau laišką, jis paklausė, ką parašiau.

— Gėdinuosi tau parodyti, — atsakiau.

— Gali man nerodyti, tu pasakyk.

— Parašiau jai, kad gailiuosi dėl visko, ką esu padariusi.

— Gal rytoj nueinam į parduotuvę ir nuperkam jai kokių nors lauktuvių?

— Gera mintis. Dovana iš pirmosios algos.

— Jai patiks. Padėsiu tau ką nors išrinkti.

Kitą dieną, kai sukiojausi po saldumynų parduotuvę, nesumodama ką išrinkti, Taka parodė Bay Bridge sausainius ir pasakė: „O jeigu šitų? Esu tikras, kad jai patiks."

Paprastai Taka būdavo nekantrus, bet tokiais atvejais jis visuomet parodydavo dėmesį. Labai norėjau, kad jis liktų su manimi Osakoje ilgiau nei dvi dienas.

Pasikalbėjau su savo broliu ir seserimis telefonu, suderinau veiksmus. Tėvas su Daikiu turėjo dirbti, todėl jie aplankydavo mamą vakare. Maki, Načian ir aš paeiliui keitėmės, kad bent viena iš mūsų visą laiką būtų su mama. Pirmą dieną su manimi liko Taka. Kitą popietę, kai pasirodė Maki ir Načian, susikeitėme su jomis ir nuėjome namo išsimaudyti. Paruošiau pietus, padengiau stalą ir atsisėdau priešais Taką. Prieš pradėdamas valgyti jis įdėmiai į mane pasižiūrėjo.

— Tu geriau ko nors užvalgyk.

— Aš nealkana.

— Tu nuo vakar nieko nevalgei.

— Tikrai, kai dabar pagalvoju, nevalgiau...

Mano ranka paėmė lazdeles ir mechaniškai kilnojo maisto kąsnius į burną, bet valgiau nejausdama jokio skonio. Pagaliukų krebždenimas aidėjo tuščioje virtuvėje. Išspaudžiau ant kempinės ploviklio, paminkiau, kad suputotų, ir tylėdama išploviau indus. Buvo vasara, bet atrodė, kad iš čiaupo teka ledinis vanduo.

Kitos dienos popietę mes su taksi grįžome į ligoninę. Palikdamas mane prižiūrėti mamą Taka atrodė susirūpinęs.

— Šioko, privalai išlikti stipri, — pasakė jis, spausdamas petį.

Jis ilgai žvelgė į mamos veidą prieš išvykdamas atgal į Jokohamą.

Praėjus beveik savaitei po insulto, malonus mamos kvapas dingo, ir kambaryje oras pasidarė slogus. Kvapas vis stiprėjo, o kai norėdavau priglausti veidą prie jos, tvaikas imdavo skverbtis į šnerves, ir tekdavo nusisukti. Mama nebuvo vienintelė pacientė pasaulyje su mirusiomis smegenimis. Spėliojau, ar kitoms šeimoms taip pat tenka kęsti tokį kvapą prižiūrint savo giminaičius, ar tik mums? Tas įtarimas jau buvo pradėjęs nervinti, kai vieną dieną per rytinį patikrinimą atėjo trys jauni slaugytojai — dvi moterys ir vyras. Tiesiai prie mamos lovos jie pradėjo pokalbį.

— Ei, ar norite šį vakarą nueiti į karaokę? — paklausė slaugytojas.

— Ne, jeigu būsime priverstos ir vėl tavęs klausytis!

— Cha, tik pamanyk! Bet jeigu jis moka... — moterys sukikeno.

— Na, žinote, tik nereikia, — nusijuokė vaikinas. — Moku aš, tai einate ar ne?

— Gerai jau gerai, einame, — išsišiepė pirmoji slaugė, dirsteldama į mamos elektrokardiogramą.

— Niekas nepasikeitė?

Kiti du irgi pasižiūrėjo į skalę ir susiruošė išeiti iš palatos. Tada aš pratrukau.

— Palaukite minutę! Kaip drįstate šitaip elgtis su mano motina? Ji ne koks sumautas lavonas!

— Ach... ne, mes nenorėjome... — Visi trys ėmė purtyti galvas ir prieštaraudami moti rankomis.

— Tikrai? Nenorėjote? Nagi, pasakykite dar kartą, — grasindama iškėliau dešinę ranką.

— Ei, Šioko, liaukis! Ką čia dabar sugalvojai?

Tėvas, staiga išdygęs už nugaros, griebė mane per liemenį.

— Paleisk mane!

— Ar supranti, kur esi? — suriko jis.

Pagalvojau, kaip nusimintų mama, jeigu įsivelčiau į peštynes jos kambarėlyje.

— Eik ten ir nusiramink! — įsakė jis, paleisdamas mane.

— O jūs, suskiai? Stovėsite ir spoksosite? Nešdinkitės! — trenkiau kumščiu per stalą ir iš visų jėgų spyriau į duris.

— Atleiskite jai, ji karštakošė. Jeigu nuleistumėte jai šiek tiek kraujo, gal truputį atauštų, — kaip įprastai sarkastiškai pastebėjo tėvas.

— Ne, ne, nieko tokio. Prašome mums atleisti, — suvapėjo personalo darbuotojai, nusilenkdami visi kaip vienas. O tada apsisuko ir iškurnėjo lauk.

— Šioko, kas tau dabar?

Tėtis iš lėto atsisėdo į kėdę šalia lovos.

— Žinai, jie tiesiog prie mamos ėmė pliurpti apie karaokę, ir panašiai.

— Taip, labai netaktiška.

— Štai kodėl taip pasiutau!

— Suprantu, kaip jautiesi, bet prisimink, kur esi! Kodėl leidiesi tokių žmonių nervinama?

— Tavo tiesa, — sumurmėjau, nudelbusi akis į žemę.

Ant dešinės mano rankos pasirodė kraujo.

— Šioko, šiandien man nereikia į darbą, tai gal grįžk namo?

Tėtis kalbėjo įsitvėręs į mamos lovos turėklą ir žvelgė jai į veidą.

— Ne, aš šiąnakt nakvosiu čia.

— Aš irgi liksiu.

— Tėti, turėtum eiti namo.

Pasakiau taip, nes palatoje stovėjo viena sofa. Jeigu nakvoti likdavo du žmonės, vienam tekdavo miegoti ant sofos pagalvių, sumestų ant grindų, o kitam — ant kieto sofos karkaso. Ir vienaip, ir kitaip tėčiui nebūtų patogu, todėl kai sutemo, įtikinau jį pernakvoti namuose.

Po kelių dienų, kai slaugė keitė mamos sauskelnes, pastebėjau, kad kirkšnis skaisčiai raudona, iššutusi.

— Atsiprašau, gal rastumėte kuo patepti žaizdą? — paklausiau slaugės.

— Patepti? Jai to nereikia. Ponios Tendo smegenys mirė, ji nejaučia nei skausmo, nei perštėjimo.

— Tai tiesa, bet jeigu čia gulėtų jūsų giminaitė, ar irgi taikstytumėtės su tokia atsainia priežiūra?

— Na, aš... — ji nutilo.

— Jūs visos dirbate chirurginiame galvos skyriuje, todėl spėju, kad jums tai tik darbas. Bet suprantate, mano motina iš tiesų yra gyva tol, kol sustos jos širdis, netgi jeigu ji niekuomet nebegrįš į normalų gyvenimą. Ir jeigu nesuprantate, nereikia dirbti slaugytoja!

Slaugė skubiai ištepė vaistais mamą.

— Atleiskite, — pasakė ji nulenkdama galvą ir išėjo.

Man toks abejingumas atrodė visiškai beširdis.

Bandžiau prisiminti, kada paskutinį kartą buvau tokia supykusi. Kaip jankė, mėgdavau įsivelti į muštynes dėl kvailų dalykų, tokių kaip gaujos garbė ar kietas įvaizdis. Tuo pašėlusiu metu turėjau vaidinti „piktą". Prisimenu, kaip vieną kartą kalbėjausi su drauge telefonu, ir tėtis padarė pastabą dėl keiksmų. Kai kažką atrėžiau, jis, pagriebęs ragelį, vožė juo man per galvą. Mama visuomet prašydavo: „Šioko, ar negalėtum pamėginti elgtis taip, kaip dera damai?" Ji taip dažnai kartojo, jog tapo sparnuota fraze. Pagaliau tiek suaugau, jog galiu suprasti, kaip mano elgsena nervino tėvus, tik jau per vėlu. Atsisėdusi ant mamos lovos pažvelgiau jai į veidą.

— Mama, atleisk man.

Po kurio laiko pasirodė kita slaugė.

— Nekoks kvapelis, tiesa? Išskalaukime jai burną.

Ji pasiėmė švirkštą, pripildė jį vandens ir sušvirkštė į mamos burną. Tarsi mostelėjus burtų lazdele blogas kvapas išsisklaidė.

— Kodėl anksčiau taip niekas nepadarė? Aš nežinojau, kad tai padėtų! Negi personalui sunku?

— Na, apie kitas slauges nieko nežinau...

Nebuvo prasmės lieti ant jos savo pyktį. Ji išsiskyrė iš kitų bejausmių seselių. Iškart užuodė negerą kvapą ir tuojau pat ėmėsi jį šalinti. Ar kitos slaugės nemokėjo to padaryti? Ar mokėjo, tik nenorėjo pajudinti piršto? O gal jos net neužuodė smarvės, nes joms vis vien? Mane pykino nuo jų abejingumo.

Diena iš dienos tęsėsi alinantis vasaros karštis, lydimas nenutrūkstančio cikadų čirpimo. Staiga vieną vakarą cikados nutilo, ir mamos palata kažkaip pasikeitė. Girdėjau tik ritmišką elektrokardiografo pypsėjimą, primenantį nenutrūkstantį skaitmeninio žadintuvo signalą, ir dirbtinių plaučių šniokštimą. Tie garsai ėmė erzinti, todėl įsijungiau kažkieno paliktą nešiojamą kompaktinių plokštelių grotuvą ir pritildžiusi garsą įjungiau muziką.

Diena krypo vakarop, dangus nusidažė rausvai. Žvilgsniu keliaudama nuo dangaus prie medžių, pastebėjau ant žemės krentantį išsinėrusios cikados kiautuką. Kažkur girdėjau, kad cikados gyvena tik kelias savaites. Jos leido savo brangų gyvenimą nepaisydamos vasaros karščio, be atodairos kviesdamos sau porą, paskui, nustojusios groti, nusliuogdavo nuo gimtojo medžio ir grįždavo į žemę. Palikdavo vienintelius namus, kuriuos žinojo, ir mirdavo. Namas, kuriame užaugau, buvo nugriautas, neliko nė pėdsako. Ir netrukus vėl patirsiu netekties skausmą...

Sėdėdama ir mąstydama praradau laiko nuovoką. Vakarėjančiame danguje ėmė žiebtis mažulyčiai žvaigždžių smeigtukai. Staiga žalius lapus nupurtė stiprus vėjo gūsis. Atrodė, kad mama paskutinį kartą taria sudie. Paėmiau jos ranką.

— Prašau, nemirk, mama. Ketinau būti tau labai gera duktė. Prašau, nepalik manęs. Aš nenoriu likti viena.

Negalėjau liautis verkusi. Tada pastebėjau, kaip mamos skruostu nusirita viena ašara.

— Mama!

Ji negalėjo kalbėti, bet įstengė užmegzti su manimi ryšį. Jaučiau, kad ji sako, kaip mane myli. Švelniai nubraukiau ašarą nuo žando ir pažvelgiau į jos šiltą, mielą veidą.

Mama. Kad ir kur būčiau, kad ir ką daryčiau, ji visada užstojo mane. Baisiai norėjau dar kartelį išgirsti raminantį jos balsą: „Šioko, tu namie!" Muzika baigėsi, ir su kvėpavimo aparato šniokštimu ėmė mišti mano kūkčiojimas.

Kitą dieną, 1991 rugpjūčio 28— ąją, 8:03, sulaukusi penkiasdešimt devynerių metų, mirė mano mama. Paliko šį pasaulį kaip pro medžius prašniokštęs vėjo gūsis. Kai išlydėjome mamos kūną iš ligoninės, ligoninės direktorius ir slaugytojai išsirikiavę susikabino rankomis pasimelsti. Tie žmonės buvo visiškai abejingi, tačiau dabar, matant direktoriui, net ašarą sugebėjo išspausti. Kokie aktoriai! Neabejojau, jog ligoninės vadovas net neįsivaizduoja, kaip nerūpestingai jie prižiūri savo pacientus ir kaip arogantiškai su jais elgiasi. Atrodo, žmonės sugeba ašaroti, kai jiems naudinga, nors nejaučia jokio skausmo ir visiškai neliūdi.

Karstas buvo įkeltas į katafalką, ir mes pasukome laidojimo namų link. Altorių puošė baltos chrizantemos. Iš senos nuotraukos mums

šypsojosi išdidintas ir įrėmintas mamos veidas su juodu kaspinu.

— Šitas kambarys skirtas persirengti šeimos moterims, — parodė į duris patarnautoja.

Nevilkėjau kimono nuo šičigosan **[* Šičigosan (shichigosan) — tradicinė japonų šventė trejų ir septynerių metų mergaitėms bei trejų ir penkerių metų berniukams, kasmet švenčiama lapkričio 15 d. Mergaitės paprastai pirmą kartą apsivelka kimono]** vaikų šventės, kai buvau septynerių. Tada išdidžiai šypsojausi fotografui, o tėvas stovėjo už manęs, padėjęs ranką man ant peties. Už vienos rankos mane laikė mama, o kitoje gniaužiau saldainių maišelį. Tai, atrodė, buvo labai seniai.

Nuėjau į persirengimo kambarį, kur prieš žmogaus ūgio veidrodį persirenginėjo mamos seserys ir kitos giminaitės. Priėjusi prie vienos iš patarnautojų tyliai paklausiau:

— Ar negalėčiau persirengti atskirai?

Moteris atrodė nustebusi.

— Atleiskite, bet moterims turime tik vieną kambarį.

— Tokiu atveju persirengsiu vėliau, — atsakiau sumišusi.

— Turime tik vieną kimono specialistę, todėl geriau, kad rengtumėtės kartu.

— Nenoriu, kad kitos pamatytų mano tatuiruotę.

— Ką? A, supratau.

Ji priėjo prie kimono specialistės ir prisidengusi ranka kažką šnipštelėjo.

Kai atvykau į Jokohamą, Maki pamatė mano tatuiruotę. Ji labai pasiuto.

— Ką sugalvojai? Tu moteris, dėl Dievo! Jeigu sužinotų mama ar tėtis, labai užsigautų. Vieną dieną gailėsies, kad pasidarei.

— Aš niekuomet nesigailėsiu.

— Taip, kurgi ne! Didesnės kvailystės negalėjai sugalvoti!

Ir ji pikta nusisuko.

Dabar sesuo piktdžiugiškai šnipštelėjo: „Sakiau, kad turėsi problemų!" Tačiau ji vis tiek sugebėjo išprašyti visas giminaites iš kambarėlio, kad galėčiau persirengti.

Į šarvojimo salę atėjau paskutinė. Mes visi sustojome pasidaryti šeimos nuotrauką prieš altorių.

— Vargšė Šioko, ta aukšta apykaklė atrodo tokia nepatogi, — sarkastiškai nusišaipė Maki. Ji negalėjo pamiršti tatuiruotės.

— Maki, ar atnešei mamos kosmetikos?

— Taip, štai čia.

Ištraukiau mamos lūpdažį ir teptuką. Atidariusi pudrinę įkvėpiau pažįstamo jos kvepalų aromato. Kažkokiu būdu laikui bėgant tobulą mamos veidą pakeitė raukšlėtos senutės veidas. Nusprendžiau išlydėti ją į dangų gražią. Ėmiau tepti lūpų dažus, bet mano ranka taip

drebėjo, kad pagražinti visą veidą prireikė gero pusvalandžio.

Kiekvienas laidotuvių dalyvis įdėjo į mamos karstą po gėlės žiedą, atsisveikino su ja, ir tada karstas buvo išvežtas į krematoriumą. Aš stebėjau, kaip užsiveria krosnies durys. Kai išėjome laukan, pakėliau akis ir nulydėjau į viršų vinguriuojantį baltą dūmelį. Mama kilo tiesiai į dangų. Kai ugnis užgeso, prižiūrėtojas atidarė krosnies duris, surinko pelenus, kaulus ir supylė juos ant stalo.

— Atleiskite, tai buvo jūsų mama? — paklausė jis, maudamasis pirštines.

— Taip, mama.

— Kiek metų jai buvo?

— Penkiasdešimt devyneri.

— Tokia jauna. Labai užjaučiu.

Trapūs mamos kauleliai priminė koralus su tūkstančiais mažų skylučių. Mes ilgai gaišome, kol juos surinkome. Prižiūrėtojas, matyt, pastebėjo įsisenėjusią osteoporozę ir sunerimo, kad atminimo lentelėje suklydome rašydami mamos amžių.

Prieš insultą mama vakarieniavo su tėčiu.

— Buvo skanu, bet jaučiuosi pavargusi, — tarė ji, kai abu baigė valgyti. — Einu pagulėti.

— Ar viskas gerai? — paklausė tėtis.

— Nieko tokio. Ačiū.

Ji daugiau nebeatsimerkė. Užsispyrusi nupirkti mums nedidelį namelį, ji dirbo iš paskutiniųjų, kad įgyvendintų savo svajonę, bet galiausiai tiesiog pervargo. Todėl ji padėkojo savo brangiam vyrui, su kuriuo išgyveno gerus ir blogus laikus, ir paliko šį pasaulį.

Aš vis galvojau, kaip tąkart pakirdusi iš ligos patalo neradau mamos šalia lovos ir išlėkiau į gatvę jos ieškoti. Dabar kad ir kiek ieškočiau, mamos neberasiu. Mano ašaros liejosi nesutramdomai.

AŠTUNTAS SKYRIUS

Grandinės

Po mamos mirties tėtis atsisakė namo, kurį jie kartu nuomojo. Načian persikėlė gyventi pas mano brolį, kad galėtų baigti vidurinę mokyklą. Tėtis nutarė, kad Jokohamoje ras daugiau darbo nei Osakos rajone, ir persikėlė gyventi pas Maki.

Vieną dieną, praėjus pusmečiui, mus susirado susirūpinęs Hara. Jis susiginčijo su biliardo salono savininku dėl vadybos metodų.

— Jeigu galėčiau ilgiau čia tverti, likčiau ir judu prižiūrėčiau. Alga čia pakankama, bet tiesiog daugiau nebegaliu. Išeinu mėnesio gale, — pranešė jis mums. — Jeigu išeisite su manimi, pasirūpinsiu, kad rastumėte darbą. Bus sunkus laikotarpis, bet jis gali išeiti jums į naudą. Ką manote?

Mes su vyru mylėjome Harą kaip brolį, todėl daug nesvarstėme.

Išėjome iš biliardo salono, pasiėmę nedideles santaupas persikėlėme į vieno kambario butuką Tokijuje. Hara surado darbo Takai vartojamųjų paskolų kompanijoje, o aš įsidarbinau Šinjuku bare, kuris dirbo dešimties valandų pamainomis nuo septynių vakaro iki penktos ryto. Tačiau po kurio laiko Harai teko palikti Tokiją ir sugrįžti į gimtąjį Kumamoto miestą pietinėje Japonijoje.

— Nepamirškite to, ko jus mokiau. Tikiuosi, kad vieną dieną turėsite savo paskolų kompaniją, — pasakė jis šypsodamasis, kai palydėjome į oro uostą.

Išvykus artimiausiam mūsų draugui supratome, jog Tokijuje esame visiškai vieni ir nėra namų, į kuriuos galėtume grįžti.

Mano apsisprendimas dirbti taip, kad galėčiau padėti savo šeimai, visuomet pasireikšdavo per dideliu spaudimu sau. Didžiausia problema — turėjau nuolat skolinti pinigus seseriai, nes Ičianas ir toliau lošė. Jokiame darbe jis ilgai neužsibuvo ir verčiau pinigus melžė iš savo tėvų. Maki gyvenimas buvo apgailėtinas. Ji negalėjo dirbti dėl kūdikio ir buvo prasiskolinusi keletui kreditorių. Neilgai trukus ji ėmė prašyti, kad paskolinčiau pinigų.

Netrukus kiekvieną mėnesį teko dalyti pinigus į kairę ir į dešinę. Bet ir to nepakako, sesuo ėmė skolintis net iš tėvo. Kai tėčiui pasidarė striuka, jis ėmė skolintis iš manęs. Jaučiausi kaip savo uodegą gaudantis šuva — kuo daugiau dirbau, tuo greičiau tirpo pinigai ir niekuomet negalėjau jų susitaupyti. Palaipsniui, kai Ičianas išpūtė žmonos skolas, teko įtraukti į ratą savo vyrą Taką.

Aš vyliausi, kad laikas užgydys širdgėlą po mamos mirties, tačiau jos ilgesys vis stiprėjo. Pasiekiau tokią stadiją, kad negalėjau galvoti apie nieką kita. Po jos mirties svėriau šimtą penkis svarus, per pusmetį svoris nukrito iki devyniasdešimt penkių. Laimė, mane paaukštino, todėl sveikatos labui paprašiau sutrumpinti darbo valandas iki keturių — nuo aštuntos vakaro iki vidurnakčio.

Vieną sekmadienį Taka pasiūlė nueiti pietų, ir išsiruošėme į šiabu štabu **[* Šiabu šiabu (Shabu shabu) — japonų patiekalas, kai plonai supjaustyti mėsos ir daržovių griežinėliai verdami ant stalo padėtame sultinio puode, o vėliau mirkomi įvairiuose padažuose]** restoraną. Vidury stalo pūpsojo didžiulis varinis verdančio vandens puodas, šalia jo — kalnas daržovių ir jautienos lėkštė. Plonai supjaustytos mėsos griežinėliai panėšėjo į kortų malkas kazino, į kuriuos mane nusivesdavo klientai. Prisiminiau, kaip eidavome pietauti su šeima, kai buvau vaikas, ir mama sakydavo: „Maistas visuomet skanesnis, kai valgome visi kartu.”

— Kas yra? — Taka alaus bokalu pastūmė į šoną sezamo pavilgo dubenėlį ir pastatė bokalą ant stalo.

— Kaip norėčiau, kad su mumis būtų mama.

— Šioko, tavo mamos nebėra. Kiek laiko reikės, kol su tuo

susitaikysi?

— Žinau, bet...

— Aš vis dar čia.

Nuo puodo kylantis garas užstojo Takos veidą, ir nors mano vyras sėdėjo kitapus stalo, atrodė kaip už daugelio mylių.

Matyt, tuo metu pasidariau emociškai nestabili. Mane sunervindavo paprasčiausi dalykai, išėjusi iš darbo beveik su niekuo nekalbėdavau. Kai apsilankiau pas gydytoją, jis nustatė gilią depresiją ir skyrė vaistų.

Buvo 1990— ųjų pradžia. Klestėjimo periodas, kuriuo Japonija džiaugėsi ankstesnį dešimtmetį, baigėsi. Ekonominis burbulas sprogo, ir verslas bare tapo vangus. Praeityje buvo nesunku šeimininkui susimokėti palydovės mėnesinį mokestį, bet dabar klientai taip nesišvaistė, kaip anksčiau. Tačiau aš vis tiek tiksliai kaip laikrodis siunčiau pinigus seseriai. Nenorėjau įtraukti vyro į savo šeimos reikalus, todėl kiekvieną dieną smaugiausi darbe. Bet kuo labiau stengiausi susitvarkyti viena pati, tuo labiau prastėjo mano psichinė būklė.

Man suėjo dvidešimt ketveri, bet gyvenimas nepasitaisė. Senos problemos niekur neišnyko, aš pasiligojau ir nuo visko pavargau. Bandžiau įtikinti Maki, kad skirtųsi su Ičianu, bet sesuo neklausė. Ji visuomet užstodavo vyrą, tvirtindama, kad vaiku turi rūpintis abu, aiškino, koks jis iš tiesų puikus žmogus ir kaip tuojau grįš į doros kelią. Kadaise pati taip elgiausi su Itu. Kad ir kiek jis mane velėjo, atleisdavau jam, nes mylėjau. Maki tuomet gyveno toli, kai draugavau su Itu, bet ji buvo mirtinai susirūpinusi. Ji prapliupdavo verkti, šaukti į ragelį, maldaudavo kuo greičiau jį mesti: „Jis vedęs ir tave muša. Kaip jis gali tave mylėti? Tau ką, neužtenka, kad esi kažkieno meilužė?” — klausdavo ji. Dabar supratau, jog tuomet sesuo kalbėjo tiesą. Ar Maki teks praeiti tokį pat pragarą, kol atgaus sveiką nuovoką?

Mano svoris nukrito iki aštuoniasdešimt aštuonių svarų, vaikščiojau tokia išblyškusi, kad labiau priminiau vaiduoklį. Tačiau tuo metu jaučiausi tokia prislėgta ir kupina iliuzijų, jog žiūrėdama į veidrodį nieko nemačiau.

Kasnakt mane kankindavo košmarai. Senų laikų prisiminimai... Apsimestinis gardžiavimasis tėčio parneštais pyragais, kad tik nepradėtų siautėti... Mokyklos laikų pragaras, patyčios, kad esu stora...

Dirižablis! Kiaulė!

Pabusdavau sunkiai alsuodama, išpilta prakaito, ausyse tebeskambant senoms pravardėms.

Negaliu grįžti prie to. Negaliu sustorėti!

Griebdavau buteliuką raminamųjų ir prarydavau saują. Žinau,

kad nereikia galvoti vien tik apie savo kūną, bet nesugebėjau prisiversti valgyti. Galiausiai supratau, jog turiu rimtą valgymo sutrikimą. Tačiau Maki ir tada ateidavo pas mane ašarodama kaulinti pinigų.

Vieną naktį susapnavau, kad drakonas nuo Maedžimos nugaros kaip gyvatė vejasi aplinkui mano liemenį. Protas sugrąžino pokalbio nuotrupas.

Šioko, ateik čia.

Pasitrauk nuo manąs!

Tavo tėvas nebeturi iš ko išpešti pinigų.

Taip, žinau...

Jeigu ne aš, jam galas.

— Ne! — surikau iš visų plaučių ir atsimerkiau. Prakaitas sruvo smilkiniais ir tekėjo už kaklo, krūtinėje daužėsi širdis. Kad ir kiek muisčiausi, pinigai buvo mane kaustanti grandinė.

Po mamos mirties neturėjau jokių lytinių santykių su Taka. Norėjau sugrąžinti tai, kas buvo tarp mūsų, bet kūnas ir protas neklausė. Kartais man atrodydavo, kad bėgu akinu juodu tuneliu ir nematau jo pabaigos. Nekenčiau savęs už tokį silpnumą. Tačiau net ir tada nepraleidau nė vienos darbo dienos.

Dvidešimt penkeri metai, aštuoniasdešimt šeši svarai. Svoris tirpo kaip pinigai, kuriais šelpiau seserį. Kaip norėjau pasikalbėti su mama... Kad ir kiek dirbau, vis buvo negana. Tapau Takai nepakeliama našta. Nuo tokių minčių sukosi galva. Jeigu pavykdavo ką nors įkišti į burną ir nuryti, iškart supykindavo ir išvemdavau. Kai abu persikraustėme iš Jokohamos į Tokiją, buvome vargšai, tačiau bent laimingi. Išeiginėmis dienomis eidavome į parduotuves ir netgi galvodami, kad nieko negalime sau leisti, pasitenkindavome 300 jenų kainuojančia šviežiai spaustų apelsinų sulčių stikline iš stoties kiosko. Priešpiečiams užkandinėje suvalgydavome lakštinių, užsisakydami pigiausių iš meniu, pasidalydavome viena bulve ir mėsos kroketu.

— Yra vilties, kad kitą kartą galėsime suvalgyti po vieną, — juokaudavau, pagaliukais dalindama kroketą per pusę.

Vakare laidydami juokelius ir kvatodami traukdavome siaura, neapšviesta gatvele iki artimiausios krautuvėlės, ir kelias mums neprailgdavo. Nusipirkdavome vieną alaus, vieną vaisvandenių skardinę, po saldų ir sūrų užkandį ir pasimėgaudavome jais po pietų. Negi aš kada nors jaučiau tokį malonumą valgydama? Kuo aš pavirtau? Buvau įsukta į pasišlykštėjimo savimi verpetą.

Vieną dieną paskambino tėtis.

— Maki reikia pinigų. Gali padėti?

— Ką? Aš paskolinau jai 70 000 jenų vakar iš ryto! Vakare ji atėjo verkdama, kad Ičianas pavogė juos ir ji negalinti apmokėti savo sąskaitų, todėl daviau dar 70 000 prieš išeidama į darbą. Per vieną

dieną atidaviau 140 000! Negaliu sau leisti šitaip švaistytis.

— Žinau, kad negerai visą laiką prašyti pagalbos, bet ji daugiau neturi į ką kreiptis. Turi jai padėti. Ji tavo sesuo.

— Gerai... — atsidusau mintyse.

— Atleisk, bet turiu ir Takamicu paprašyti paslaugos. Paprašyk jį pervesti į mano sąskaitą 100 000 jenų. Pažadu, kad grąžinsiu.

— Tėti, kodėl... — pradėjau, bet laiku sustojau. — Taip, žinoma. Taka mielai tau padės.

Kaip tėvas, kurio taip bijojau, virto nuolankiu žmogeliu, elgetaujančiu dėl Maki? Netgi būdama jankė, Maki buvo tėvo dukrelė ir jam viską prisipažindavo. Tėtis šnekėdavosi su vyresniąja dukra apie viską. Atrodo, juos siejo panašus ryšys, kaip mane su mama.

Pasikalbėjau su vyru, jis pervedė tėvo sąskaiton pinigų. Jokio skirtumo, kad sąskaita ne Maki vardu, buvo akivaizdu, kad pinigai keliaus tiesiai Maki. Kiek pinigų tie žmonės ištaško?

Karščiavau visą savaitę, ir mano savijauta nė kiek nesitaisė, todėl Taka nuvežė mane į ligoninę. Jie padarė keletą tyrimų ir nustatė inkstų problemą. Daktaras pasakė, kad būtina dializė, ir įteikė užpildyti formą prieš kitą vizitą. Sėdėjau apstulbusi, o Taka, kaip visuomet, buvo šalia. Jis pažadėjo dėl manęs padaryti viską, kad tik pasijusčiau geriau. Bet dializės kaina mums buvo per didelė. Ir ją reikės daryti visą likusį gyvenimą. Ar galiu būti tokia našta vyrui? Kai kitą dieną išlydėjau Taką į darbą, uždariau duris ir grįžau į butą. Norėjau užmigti, nieko nematyti ir negirdėti.

Aš labai stengiausi nevartoti migdomųjų, kuriuos skyrė daktaras. Bet dabar surinkau visas tabletes, kurias kroviau spintelės stalčiuje, susibėriau į burną per kelis kartus ir nuploviau vandeniu. Atsisėdau ant grindų, nugara atsirėmusi į šaldytuvą ir žiūrėjau, kaip pasaulis paraudonuoja, vėliau pažaliuoja. Grimzdama į nebūtį išvydau švirkštą, prisipildantį mano kraujo. Dabartis ir praeitis susitiko... Jaučiausi pagaliau sutraukiusi mane dusinančias grandines ir galinti lengviau atsikvėpti. Nieko nebemačiau ir nebegirdėjau...

Grįžęs namo po darbo Taka rado mane be gyvybės ženklų priešais šaldytuvą, iškvietė greitąją, bet aš buvau prie mirties. Greitosios pagalbos automobilyje man sustojo širdis, bet medikams pavyko vėl ją užvesti. Dar kartą ji sustojo ligoninės lifte. Jie vėl mane atgaivino ir nuvežė į operacinę. Ten mano širdis sustojo trečią kartą, ir daktaras išėjo pasikalbėti su Taka.

— Geriau susisiekite su kitais šeimos nariais. Darome viską, ką galime, bet geriau pasiruošti blogiausiam.

— Ką?

— Jūsų žmona kritinės būklės. Jeigu ir išgelbėsime ją, yra didelė tikimybė, kad ji liks visam laikui vegetacinės būklės. Tikėtina, kad širdžiai sustojus buvo pažeistos smegenys.

Palikęs Taką su tokia prabloškiančia žinia, gydytojas uždarė operacinės duris. Po kurio laiko lempa, rodanti, kad vyksta operacija, užgeso.

Komos būklės gulėjau savaitę. Prisimenu, jaučiausi tarsi atviroje bekraštėje tuščioje erdvėje. Veržiausi į priekį, tačiau girdėjau už nugaros kažką vos girdimai šaukiant mane vardu.

Turiu paskubėti.

Žengiau didelį žingsnį ir, vos tik mano koja palietė žemę, išgirdau:

— Šioko!

Supratau, kad tai tėčio balsas, ir po sekundės pajutau į akis plieskiančią akinančią šviesą. Prie mano lovos stovėjo tėtis, Taka ir Maki.

— Šioko! Neištversiu, jeigu dar ką nors prarasiu! — ištarė tėvas, gniauždamas man ranką. Jis verkė, nors mirus mamai nemačiau jo ašarų.

— Atleiskite, — sušnibždėjau pro deguonies kaukę. Tai buvo skaudžiausia — ne ką pati patyriau, o kad priverčiau kitus verkti dėl manęs. Pirmą kartą gyvenime pamatytos tėvo ašaros buvo stiprus sukrėtimas. Dabar tai jau tikrai atsistosiu ant kojų.

Po mėnesio džiūgavau išleista iš ligoninės namo. Nors mūsų butukas buvo nedidelis, vieno kambario, jis atrodė geriausia vieta pasaulyje. Laimė, man pavyko išvengti smegenų pažeidimų. Inkstų problema kėlė nerimą, bet, kai buvo atlikti tikslesni tyrimai, gydytojai nusprendė, jog dializės vis dėlto neprireiks. Deja, dėl ligoninėje įkišto į gerklę vamzdelio negalėjau gerti vandens, tik čiulpti ledukus. Žinoma, negalėjau valgyti jokio maisto, ir svoris nukrito dar labiau — iki aštuoniasdešimt keturių svarų.

Ir Taka įkyrėjo tuo savo: „Tau reikia priaugti svorio. Žinai, moterys labai dailios, kai truputį apvalainos.”

Pagaliau, po viso to, kas įvyko, išmokau matyti dalykus tokius, kokie jie yra, o ne kaip rodė mano iškreiptas protas.

— Na, — tarė daktaras, kai paklausiau jo, ar pasveikčiau priaugusi šiek tiek svorio, — jūsų kūno funkcijos silpnokos, todėl gali prireikti nemažai laiko, kol pasieksite sveiką svorį. Patariu jums apsišarvuoti kantrybe.

Leidau dienas namuose, žvelgdama į viską pozityviai, stengiausi grįžti į normalų gyvenimą. Pradėjau normaliai valgyti, bet tiek baustam kūnui nebuvo lengva grįžti prie devyniasdešimties svarų. Tačiau nepasidaviau, ir po šešių mėnesių pasijutau daug sveikesnė.

Mane visuomet domino kosmetika, todėl nutariau praktiškai panaudoti savo hobį ir įstojau į profesionalaus makiažo mokyklą. Tiesą sakant, norėjau išmokti paslėpti veido randus. Jie nebuvo labai matomi, tačiau geriau įsižiūrėję žmonės dažnai manęs klausdavo, ar

tik nebuvau pakliuvusi į kokį nelaimingą atsitikimą. Tai nebuvo vienintelis praeities sumušimų palikimas. Kad ir kaip stengiausi neišsiduoti, dieną prieš lietų arba drėgnu oru sužeistos mano kūno vietos imdavo mausti. Be to, mes su Taka vis dar nesimylėjome. Netgi nustojome apie tai kalbėtis. Išsigandau, kad prarandu savo moterišką tapatybę. Stovėdavau prieš veidrodį spoksodama į savo atvaizdą ir mačiau tik randus.

Makiažo mokykloje man išties puikiai sekėsi ir kiekvieną kartą prieš eidama iš namų praleisdavau po dvi valandas kruopščiai tepdama makiažą, bet sėkmingai užmaskuoti savo randų nepavyko. Niekada pernelyg nesididžiavau savo išvaizda, o tie randai įvarė dar didesnį kompleksą. Ilgokai svarsčiusi, pasiryžau aplankyti plastikos chirurgą. Jis pasakė, kad visiškai randų neatsikratysiu, bet galįs sutvarkyti taip, kad makiažas juos paslėps. Aišku, tikėjausi ne tokio atsakymo. Tačiau praėjus kelioms dienoms po dvidešimt septintojo gimtadienio radau drąsos operuotis. Kaip žadėjo daktaras, randai tapo lengvai užmaskuojami. Gal ir ne kažin kas, bet jaučiausi daug geriau. Ir tada nutiko vienas nuostabus dalykas. Kartą, kai pasipuošusi vaikštinėjau po parduotuves Šinjuku rajone, gatvėje mane pašaukė palydovių ieškantys vyrukai. Atėjo metas vėl grįžti į darbą, todėl leidausi nuvedama į prašmatnų Šinjuku klubą. Alga buvo gera, todėl nutariau pasiūlymą priimti.

Ėmiau dirbti ir staiga pradėjau naują gyvenimą, kuris sukosi apie mano darbą. Keldavausi vėlai, pasižiūrėdavau naujienas, perskaitydavau laikraštį nuo pradžios iki galo, įskaitant vietos ir tarptautines žinias, netgi finansines ir politines skiltis, kurios anksčiau manęs niekuomet nedomino. Buvau pasiryžusi išmokti bendrauti su visokiausio plauko klientais. Kai suvalgydavau vėlyvus pusryčius, pasipildavo klientų skambučiai. Jeigu pakviesdavo susitikti su jais prieš darbą ir palydėti į klubą, išeidavau iš namų anksčiau nei paprastai, pasidarydavau šukuoseną ir susitikdavau su jais pietų. Jeigu jau dirbu šį darbą, privalau tapti geriausia. Planavau nelikti viena iš atsarginių palydovių, kurios padeda geriausioms. Norėjau būti brangiausiai apmokama klubo palydovė.

Kartais, bendraudama su kai kuriais klientais, pasijusdavau grįžusi į praeitį. Jie mėtė pinigus tarsi išpūstos ekonomikos eros atgyvenos. Ir šioje spalvingoje visatoje vyko arši konkurencija tarp palydovių. Darbas užsidarius klubui nesibaigdavo. Mes paprastai eidavome kur nors išgerti su brangiais klientais, todėl namo grįždavau tik paryčiais.

Vieną naktį, grįžusi vėlai kaip visada, sušnibždėjau vyrui į ausį:

— Nori pasimylėti?

— A?

— Nagi, Taka, pasimylėk su manimi.

— Ką čia kalbi? Žinai, kad tavo kūnas dar šimtu procentų neatsigavęs. Nereikia.

— Ne, aš noriu.

— O tu nepavargusi? Jau vėlu.

— Visai ne.

— O aš pavargęs, supranti? Eik miegoti.

— Och... — Man tai buvo kaip antausis. Neliko nieko kita, tik palinkėti jam labos nakties.

Gulėdama lovoje ir žiūrėdama į vyro nugarą prisiminiau vaikystę, kai gulėdavau lovoje viena ir karštai trokšdavau susiraityti šalia mamos ir pajusti jos šilumą. Tą naktį beveik neužmigau.

Buvau pakankamai užsiėmusi darbe ir susirūpinusi, kad turėčiau pinigų seseriai, tačiau kai pagalvodavau, kiek problemų mano šeima sukelia Takai, pasijusdavau siaubingai. Jis dirbo dieną naktį, kad jiems padėtų, ir niekuomet nesiskundė. Mes beveik nesimatydavome, nes namuose būdavome skirtingu metu. Išvirdavau jam ryžių puodą ir palikdavau šaldytuve ką nors, kad pats pasišildytų mikrobangėje. Norėjau dažniau būti namuose, tačiau tai buvo neįmanoma. Darbas reikalavo, kad būčiau pasiekiama dvidešimt keturias valandas. Turėjau būti budri, kad kita palydovė nenuviliotų mano klientų, o svarbiausia, pati būti klientams labai išranki. Geriausias būdas išvengti priekabių ir konkurencijos — tapti geriausia.

Keletą dienų įtemptai svarsčiusi, padariau išvadą, kad turiu išsiskirti. Taka man buvo kaip ginklo draugas, padėjo ištverti visas negandas. Nenorėjau jo prarasti, bet kitos išeities nemačiau.

— Klausyk, nebenoriu tavęs ilgiau skaudinti. Manau, mums reikia skirtis.

— Nesielk su manimi kaip su kokiu prašalaičiu. Čia mūsų abiejų reikalas, — šiurkščiai atrėžė Taka.

Bet aš įsikaliau į galvą, kad Taka kentės tol, kol bus surištas su manimi. Taip buvo pinigai pririšę mane prie Maedžimos, ir dėl to teko patirti daug skausmo. Aš dar kartą paprašiau vyro skirtis. Jis atsakė, kad jam reikia pagalvoti.

— Kol nesutikau tavęs, elgiausi su moterimis nepagarbiai, — prisipažino jis po kelių dienų. — Aš niekuomet nesupratau jų mąstymo, bet, žinai, tave aš perpratau.

Tai buvo viskas, ką jis pasakė prieš pasirašydamas skyrybų popierius ir išsikraustydamas. Kai grįžau namo sutvarkiusi dokumentus, vyro daiktai buvo dingę. Netgi jo pagalvės lovoje nebeliko.

Pasimylėk su manimi. Per penkerius bendro gyvenimo metus tik kartą teko tą sakyti. Ar būtų kitaip, jeigu Taka imtų ir sutiktų? Pirmą naktį gulėdama jo glėbyje paprašiau likti su manimi amžinai. Mes pasibučiavome ir vėl pradėjome mylėtis. Atrodė, tarsi sudarėme

sandėrį. Žinojau, kad jis gerbia mano jausmus, tačiau to nepakako. Man reikėjo vėl pajusti fizinį artumą.

Anksčiau kalbėdavom, kad reikia pamėginti persikelti į didesnį butą, bet dabar, apsidairiusi po mūsų mažą kambarėlį, pamačiau, kiek čia daug erdvės ir kaip tuščia. Viskas čia priklauso man vienai, bet brangiausio mano turto nebeliko, ir jo niekuomet nebeatgausiu.

Per dvidešimt devintąjį gimtadienį grįždama namo išgirdau skambant telefoną. Nulėkiau atsiliepti.

— Klausau?

— Šioko...

— Tėti, kas nutiko?

— Šioko, noriu, kad ramiai išklausytum, ką dabar pasakysiu.

Nujaučiau kažką negera.

— Gerai. Kas yra?

— Aš sergu vėžiu. Sako, kad gyventi liko šeši mėnesiai.

Sąmonė aptemo, kelias sekundes tiktai ūžė ausyse. Paskui įsijungė išlikimo instinktas. Ūžimas liovėsi.

— Atvažiuoju.

— Jau vėlu. Nesirūpink.

— Tėti, eik miegoti. Aš tuoj būsiu.

Žinią apie savo mirtį jis perdavė taip ramiai ir iškilmingai, jog galėjai pagalvoti, kad kalba apie ką nors kita.

Padėjau ragelį, puoliau iš buto ir susistabdžiau taksi. Važiuodama perkračiau praeitį. Kai buvau maža mergaitė, turėjau oranžinį pliušinį šuniuką, kurį visur su savimi nešiojausi ir su kuriuo eidavau miegoti. Dar turėjau kišeninį senelio laikrodį ant sidabrinės grandinėlės ir dekoratyvines medines šukas, kurias mama padovanojo kaip senelės atminimą. Be jų, turėjau rausvą muzikinę dėžutę, kurią mama išrinko parduotuvėje. Kai atidarydavai dangtelį, pamatydavai varinį cilindrą su gumbeliais, tarsi rožės stiebą su dygliais, kurie lėtai sukosi. Gumbeliai sukdamiesi užkabindavo mažulytės klaviatūros klavišus ir pasigirsdavo melodija iš filmo „Uždrausti žaidimai". Man taip patiko ta melodija, kad prisukdavau dėžutę po šimtą kartų per dieną. Net kai ji nebeveikė, aš ją nušveisdavau iki blizgesio ir išdidžiai pastatydavau ant knygų lentynos. Dar turėjau mamos pirktą kaleidoskopą. Kai pirmą kartą abi į jį pažiūrėjome, išvydome raštą, primenantį tviskančius mūsų žuvelių žvynus. Tačiau kad ir kiek varčiau vėliau, niekuomet nebeišvydau to nuostabaus marginio. Šiuos daiktus aš labai mėgau vaikystėje, tačiau metams bėgant jie visi išsimėtė. Įdomu, kodėl dabar apie tai prisiminiau?

Atvažiavau į Maki butą, prieškambaryje besiaunant batus pasirodė tėtis.

— Ačiū, kad atvažiavai, — plačiai šypsodamasis tarė jis.

— Tėti, ar tau tikrai vėžys?

— Paskutiniu metu kamuoja pilvo skausmai. Mano skrandis visuomet buvo silpnas, bet kai pasidarė visai prastai, nutariau pasitikrinti, ir tada jį surado. Dėl tavęs aš nesijaudinu, bet Maki, žinai... — Tėtis patylėjo. — Ji iki kaklo skolose, dar vaikas ir tas jos vyras... nežinau, kaip ji versis.

Tėtis atrodė taip, kaip visuomet. Liepiau papasakoti, ką tiksliai jam sakė ligoninėje. „Atsainus požiūris į sveikatą skaudžiai atsiliepia jūsų kūnui", — pradėjo daktaras skaityti paskaitą tėčiui, turinčiam švelnią diabeto formą. Pasak tėvo, daktaras postringaudamas įkišo kamerą į jo gerklę apžiūrėti skrandžio, kai staiga užsičiaupė, pamatęs auglį. Bet mano tėvo lengvai nenusikratysi. Jis privertė daktarą pripažinti, kad jis turi vėžį. Matyt, paaiškėjo, kad auglys piktybinis, nes gydytojas gyventi jam davė ilgiausiai pusmetį. Tą išgirdęs tėtis pareiškė, kad keliauja namo. Jokie daktaro įtikinėjimai neprivertė jo likti. Pasak tėčio, pokalbis buvo maždaug toks:

— Na, tai jau keliausiu. Nėra čia ko gaišti. Turiu daug darbo.

— Pone Tendai, ką jūs kalbate? Nenorite gulti į ligoninę?

— Nėra reikalo.

— O vaistai nuo vėžio?

— Ačiū, ne.

— Skausmas bus nepakeliamas. Prašau, leiskite jus paguldyti.

— Ne.

Taip ir įsivaizduoju tėtį apsisukantį ir išdidžiai išeinantį.

— Tėti, važiuok į ligoninę. Prašau! — puoliau maldauti, vos tik jis baigė pasakojimą.

— Ne. Aš noriu likti su Maki, kiek galėsiu. Šioko, tu pasirūpinsi ja dėl manęs, taip?

— Tėti... — tariau negalėdama patikėti, kad nežinodamas, ar sulauks kitos dienos, jis nervinasi dėl Maki.

Ir taip be jokių vaistų tėvas pradėjo kovą su vėžiu. Negalėjau nesvarstyti, ar kokia nors operacija galėtų pratęsti jo gyvenimą, bet pasilikau tas mintis sau. Pasilaidojau darbe ir susitaikiau su mintimi, kad tėtis miršta. Aš tapau antrąja palydove klube, bet trečioji nuolat lipo ant kulnų.

— Ar galite paskolinti mums pinigų?

Tėtis, kovodamas su skausmu, gulėjo ant fotono, o Ičiano tėvai klūpojo prieš jį, nulenkę galvas iki pat tatamio. Kažkaip jie sužinojo, kad prieš susirgdamas tėvas už darbą gavo 800 000 jenų. Per savo išpaikintą sūnų Ičianą jie neteko namų kartu su žeme, pradėjo slapstytis nuo policijos ir netoliese išsinuomojo butą.

— Nežinau, kiek jums reikia, todėl pasiimkite patys, — atsakė tėvas, paduodamas jiems čekių knygelę ir savo antspaudą. Ičiano tėvai nuėjo į banką ir pasiėmė visus pinigus. Išgirdau tai aplankiusi tėtį laisvadienį. Kai pasirodė ramus kaip belgas Ičianas, ką tik pralošęs

pokerio partiją, stvėriau jį už apykaklės ir tvojau į veidą.

— Koks šliužas gali siųsti savo tėvus kaulinti pinigų iš mirštančio? Aš užmušiu tave! — iškošiau, apversdama kėdę, kai grūdau jį pro duris.

— Ei, ataušk. Koks tavo reikalas?

— Šioko! Liaukis! Tėtis išgirs. Nurimk, — puolė raminti Maki, atbėgusi pažiūrėti, kas čia vyksta.

— O, dar yra kas nors, ką norite nuslėpti nuo tėčio? — kandžiai paklausiau.

— Tai aš prasitariau savo uošviams apie tai, kad tėtis už darbą gavo pinigų. Ičianas ničnieko apie tai nežino.

— Ką? Mano tėtušiai nugręžė tavo tėtį?

— Būtent! — mano balsas drebėjo iš įtūžio.

Sesuo bandė įsikišti, tempdama vyrą į šoną.

— Aš dar nebaigiau! — nusivijau ir koja užtrenkiau duris.

— Šioko, labai apgailestauju, kad mano tėvai taip padarė.

— Žinai, Ičianai, aš niekada nesu prašiusi grąžinti tai, ką pasiskolinai. O tu niekada net nebandei grąžinti. Tu naudojiesi visų geranoriškumu ir lipi ant galvų. Šįkart tau neišdegs. Atiduosi kiekvieną pensą, kurį paėmei iš mano tėvo!

— Žinoma, atiduosiu. Pažadu, gerai? Atleisk...

— Šioko, čia aš kalta. Man labai gaila dėl Ičiano. — Sesuo atrodė susigėdusi. — Tikrai, atsiprašau.

— Pasikalbu su tėčiu ir išeinu.

Nuėjusi į jo kambarį kiek pastovėjau, kad nurimčiau, ir priklaupiau prie jo futono.

— Tėti, tu tikrai nenori operacijos?

— Nėra prasmės. Tai manęs neišgydys. Bet būtų lengviau, jeigu nustotumėte šitaip rėkavę ir pasistengtum nesipykti su seserimi.

— Atleisk.

— Žinai, kai buvai maža, su tavimi nebuvo jokio vargo. Netgi lankydama darželį ryte pati atsikeldavai ir susiruošdavai. Sakydavau, kad tave nuvesiu, bet tu visuomet atšaudavai, kad nueisi pati. O Maki visuomet inkšdavo ir kabindavosi į mane. Amžinai ko nors prašinėdavo. Tu elgeisi kaip suaugusi, net baisu buvo. Ir buvai tokia uždara, jog niekada nesupratau, kas tavo galvelėje. Ar žinai, kodėl neatėjau tavęs aplankyti, kai tave suėmė?

Kai suimdavo Maki, tėvas važiuodavo jos parsivežti. Ir areštinėje, ir nepilnamečių kolonijoje jis visuomet ją lankė.

— Kodėl?

— Išbandžiau viską, netgi mušimą, kad pakeisčiau tavo elgseną. Maki šaukdavo ir žadėdavo pasitaisyti, o tu net nereaguodavai. Galiausiai nuėjusi pasielgdavai taip, kaip buvai sumaniusi. Niekada nežinojau, ką tu galvoji. Norėjau aplankyti tave, bet bijojau tau

pakenkti. Niekuomet nebūtum pakeitusi savo požiūrio, jeigu būčiau aplankęs. Teko tave pamesti... Man buvo nepaprastai sunku taip elgtis, tačiau tikėjau, kad pasitaisysi. Tu iškentei tokį mano elgesį ir vis tiek sugebėjai atleisti. Ir štai dabar tu suaugusi. Anuomet neįsivaizdavau, kad galėsime šitaip kalbėtis. Niekada nežinai, kaip reikalai pasisuks. — Jis nusišypsojo ir paglostė mano ranką.

— Kad ir kiek mušei, vis tiek likai mano tėtis.

Paauglystėje jaučiausi tėvo atstumta. Norėjau, kad jis atsigręžtų ir pamatytų mane. Vieno karto būtų užtekę. Kai nesulaukdavau jo dėmesio, širdis plyšdavo iš ilgesio. Nebijojau būti sumušta, bijojau, kad jis manęs nemylės. Tikriausiai todėl prisimenu vaikystėje mėgtus, bet jau prarastus daiktus. Panašius jausmus jaučiau ir tėčiui.

Kai pakliuvau į pataisos mokyklą, mokytoja pasakė: „Tendo, aš pastebėjau, kad atlieki savo pareigas ir susitvarkai netgi tuomet, kai mokytojai nežiūri. Ir tavęs nenervina savanaudės, kurios piršto nepajudina. Niekada nesu mačiusi tokios mergaitės. Nesuprantu, kaip galėjai čia atsidurti."

Ne vienas suaugęs žmogus sakė tą patį. Buvau jiems visiškai nesuprantama. Tačiau tapau bloga ne todėl, kad kas nors buvo kaltas ar pasitaikė bloga aplinka. Aš tiesiog troškau smagiai leisti laiką ir leidau. Visuomet buvau silpna, bet apsimetinėjau kieta, o turėti draugų ir vaikščioti su jais buvo nuostabu. Naktį gatvėje jaučiausi kaip savo namuose. Buvau vaikas, kuris darė, ką norėjo.

— Dabar nebegalėsiu pats nuvažiuoti, todėl gal pabandytum surasti ponios Fudžisavos kapą ir padėkoti jai už mane?

— Žinoma, tėti.

Senutė buvo jam labai maloni, tačiau išėjęs iš ligoninės tėvas turėjo tiek rūpesčių, kad negalėjo nueiti ir atiduoti jai pagarbos. Keista, bet aš galvojau apie tą patį. Net nejauku, kad mes su tėvu esame tokie panašūs. Pajutau, kokie vis dėlto stiprūs kraujo ryšiai.

Neilgai trukus tėčio sveikata ėmė silpti su kiekviena diena. Vieną dieną jis pasakė: „Su Takamicu daug nepaplepėsi, bet jis yra geras žmogus. Jis yra tikras sargas. Ir tavimi nuoširdžiai rūpinasi. Paprašyk jo aplankyti mane, noriu jam kai ką pasakyti. Žinai, aš niekada judviem nebuvau geras tėvas."

Savo skyrybas slėpiau nuo tėčio, bet, manau, jis įtarė. Ant jo nugaros buvo Džibo Kanon, budistų gailestingumo deivės, kurios vardas reiškia „mylinti motina", tatuiruotė. Ko gero, ji sergėjo mane motiniška meile. Galbūt dėl to tėvas skaitė mano mintis.

— Atsivesiu jį kitą savaitę.

— Gerai, man bus smagu, — atsakė jis šypsodamasis, o kai pamojo atsisveikindamas, pastebėjau kokia nusilpusi jo ranka.

Aš pasistengiau išpildyti tėčiui duotą pažadą, todėl kitą savaitę mes su Taka atvykome į Jokohamos stotį. Visą kelią iki Maki buto

tylėdami sėdėjome taksi. Atvykę greitukę radome prie užpakalinių durų.

Prašau, tik ne tėtis.

Tačiau iš pastato su neštuvais išėjo du medikai, nešdami tėtį, o šalia ėjo akis išverkusi Maki. Šokau iš taksi ir pribėgau prie jų.

— Tėti! Čia aš, Šioko. Girdi mane? — sušukau.

— Šioko, prašau, atleisk Maki. Padaryk tai dėl manęs, — vos girdimai sušnibždėjo jis, užsimerkė ir tarytum užmigo.

Ligoninėje jį nuvežė tiesiai į intensyvios terapijos skyrių. Daktaras užstojo mums kelią, kai kurnėjome iš paskos.

— Prašau palaukti lauke. Šiuo metu jis per silpnas su jumis kalbėtis, — pasakė ir uždarė duris.

Pro durų langelį matėme zujančius žmones. Maki sėdėjo rūkomajame ir raudojo: „Tėti! Tėti!" Jos kojos nevaldomai tirtėjo.

— Šioko, aš pridariau tėčiui tiek rūpesčių, — sriūbavo ji.

— Maki, — atsidusau ir, nuslydusi palei sieną, sudribau ant grindų.

Atsidarė durys, pasirodė slaugė.

— Prašau į vidų, greitai! — pašaukė ji. Bet vos tik puolėme prie durų, išgirdome pratisą elektrokardiogramos pyyyyyyyyp, ir grafikas virto tiese. Daktaras patikrino laikrodį.

— Mirties laikas 10:12.

Tėvas mirė 1997 spalio 5 d. Būdamas septyniasdešimties metų kartu su Džibo Kanon tatuiruote danguje prisijungė prie mamos.

Maki nugriuvo ant kelių ir ėmė raudoti visu balsu. Aš sėdėjau ir verkiau, nebandydama šluostytis ašarų.

Tėčio kūnas buvo išgabentas į laidotuvių rūmus. Iš tėčio, kurio kadaise bijojau, nebuvo likę nieko. Tik veidas liko švelnus ir rimtas. Maki grįžo namo paimti nuotraukos ir gedulo kimono.

— Tėti... — išlemenau suėmusi delnais brangaus žmogaus veidą ir netyčia išmušiau vatos kamštį iš dešinės jo ausies. Vis dar šiltas kraujas ėmė kapsėti ant mano rankos.

Prisiminiau, kaip po gatvės mugės traukėme namo mėnesienos užlieta gatve. Skaidraus plastiko maišelyje nardė žuvytės, cukruotas obuolys blizgėjo kaip keramikinis, ant pagaliuko plaukė cukraus vatos debesėlis. Skubėjau grįžti namo su visomis tomis gėrybėmis, kai staiga nuo mažojo pirštelio nuslydo virvelė. Aiktelėjusi pasistiebiau ant pirštų galiukų, kad sugaučiau raudoną triušio formos balioną, bet jis pakilo į nakties dangų linguodamas, lyg norėtų atsisveikinti. Įdomu, kur nuskrido tas pripūstas raudonas triušis?

Persirengiau laidotuvių kimono ir prie karsto ėmiau skambinti varpeliu, vildamasi, kad padėsiu tėčiui rasti kelią į dangų. Tilindžiavimas aidėjo tuščioje patalpoje ir priminė varpelį — talismaną, kurį tėtis prieš daugelį metų padovanojo per Naujuosius

metus.

— Leisk man.

Maki priklaupė ant pagalvėlės šalia manęs ir ėmė skambinti varpeliu.

— Norite ko nors užkąsti? — tarė Daikis ant altoriaus krašto padėdamas parduotuvės maišelį su onigiri **[* Onigiri — kąsnio ar šiek tiek didesni ryžių rutuliukai, kartais įdaryti dumbliais ar kuo ir susukti į jūros dumblį]** rutuliukais.

— Šioko... — Načian įsikniaubė man į skreitą.

Kai atsikandau onigiri, jo skonis buvo kaip ašarų.

Į laidotuves atvyko Ičianas su tėvais. Jie nusilenkė ir pareiškė užuojautą tvarkinga, formalia kalba. Kai norėjo uždegti smilkalų, nebeištvėriau. Atsistojau.

— Ką, po galais, čia veikiate?

— Šioko, liaukis! — sudraudė Maki.

— Užsičiaupk, Maki!

— Šioko, prašau, nepyk, — maldavo Načian ir priėjusi bandė mane sulaikyti.

— Ach, sesute, — drebančia ranka paglosčiau Načian plaukus. Kaip tik tuo metu grįžo Taka, nupirkęs rašomojo popieriaus ir vokų. Padavė viską man kartu su rašikliu. Parašiau laišką tėčiui ir įdėjau į voką kartu su talismanu ir varpeliu. Tada laišką ir vieną gėlės žiedą įdėjau jam į karstą. Paskutinį kartą paliečiau jo ranką. Ji buvo kieta ir šalta kaip ledas.

Tėčio palaikų dūmai mišo su rudens lietumi ir sklaidėsi pilkame apniukusiame danguje. Neatskyriau, ar mano veidu teka ašaros, ar lietaus lašai.

Krematoriume pasidygėjusi žiūrėjau, kaip Ičianas lazdelėmis rankioja tėčio kaulus.

— Palik! Nenoriu, kad jį liestum!

— Šioko, nedrįsk taip kalbėti su mano vyru! — Maki smarkiai trenkė man į petį.

— Man nusišvilpt, kas jis!

— Liaukis! — staiga subliovė Taka ir pirmą kartą gyvenime kirto man per veidą.

Užsiplieskiau.

— Niekas man nenurodinės, ką daryti! O jūs trys — nešdinkitės iš čia!

Pusbalsiu atsiprašinėdami Ičianas su tėvais skubiai nusilenkė ir išėjo iš pastato. Daikis, Maki, Načian, Taka ir aš surinkome kaulelius ir sudėjome į nedidelę urną.

Maki parsinešė ją namo, laistydama ašaromis.

DEVINTAS SKYRIUS

Išsiskyrę keliai

Tėčio mirtis pagaliau privertė Maki atsipeikėti, ir ji užpildė prašymą skyryboms. Susirado palydovės darbą ir susitaikė su mintimi, jog bus vieniša motina. Netgi sugebėjo sudaryti planą, kaip sugrąžinti vyro jai paliktas skolas. Nieko keista, kad Ičianas ir jo tėvai dingo su visais pinigais, kuriuos tėtis, Taka ir aš jiems paskolinome. Daugiau niekada apie juos negirdėjome.

Tėčio mirtis man nebuvo tokia skaudi kaip mamos. Ji tik paskatino stengtis dar smarkiau darbuotis, ir aš nutariau pasiekti, ko nepasiekiau anksčiau. Papietauti su klientais susitardavau netgi per išeigines. Daugiau su Taka nebendravau. Visa atsidaviau darbui. Norėjau nupirkti kai ką svarbaus, todėl trisdešimties metų pirmą kartą gyvenime atsidariau kaupiamąją sąskaitą.

Vieną kartą gavau Daikio laišką su nuotrauka. Kompanija perkėlė jį į užsienį, ir jis pranešė man, jog susipažino su mergina ir ketina vesti. Nuotraukoje jie abu šypsojosi, o brolio sužadėtinė priminė mamą. Daikis atrodė nepaprastai laimingas. Ir aš negalėjau dėl jo atsidžiaugti.

Padėjau laišką prieš mamos ir tėčio atminimo lenteles ant šeimos altorėlio. Kai pasižiūrėdavau į jų nuotraukas, man dingojosi, kad abu tėvai šypsosi.

Klubo, kuriame dirbau, mama gimtadienio proga nupirko man kostiumą. Pastebėjusi, kad niekuomet, netgi vidurvasarį, nenešioju trumpų rankovių (žinodama, kokia ji pastabi, neabejojau, kad ji nutuokia apie mano tatuiruotę), ji išrinko man akį rėžiantį rausvą kostiumėlį ilgomis rankovėmis. Jis man tobulai tiko. Kai ėjome iš salono, ji nusišypsojo ir gudriai šnipštelėjo: „Tu beveik pirmoje vietoje. Dar truputuką.”

Ne aš vienintelė šitaip stengiausi. Maki irgi sukosi kaip išmanydama. Pirmą kartą gyvenime ji liovėsi pasikliauti vyrais ir patikėjo savo jėgomis. Per trumpą laiką ji savo bare užkopė į palydovių viršūnėlę. Maki buvo neįtikėtinai tvirtos valios, ir kai senbuvės imdavo šaipytis, jos kovingumas tik dar labiau išaugdavo. Sukandusi dantis ji prisiekdavo sau, kad privers jas nusigraužti nagus.

Paklausiau, ar ji ieško naujo vaikino.

— Nėra taip lengva šiuo metu susirasti gerą vaikiną, — patraukė ji pečiais. — O kaip tu?

— Dabar man rūpi tik darbas.

— Sakyk tiesą: vis dar galvoji apie Taką, a?

— Liaukis!

— Šioko, nepyk. Jeigu būčiau anksčiau metusi Ičianą, nebūčiau taip sujaukusi jūsų gyvenimo.

— Ne, tai ne tavo kaltė. Mano pačios...

— Mes abi rasime savo laimę.

— Žinoma.

— Kitą kartą susirasiu tikrai gerą, — ryžtingai kalbėjo Maki.

— Cha. Pats laikas.

— Ei, tik paklausykit, kas šneka. Ar ne tavo nugara papuošta laukine tatuiruote?

— Maniau, mes sutarėme apie tai nekalbėti.

— Atleisk, tačiau kad ir kiek mums būtų metų, aš nenustosiu rūpintis savo mažąja sesute. Tėvų, kurie mus globojo, nebeturime.

— Tai tiesa, — atsidusau.

— Šioko, manai gerai pasielgei su Taka?

— Taip, aš įsitikinusi.

— Ei, žinai, gali nesijaudinti dėl savo tatuiruotės. Jeigu kokiam tipui ji nepatiks, tada jis tavęs nevertas.

— Ačiū.

Maki kalbėjo kaip tikra vyresnioji sesuo.

— Netrukus pasimatysime, — šūktelėjau, ruošdamasi namo. Maki atsistojo ir mojo man nuo durų, kol dingau iš akių.

Užmigau traukinyje, liūliuojama jaukaus traukinio dundėjimo ir mano ausinuke grojančio Hikaru Utados Automatic.

Sulaukusi trisdešimt dvejų sąskaitoje turėjau nemažą sumelę. Ėmiau dairytis plotelio kapinėse, kur galėtų ilsėtis mano tėčio ir mamos pelenai, bet nesitikėjau, kad kaimynystėje taip brangu. Galiausiai internete radau tinkamą, bet jis pasirodė neįkandamas. Tačiau rankų nuleisti neketinau. Vienaip ar kitaip nupirksiu sklypelį kapinėse, ir jis bus netoli mano namų.

Man paskambino Načian.

— Šioko, ar galiu rytoj tave aplankyti?

— Žinoma. Kas nutiko?

— Mano draugas pasiūlė tekėti ir sakė norįs paprašyti leidimo. Kadangi tėvų nebeturiu... Žinai, sakiau, kad nereikia tų formalumų, bet jis primygtinai prašo.

Pamaniau, kad ji sutiko tikrai gerą, mandagų vaikiną. Kai susipažinau su juo, nė kiek nenusivyliau. Jamamotas buvo grafikos dizaineris, dvejais metais vyresnis už Načian, padorus ir patikimas. Jis priklaupė prieš mūsų tėvų nuotraukas ant altoriaus, sudėjo rankas, nusilenkė ir deramais žodžiais pranešė apie sužadėtuves. Ant jų rankų sužibo žiedai, jie atrodė tikrai laimingi. Kai papietavome, jis pasirodė pakankamai supratingas, kad leistų pasišnekėti ilgai nesimačiusioms seserims: atsidarė savo nešiojamąjį kompiuterį ir ėmė dirbti. Prieš eidamas miegoti jis uždegė smilkalų ir dar kartą padėkojo mano tėvams. Supratau, kad dėl Načian nerimauti nereikės.

Kai kitą rytą jie susiruošė namo, Jamamotas atsigręžė į mane ir tarė:

— Ačiū jums už viską. Aplankykite mus Hirosimoje.

— Dėkui. Saugok mano mažąją sesutę.

— Būtinai.

— Šioko, žiūrėk savęs. Nesusirk, gerai?

Negalėjau patikėti, kad jaunėlė sesuo nerimauja dėl mano sveikatos. Nepastebėjau, kaip ji užaugo. Su palengvėjimu atsidusau.

Kai jie išvažiavo, atsiguliau ant sofos. Tai buvo vienas iš retų laisvadienių, todėl leidau sau pasnausti. Mane pažadino automobilio signalas gatvėje. Pribėgusi prie lango pažvelgiau žemyn. Prie šaligatvio stovėjo juodas, nepažįstamas Infiniti. Jau sukausi eiti nuo lango, kai išgirdau:

— Ei, Šioko! — Taka?

— Nusileisk minutę.

Nubėgau laiptais žemyn.

— Žinau, kad vėlu, bet su gimtadieniu.

Jis padavė banko knygelę. Dirstelėjusi vidun pamačiau, kad mano vardu atidarytoje sąskaitoje guli 500 000 jenų.

— Indėlis į kapinių fondą, — paaiškino jis.

— Iš kur sužinojai?

— Pakankamai gerai tave pažįstu, kad žinočiau, ką galvoji. Pagirk mane!

— Tu įsitikinęs?

— Tai vienintelis dalykas, kuo galiu tau padėti.

— Girdėjau, turi merginą. Aš...

Jis neleido baigti.

— Noriu, kad paimtum. Pažadėjau tavo tėvui, kad padarysiu tave laimingą, bet pažado neištesėjau.

— Ką tu šneki? Tu visuomet buvai man geras.

— O tavo tėtis man visuomet buvo kaip tikras tėvas. Prašau, paimk.

— Ačiū, Taka.

— Nepersidirbk.

— Gerai.

— Ir vėl neįsimylėk kokio šunkaros, gerai? — nusišypsojo jis.

— Taip, aš taip dažnai įsimyliu, jog grėsmė reali. Tačiau daugiau taip niekada nesielgsiu, — atsakiau juokdamasi.

— Pažadi?

Kaip tuomet, kai Taka pasipiršo, pažvelgiau jam į akis ir linktelėjau. Taka nėra sakęs, kad myli mane, bet jis visuomet buvo šalia, kai reikėjo. Dabar, kai jis pradėjo naują gyvenimą, negalėjome grįžti į praeitį. Ir man reikėjo eiti į priekį. Atėjo metas susirasti savo gyvenimo kelią.

Brolis taip pat prisidėjo prie kapinių sklypo fondo, todėl įstengėme nusipirkti žemės šventykloje, kurioje palaidotas Edo eros samurajus Kagemotas Tojama. Tėtis visuomet mėgo žiūrėti TV serialą

„Tojama no Kinsan”, pastatytą pagal samurajaus gyvenimo istoriją, todėl nutarėme, kad jis bus laimingas, ilsėdamasis kartu. Jeigu tėtis šypsosis, mama šalia jo bus rami.

Ore buvo juntamas žiemos alsavimas, ir dienos tapo visai striukos, kai mes pagaliau padėjome tėvų pelenus į amžinojo poilsio vietą. Kai pakėlėme akis į vakarėjantį dangų, storas smogo debesis virš Tokijo švietė skaisčiai rožine spalva. Jis priminė mūsų kieme žydėjusią vyšnią, ir staiga ėmiau įsivaizduoti besišypsantį motinos veidą. Jeigu giliai įkvėpusi užsimerkčiau, galėčiau sugrįžti į gerus laikus.

Mamos ranka visuomet būdavo šilta, kai laiminga eidavau į ją įsikibusi. Troškau, kad tėtis ir mama, gulėdami čia, vienas šalia kito, jaustųsi taip pat jaukiai ir smagiai, kad pavasarį jie galėtų pasidžiaugti žydinčiomis vyšniomis. Praėjo devyneri metai po mamos mirties, treji — po tėčio. Permąsčiau savo gyvenimą ir tėvų vaidmenį jame. Uždegiau ant jų kapo žvakę. Jos liepsna praskydo ašarose, kurios tvenkėsi akyse. Mirgantis ugnies liežuvėlis priminė tuos jonvabalius iš vaikystės paupio. Iš tėvų paveldėjau tik prisiminimus, bet jie buvo brangesni už viską. Per vėlu tapti gera dukra, tačiau, suradusi jiems kapą, galėsiu būti šalia jų, o jie — visuomet likti kartu. Vyliausi, jog tėtis pagaliau atrado ramybę ir tylą, kad galėtų perskaityti paskutinį mano laišką.

Mielas tėti,

Aš visuomet tave labai mylėjau. Bet negalėjau pakęsti, kai grįždavai namo girtas su tomis palydovėmis už parankių. Aš siaubingai bijojau, kad paliksi mus ir pabėgsi su tomis moterimis. Ir maniau, jog tau išėjus mama taip pat mus paliks. Iš tos baimės ir nenorėdama tavęs pykdyti, maža būdama dariau viską, kad tik būčiau tavo pusėje. Nenorėjau tavęs netekti.

Vėliau praradome namą ir viską jame, neišsipildė mamos svajonė nusipirkti kitą ir visiems gyventi kartu. Aš tikrai norėjau jums padėti, bet negalėjau. Aš netgi negalėjau ištesėti tau duoto pažado ir neišsiskirti su Taka. Atleisk, kad buvau tokia nedėkinga duktė. Prašau, tėti, atleisk man už viską. Palieku tau talismaną, kurį nupirkai man prieš daugelį metų. Tai vienintelis dalykas, likęs man iš vaikystės, tai brangiausias mano turtas. Noriu, kad paimtum jį ir prisimintum mane. Žinau, kad stebėsi mus iš dangaus. Pasakyk mamai, kad myliu ją, gerai?

Šioko.

Per mano trisdešimt trečiąjį gimtadienį iš Maki atėjo siuntinys. Atrišusi raudoną kaspiną, išvyniojau popierių. Radau smėlio spalvos kašmyro šaliką su laišku nuo tėtės. Prieš mirtį jis įteikė jį seseriai su nurodymu atiduoti jį man, kai susitupėsiu ir susitvarkysiu savo gyvenimą.

Brangioji Šioko,

Nuo pat mažens buvai nepaprastai geras ir švelnus vaikas. Tu visuomet prižiūrėjai mūsų augintinius. Susigraudinu pagalvojęs, kokios

geros tu širdies. Norėjau susitikti su Taka paskutinį kartą ir paprašyti jo labai tavimi pasirūpinti, bet, regis, nebus kada. Mano akyse tebesi tokia pat geraširdė kaip vaikystėje. Man kelia susirūpinimą tik tavo sveikata. Prašau, rūpinkis savimi ir nepersidirbk. Ko gero, tai paskutiniai mano žodžiai tau, todėl, Šioko, prašau, neprarask tikėjimo savimi.

Tėtis.

Atrodė, tarsi būčiau gavusi atsakymą iš dangaus. Ir tą akimirką supratau, jog visuose vyruose, kuriuos pasirinkau mylėti, nesąmoningai ieškojau savo tėvo. Perskaičiau tėčio laišką, sulanksčiau jį ir vėl įkišau į baltą voką. Nutariau, kad metas baigti palydovės darbą.

Mama priėmė mano pareiškimą, o aš atidaviau visas jėgas paskutiniam spurtui. Iki pirmos vietos beliko visai nedaug. Man pasisekė, nes susiradau išlaidų advokatą, ir todėl klubui uždirbau didelius pinigus.

Paskutinė diena darbe sutapo su vyšnių žydėjimu, kuris sugrąžino mielus prisiminimus. Atsisveikinti atėjo beveik visi nuolatiniai mano klientai, o tie, kurie negalėjo, atsiuntė puokštes. Algą turėjau gauti tik kito mėnesio dešimtą dieną, todėl nežinojau, kaip suksiuos, bet neturėjau ko gailėtis: atidaviau visas jėgas. Kai susiruošiau eiti namo, peržiūrėjau visas puokštes ir perskaičiau korteles. Buvo miela skaityti gražius klientų atsiliepimus. Viena puokštė buvo netgi nuo Takos.

Sveikinimai už sunkų triūsą. Linkiu laimės, ieškant naujo gyvenimo kelio.

Jo puokštę vienintelę pasiėmiau namo.

— Palikite gėles klubui. Pasiimsiu tik korteles.

— Labai mielai, bet ar tikrai nenori pasiimti? — paklausė mama.

— Ne, viskas gerai. Jūs tikrai neprieštaraujat, kad palieku?

— Taip, tu teisi. Jeigu vešies namo, taksi atrodys kaip gėlininko furgonas, — pasakė kažkuris iš klubo darbuotojų. Visi nusijuokė.

— Ačiū jums už viską. Buvo smagu, — atsisveikinau su kiekvienu.

— Dar smagiau tau bus gauti kito mėnesio algos čekį! — tarė mama ir užraitė raudonai dažyty lūpų kampučius. O tada gundančiu balseliu paklausė:

— Kad jau ši diena paskutinė, Šioko, gal nueikime į miestą?

Mandagiai atsisakiusi pakviečiau taksi. Grįždama namo, mobiliuoju paskambinau Takai.

— Ačiū už gėles.

— Tai ką dabar veiksi?

— Na, pirmiausia susirasiu darbą dieną. O tada darysiu tai, apie ką svajojau nuo vaikystės. Pabandysiu tapti rašytoja.

— Tu, rašytoja? — ėmė juoktis Taka.

— Taip ir maniau, kad nuskambės juokingai. Bet aš rimtai.

— Aišku. Nejauti nerimo, kad esi viena?

— Ne.

— Jeigu gyvenimas ims spausti, nepasiduok, gerai?

— Nepasiduosiu.

— Žiūrėk, laikykis.

— Ate, Taka.

Spustelėjau kelis mygtukus telefone, ekrane pasirodė žinutė: „Trinti adresatą?" Paspaudžiau „taip".

— Atsiprašau, galite išleisti mane čia.

Taksistas nustebo.

— Jūs įsitikinusi, ponia? Mums dar geras galas važiuoti.

— Noriu pasivaikščioti.

— Tada gerai, — tarė vairuotojas, sustabdydamas taksometrą. — Labanakt.

Padaviau jam pinigus.

— Kvito reikės?

— Ne, nereikės. Ačiū.

Išlipau ir nupėdinau namo su puokšte.

— Miau!

Pro savo skausmingai aukštų kulniukų kaukšėjimą išgirdau tylų kačiuko miauktelėjimą. Pasisukiojau, dairydamasi iš kur sklinda garsas.

— Miau!

Girdėjau miauksėjimą, bet gyvūnėlio niekur nesimatė. Tada kažkas sušnarėjo. Giliame lietaus latake kitapus gatvės riogsojo šiukšlių maišų krūva. Radau kačiuką viename iš jų. Gyvūnėlis buvo liesas ir apskretęs purvu.

— Vargšiukas. Vienui vienas tokioje skylėje. Žinai, aš irgi. Ar nori gyventi su manimi?

— Miau!

— Reikės sugalvoti tau gerą vardą.

Mėnulio pilnatis iš nakties dangaus stebėjo, kaip prisiglaudžiau gyvūnėlį prie krūtinės.

Daug mąstau apie mėnulį. Kaip jis be paliovos pilnėja ir dyla, tarsi mano gyvenimas — pakilimai ir nuosmukiai. Aš linkusi manyti, jog gimiau per jaunatį. Kai ieškodavau meilės, mėnulis imdavo pilnėti. Kai tekėjau, manau, buvo pusmėnulis. Dabar, kai esu vieniša, ar galiu pretenduoti į pilnatį? Ar visam laikui įveikiau savo silpnybes ir suaugau? Žengiu nauju gyvenimo keliu, o jeigu jis baigsis aklagatviu, tikiu, jog su jaunatimi galėsiu pradėti viską iš naujo.

Kad ir kas nutiktų, kad ir kur eičiau, šis mėnulis man šypsosis, jo šviesa ramins mane kaip motinos meilė. Daugiau nemeluosiu, neapgaudinėsiu ir neapsimetinėsiu. Niekada negrįšiu į tuos laikus, kai nedrįsau pažvelgti tėčiui į akis. Ir vieną dieną tikrai sutiksiu žmogų, kuriam išties rūpėsiu ir būsiu svarbiausia. Žinau, kad tą naktį mėnulis

spindės nepaprastai ryškiai.

Dešimtą dieną nuėjau pas mamą pasiimti algos.

— Gerai padirbėjai. Tapai pirmuoju numeriu.

Ištiesiau abi rankas, tokias plikas be ryškiai dažytų priauginamų nagų, ir mama įteikė voką. Jis buvo sunkus, kėlė saldų pasitenkinimą, kaip tuomet, kai vaikystėje išmokau važiuoti dviračiu.

Mama tada atsitraukė ir ištiesusi rankas pašaukė:

— Šioko, važiuok! Mink pas mane!

— Šioko, nesigręžiok atgal, gerai? Laikysiu tave iš nugaros, o tu mink kuo smarkiau, — davė nurodymus tėtis.

Rankenos sukiojosi kaip pašėlusios.

— Mink! Nežiūrėk atgal. Žiūrėk tiesiai ir mink pedalus. Nagi! Pirmyn!

Dviratis nustojo sverdėti, ir tėtis mane paleido.

— Tu važiuoji pati!

Lėkiau kaip vėjas.

Ačiū, mama ir tėti.

Shoko Tendo, 2004 m.

Pabaigos žodis

Šią knygą pradėjau rašyti 2002 metais. Vėl buvau vieniša, bandžiau išsiaiškinti savo stipriąsias bei silpnąsias puses ir vaizduotėje kūriau ateitį. Šiame gyvenimo posūkyje nutariau užrašyti savo atsiminimus ir peržvelgti nueitą kelią.

Dvylikos metų tapau nepilnamete nusikaltėle, netrukus užsikabinau už narkotikų ir sekso, susipainiojau su daugybe vedusių vyrų. Buvo skaudu grįžti į tokią niekingą praeitį. Bet, kita vertus, rašydama apie tai, išlaisvėjau. Išsivadavau nuo mane apsėdusių demonų ir po ilgo laiko vėl išmokau šypsotis.

Kad išsipildytų svajonė rašyti, man, neturinčiai jokio išsilavinimo, prireikė ne vieno žmogaus paramos ir gerumo. Neretai žodžiai užstrigdavo, ir mane apimdavo neviltis. Pagaliau supratau, jog rašant autobiografiją svarbiausia nesistengti vaidinti gerą ar kurti gražią prozą, svarbiau likti savimi. Tai aš perskaičiau pomirtiniame tėčio meilės laiške. Tačiau vis tiek netilpau į jokius terminus ir visiems, susijusiems su manimi, sukėliau nemažai problemų. Jaučiu, kad itin pasisekė, nes mane rėmė ir padėjo baigti šią knygą daugybė žmonių.

Senoji Šioko skriaudė žmones ne tik fiziškai, bet ir giliai žeidė žodžiais. Aš tikrai apgailestauju, kad buvau toks siaubingas žmogus. Ir dabar dar daug ko nežinau apie gyvenimą, tačiau spėju, jog sielvartas ir džiaugsmas, kurį suteikia meilė, yra tai, kas padeda mums augti.

Šiuo metu aš apgraibomis ieškau kelio realiame pasaulyje, bandydama suvokti, kur mano vieta. Nėra lengva atrasti, kur ji; netgi vadinamieji „sėkmingi” žmonės praėjo savo kančios kelius, nors apie tai nebūtinai visi žino. Esu įsitikinusi, kad jie ten, kur dabar yra, todėl,

jog tikėjo savimi.

Ne išorė svarbu, o tai, ką geriausia turi viduje. Man nesvarbu, kiek reikės laukti — jeigu liksiu ištikima sau, mane aplankys tikra laimė. Manau, jog atsakymas, kaip gyventi, visuomet slypėjo manyje, reikėjo tik jį įgyvendinti. Manau, būsiu teisi pasakiusi, kad nesu nuveikusi gyvenime nieko svarbaus ir gražaus. Mano gyvenimas jums gali pasirodyti lėkštas — nesigirčysiu.

Daug dalykų norėjau aprašyti, bet neišdrįsau. Man užteks, jeigu priimsite tai, ką sugebėjau užrašyti, ir savaip interpretuosite. Bijau, jog jums bus sunku nepastebėti, kaip prastai vietomis parašyta ši knyga, ir aš dėl to atsiprašau. Norėčiau vieną dieną tapti rašytoja, kuri sugebėtų jus, skaitytoją, paversti pagrindiniu veikėju, perkelti į vietas, kur pati niekada nesu buvusi, aprašyti aplinką taip gyvai, kad ji stotų jums prieš akis, priversti širdį plakti stipriau.

Galiausiai norėčiau iš visos širdies padėkoti tiems žmonėms, kurie padėjo man išleisti šią knygą: visiems, prisidėjusiems prie leidybos, draugams, kurie parodė man, kas svarbu, ir, pagaliau, jums, skaitytojui, kuris paėmė šią knygą ir perskaitė iki galo. Dėkoju už paramą dabar ir kituose mano projektuose.

Shoko Tendo

Ar pilnas tas mėnulis

Nenorėjau skaityti „Jakudzos mėnulio”. Jei atvirai, bijojau skaityti. Maniau, kad grįš slogūs asmeniniai prisiminimai. Ir, aišku, nutiko tai, ko bijojau. Bet tada pajutau dar kai ką. Kad ir kaip žiauriai likimas pasielgia su žmonėmis, kad ir koks apgailėtinas gali pasirodyti gyvenimas, atsiranda tokių, kurie priima iššūkį nerti į kančios gelmes ir atrasti giliai paslėptą savastį. Mane tai giliai sujaudino. **Sukijaki su mama**

Jakudzų aplinkoje augantiems vaikams motinos figūra yra svarbesnė nei paprastiems vaikams. Jakudzos motina visiškai priklausoma nuo smurtautojo vyro, kuris elgiasi kaip nori, tačiau moteris savo vaikams yra motinystės esencija.

Mano mama gimė 1913 metais ir buvo labai tradicinė japonė. Tai atsispindėjo ir mūsų meniu. Kai kurio nors iš mūsų, vaikų, laukdavo ypatingas įvykis, pavyzdžiui, svarbios rungtynės ar egzaminas, mama pietums pagamindavo sukijaki. Kitaip tariant, ji manė, kad sukijaki yra ypatingas patiekalas. Manau, mama tikėjo, kad jis suteiks mums jėgų. Šioko Tendo mama mąstė panašiai.

Tačiau aš turiu labai skaudžių prisiminimų, susijusių su šiuo patiekalu. Mano tėvas jakudza vertėsi griovimo darbų verslu, kurį paveldėjome mes su broliu. Dėl nevykusių valdymo metodų verslas subankrutavo. Tai vyko maždaug devintojo dešimtmečio pradžioje, man tuomet buvo apie trisdešimt penkerius. Ilgai reiktų pasakoti, bet neatlaikęs daugelio tuo metu mano gyvenime sukritusių nemalonumų

aš nutariau nusižudyti. Tos dienos, kai planavau baigti gyvenimą, išvakarėse į mano aptriušusį vieno kambario butuką, kuriame slapsčiausi nuo antstolių, užsuko mama. Ji pranešė, kad paruoš man sukijaki ir tiesiog ten, bendroje prigaravusioje virtuvėje, išvirė ryžių puodą su jautienos griežinėliais. Ji niekuomet neatkalbinėjo manęs žudytis. Tiesiog su šypsena pranešė, jog nupirko rinktinės „marmurinės" macudzakos **[* Macudzaka (matsuzaka) — ypatingos rūšies jautiena, kuri gaunama iš Hiogo prefektūroje auginamu karvių mėsos. Jos sočiai šeriamos, girdomos alumi, kad daugiau suėstų, kasdien vedamos pasivaikščioti, masažuojamos šiaudų šepečiais. Jos klausosi ramios muzikos, kad mėsa būtų aukščiausios kokybės. Tai brangiausia, Japonijoje ir pasaulyje labiausiai vertinama jautienos rūšis]** jautienos gabalėlį. Jos šypsena sulaikė mane nuo savižudybės.

Metus iki bankroto mes su broliu buvome įtraukti į tarptautinės paieškos sąrašus dėl nelegalaus verslo. Kai nutariau pasiduoti policijai, motina nepalūžo, paragino nieko nebijoti ir nepasakyti daugiau negu reikia. Jos šypsena nesiskyrė nuo tos, kai ji pranešė man nupirkusi macudzakos mėsos.

Mama mirė po dešimties metų. Per šermenis vyresnioji mano sesuo, brolis ir aš dėjome jai į karstą mėgstamiausius daiktus, kai staiga pastebėjau, kad nėra jos brangintų akinių vėžlio kiauto rėmeliais. Seseriai buvo žinomas jų likimas. Tik mamai gulint karste išgirdau, kad prieš dešimt metų ji pardavė savo brangius akinius vėžlio kiauto rėmeliais, kad nupirktų man macudzakos jautienos. Sukijaki su mama yra skaudus prisiminimas. **Jakudzos verslas**

Kaip žinote, tiek aš, tiek Šioko Tendo esame kilę iš jakudzos šeimos. Jos tėvo verslas iš pradžių atrodė sėkmingas, bet galiausiai buvo pasmerktas žlugti dėl to, kad jam vadovavo jakudza. Taip nutiko ir mano tėvui.

Jakudzos iš prigimties yra ekstravagantiški ir pasipūtę. Jeigu jie nebūtų tokie pasipūtę, nebūtų tapę jakudzomis. Tačiau dėl šių savybių verslas jiems arba labai pasiseka, arba taip pat įspūdingai sužlunga. Jeigu jakudza imasi verslo, tipiški jakudzos bruožai nuveda jį į bankrotą. Geriausiai tai matome, kai jie susiduria su skolomis.

Būdami jakudzos, jie lengvai gauna paskolas. Gali gauti milijonus jenų neįkeisdami turto, tiktai paskolos būna nepaprastai aukštais procentais. Taip yra todėl, kad tarp jakudzų pakankamas garantas yra pats faktas, jog esi jakudza. Nėra nė užuominos apie įprastus įkyrius paprastų finansinių institucijų reikalavimus: užstatą, laiduotoją ar verslo planą. Netgi sakyčiau, jakudzos kūnas yra pakankamas garantas. Taigi jakudza gali nesunkiai sukaupti kapitalą.

Tačiau tai ir yra didžiausia bėda. Ir Šioko Tendo patirtis iš dalies sutampa su manąja.

Realiame gyvenime verslas ilgai negali gyvuoti iš paskolų, kurių procentai kyla po dešimt nuošimčių kas dešimtį dienų. Paprasčiausiai tokios paskolos nuvaro į bankrotą. Tačiau kadangi jakudzos negali nepasirodyti ir yra pernelyg užsispyrę, kad sustotų vos pamatę, jog verslas ritasi nuokalnėn, jie ir toliau ima šias pražūtingas paskolas. Vieną dieną viskas baigiasi katastrofa. Kai jakudza bankrutuoja, paprastai šitas herojus staiga užsidaro namuose arba ima slapstytis nuo policijos, palikęs žmoną nuryti išdidumą ir kitą dieną eiti ieškoti darbo, kad išmaitintų šeimą. Kiek kartų man teko tai matyti! Žmona pademonstruoja būtiną instinktą išlikti, visiškai priešingą išdidžiam ir užsispyrusiam vyro elgesiui. Galima sakyti, jog moteris, visuomet tyliai stovinti savo jakudzos vyro šešėlyje, pasirodo iš tikrųjų esanti drąsi. **Paaugliai nusikaltėliai**

Šioko Tendo pasakoja, kad į nusikalstamumą palinko vidurinėje mokykloje. Aš pradėjau šiek tiek vėliau, tačiau mergaitėms tai pasireiškia ankstėliau nei berniukams. Jeigu atvirai, kurį laiką labai domėjausi jaunimo nusikalstamumo tema. Mane į nusikaltimus pastūmėjo troškimas atrodyti vyresniam. Jeigu būčiau suaugęs, man nebereikėtų lankyti mokyklos, galėčiau vaikščioti į filmus arba trainiotis po miestą, ir tėvai negalėtų priekaištauti. Štai kodėl troškau kuo greičiau suaugti. Deja, tam reikia laiko, o aš taip ilgai laukti negalėjau. Todėl mes su draugais žaidėme suaugusius. Mūsų, panašiai mąstančių, susidarė grupelė. Taip palaipsniui susikūrė mūsų grupuotė.

Dabar man atrodo įdomu, kad tas, kuris pasielgdavo blogiausiai, buvo laikomas kiečiausiu, kitaip sakant, pelnydavo mūsų pagarbą kaip labiausiai „suaugęs". Todėl suprantama, jog varžėmės tarpusavyje, kuris bus „blogiausias". Nedvejodami vagiliavimus parduotuvėse iškeitėme į dažų skiediklio uostymą, nuo skiediklio perėjome prie migdomųjų tablečių, o vėliau — prie amfetamino. Ir visa tai įvyko per labai trumpą laiką. Mes tikėjome, kad spidas — daug šauniau ir rimčiau nei skiediklis. Kiekvienas „žingsnis į priekį" buvo kaip mūsų brandos įtvirtinimo ceremonija. Štai kaip vos iš tiesaus kelio išsukę vaikai galvotrūkčiais tampa subkultūros dalimi. Nors mano gauja neturėjo griežtos struktūros, nors retsykiais išduodavome draugus arba įduodavome juos policijai, būdamas jos narys jaučiausi saugus. Buvo vienas svarbus elementas — solidarumas, kurį buvo praradusios kitos bendruomenės, tokios kaip mokykla, kaimynai, netgi šeima. Tie, kurie pajusdavo tą solidarumą, greitai pritapdavo prie grupuotės, kurie ne — atkrisdavo.

Kas man atrodo įdomiausia ir keisčiausia — mandagus bendravimas tarp gaujos narių. Merginos ir vaikinai gerbė vienas kitą. O tai masino vaikus, kurie nekantravo suaugti. **Spidas**

Tendo daug rašo apie savo patirtį, susijusią su narkotikais. Pripažįstu, kad spidas yra rimta šių dienų visuomenės problema.

Tačiau kaip tas, kurio aplinkoje daug narkomanų, galiu pasakyti, kad pamokslauti žmonėms, jog vartoti narkotikus yra nusikaltimas, — beviltiška. Žodžiai jų neveikia. Problema daug gilesnė.

Kaip galėčiau pradėti paskaitą apie tai, ką spidas padaro žmonėms? Haliucinacijos — įprastas pirmas simptomas. Vartojantieji šventai tiki, kad juos kažkas seka ar bando nužudyti. Nuolatos sulaukdavau vėlyvų skambučių, maldaujančių nueiti patikrinti šešėlį po gatvės žibintu. Kito narkomano motina atėjo pas mane baisiai susirūpinusi, kad sūnus išprotėjo. Moteris paaiškino, kad prieš miegą naktį jis aplinkui savo futoną išbarsto taisyklingą dviejų colių pločio juodųjų pipirų stačiakampį, ir dar taip preciziškai, lyg išmatavęs liniuote. Kai ji paklausė, ar čia koks nors užkeikimas, sūnus kuo rimčiausiai paaiškino, kad miegant po jo kūną ropinėja vabalai, ir tik pipirai juos sulaiko. Išgirdusi tai mama pagalvojo, kad sūnui pasimaišė protelis. Šios istorijos skamba kaip anekdotai, bet būna ir blogiau, ir tokie žmonės gali tapti pavojingi aplinkiniams.

Daug dažniau girdžiu, kad moterims narkomanėms spidas dažniau susijęs su seksu nei vyrams. Perskaitęs „Jakudzos mėnulį" supratau, kad taip būna.

Žinoma, žinau atvejų, kai narkomanai būdavo guldomi į ligoninę ir gydomi nuo priklausomybės, bet, man atrodo, kad greičiausias būdas atsikratyti įpročio — suimti ir įmesti į cypę... **Jakudzų kaimynai**

Mano santykiai su kaimynais vaikystėje labai primena Šioko Tendo. Jakudzų kaimynai paprastai būna piktavaliai ir neretai pavydūs. Jakudzos yra pašaliečiai, kurie neturi vilčių pasijusti bendruomenės dalimi.

Kad ir kur gyventų jakudzos šeima, kaimynai skleidžia apie ją paskalas, skundžiasi, kad jie elgiasi kaip pinigų maišai, puikuojasi prabangiais importuotais automobiliais, todėl linki kuo greičiau sulaukti to, ko nusipelnė. Žada, kad jakudzoms teks nusižeminti, kai verslas žlugs, arba buria, jog šeima subyrės, kai vyras atsidurs kalėjime. O mokykloje liežuvautojų vaikai jakudzų vaikams kartoja tai, ką išgirdo. Prisiklausę istorijų iš savo motinų, mokinukai jomis tiki. Įdomu, kad kaimynai vyrai, šiek tiek geriau nutuokiantys apie jakudzų galią, liežuvių nepaleidžia, bijodami atlygio.

Deja, neretai nutinka, kad tie gandai virsta realybe. Daug jakudzų šeimų kurį laiką gyvena prašmatniai, o paskui turi skubiai bėgti iš miesto. Jakudzų motinas ir vaikus prislegia bloga karma gyventi ir augti pagieža persmelktoje bendruomenėje.

Šioko Tendo „Jakudzos mėnulis" man primena bandymą paneigti tai, kuo ji buvo. Man regis, ji nekenčia jakudzų. Tačiau galiausiai pažvelgusi jakudzai į akis ir suvokusi, jog žmogus, kuriuo ji buvo, egzistuoja tik jos gyvenimo jakudzų — įskaitant tėvą — galvoje, Šioko

sugebėjo atrasti save iš naujo, įdomu, ar šiandien skaisčiai šviečia tas „mėnulis”, kuris nušvietė liūdnus pirmos jos gyvenimo pusės įvykius?

Manabu Miyazaki (Manabu Mijadzakis (Manabu Miyazaki) yra japonų perkamiausių knygų autorius, garsėjantis socialine kritika ir ryšiais su jakudza. Jo autobiografinis romanas „Toppamono” Japonijoje buvo parduotas 600 000 egzempliorių tiražu ir išverstas į anglų kalbą)